

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

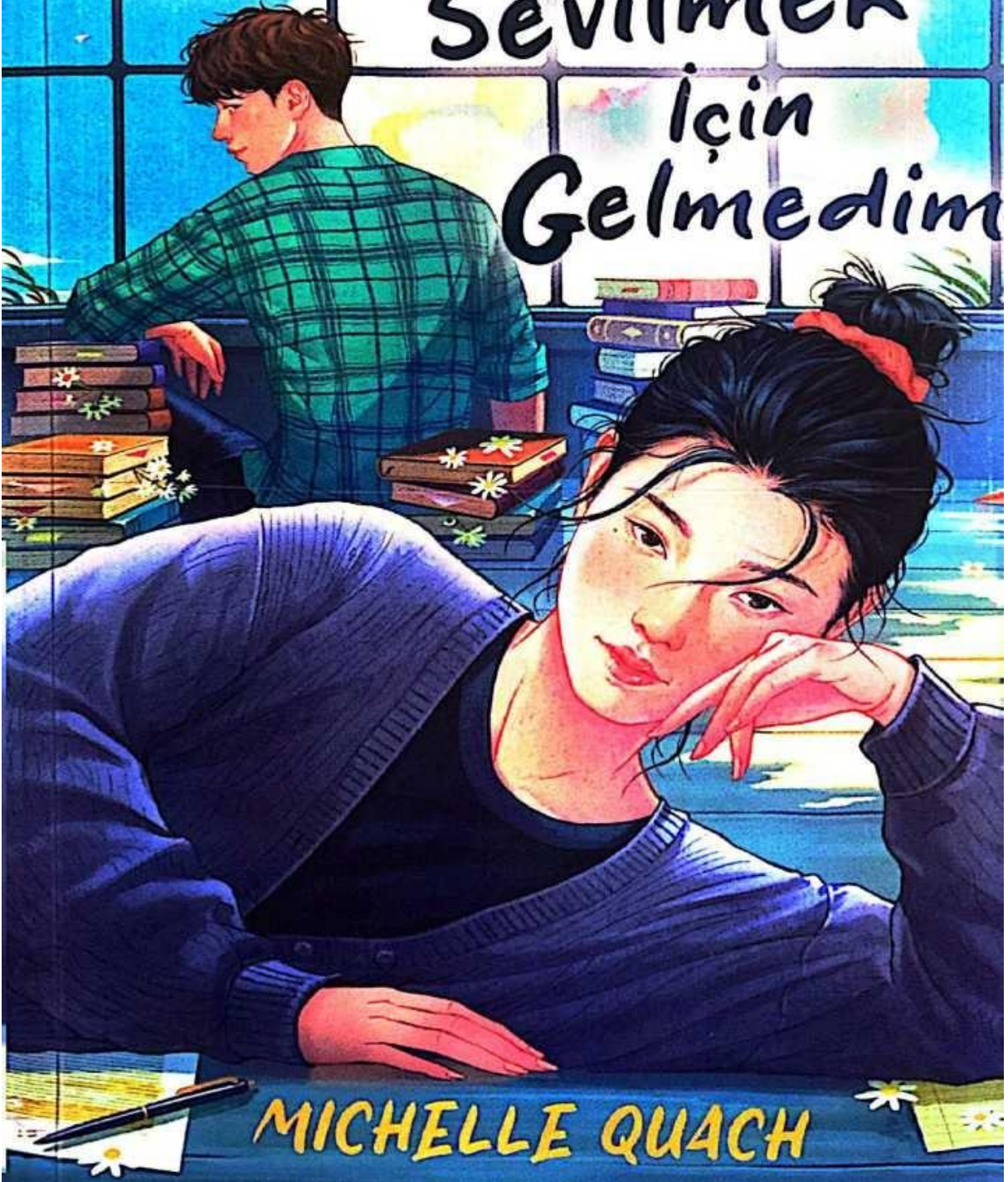
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Buraya Sevilmek İçin Gelmedim

MICHELLE QUACH

Buraya Sevilme için gelmedim

Çeviren: Çiğdem Köluncü

İNDİGO KİTAP

1

Ablam Kirnin odaya her girdiğimde yüzünü buruşturma huyu olmasa onunla aynı odayı paylaşmak sorun olmazdı aslında.

“Bunu mu giyeceksin?” Memnuniyetsizliği bana doğrulttuğu maskara fırçasından pul pul dokülebilecek kadar aşikârdı.

“Bu iyi.” Kazağımın kollarını yukarı sıyırmamla tekrar aşağı inmeleri bir oldu. “Dert etme.”

Dürüst olmak gerekirse tam otopark asfaltı grisi büyük, polyester kazağım hiç kimsenin şıklık anlayışına uymuyordu. Ama benim umurumda bile değildi İşin aslı ben her gün böyle giyiniyordum. Bir keresinde önemli pek çok insanın, zihinsel enerjilerini daha mühim konulara saklamak için “üniforma” giydiklerini okumuştum ve böylece ben de aynısını yapmaya başlamıştım. Kim, bunun korkunç bir yaşam şekli olduğunu düşünüyordu.

“Bugün senin için Önemli bir gün değil miydi?”

Kütüphanede şans eseri bulduğum bir Eileen Chang romanıyla kendimi yatağıma bıraktım. Bu kitabı sevmiştim çünkü ana karakter zeki ama hırçın bir Çinli kızdı. Ki dünyanın böyle karakterlere dalıa çok ihtiyacı vardı. Bu benim şahsi fikrimdi tabii.

“Ee?” dedi Kim, ben bir sayfa çevirdikten sonra.

Marshmallowsuz piring patlağı şekerlemesi gibi tatlı ve sakı-zımsı olan Kanton usulü wcAwmdan` bir ısırık aldım. Sessizliğimin Kim’in sabrını zorladığını fark edince çayımdan büyük bir yudum aldım ve bir sayfa daha çevirdim.

“Evet,” dedim. “Çok önemli.”

Bugün, lise gazetemiz Willoughby Bugle çalışanlarının gelecek senenin baş editörünü seçeceği gündü. Bu, her ilkbaharda hemen hemen aynı dönemde gerçekleştirilen kutsal bir ritüeldi ve üçüncü sınıf öğrencisi olarak nihayet ben de bu yılki seçimlere katılabilecektim.

“O zaman biraz daha düzgün görünmeye çalışman gerekmez mi?” Kim şimdi de kaşlarına kalemle Kore dizilerindeki kadın kahramanları gibi kalın ve düz bir şekil vermeye geçmişti. “İnsanların sana oy vermelerini istemiyor musun?”

Ben kendini yüceltmeye inanmazdım, hiçbir zaman da inanmamıştım. İnsan hem gazetecilikte hem hayatta yalnızca gerçekleri kadar iyidir, demeyi severdim ben. Benim gerçeklerimse şunlardı:

Yaklaşık üç yıldır Bug/e in şimdiye dek gördüğü en üretken, en çalışkan, saçmalıktan en uzak çalışandım Otuz dakikada yedi yüz elli kelimelik kaliteli bir makale yazabilirdim, her ay ön sayfaya çıkacak hikâyelerin yarısını ben Önerirdim ve halihazırda normalde son sınıf öğrencilerine verilen yönetici editörlük po-zisyonundaydım. O yüzden hayır, ö^/edakilerin sırf bakımlı ve güzel göründüğüm için bana oy vermelerine ihtiyacım yoktu. En mantıklı seçenek ben olduğum için beni seçeceklerdi. Çünkü kimse bu İş benden daha iyi yapamazdı.

Bir de tabii benden başka aday olmadığı için. Rakipsiz tek adaydım.

◆ Kızarmış hamur parçaları ve şeker şurubuyla yapılan bir Çin tatlısı, (ç.n)

“Tek aday ben olduğum için sadece onaylanmama yerecek sayıda oya ihtiyacım var,” diye açıkladım ve son sahbnanu da bitirdim. “Bu seçimden ziyade Yüksek Mahkeme ataması gibi bir şey.”

Kim ikna olmadı. “En azından saçına maşa yapmamı falan istemez misin?”

Yemin ederim bazen ablamın inadı bir tek kalın kafalılığıyla boy ölçüşebiliyordu. “Bug/e öyle bir yer değil, Kim. Orası meri-tokrasiyle işliyor.” Sachima paketini top haline gelene kadar buruşturdum. “Maskaralık yapmak isteseydim öğrenci konseyine aday olurdum.”

“Eh, bir kere olmuşsun.”

Bu hiç beklenmedik bir iğnelemeydi, tıpkı kâğıt kesiği gibi küçük ama can yakıcıydı “O çok uzun zaman önceydi.”

Kim benden sadece iki yaş büyüktü ve o da Willoughby ye gitmişti. Geçen yıl o son sınıftayken, mezun olduğunda ondan nihayet kurtulacağıma inanmışım ama sonra elbette UC Irvine’a kabul almıştı. “Okul bize çok yakın!” demişti babam. “Yurtta kalmana gerek yok. Boşuna para.” Ve işte buradaydık. Eski günlerdeki gibi.

“Daha güzel görünürsen ölmezsin, Eliza. Yani genel anlamda.”

Yüzümü buruşturdum, bir gözümü kıstım, burnumu kırıştırdım ve dilimi yandan çıkardım. “Güzel olmadığımı mı düşünüyorsun yoksa?” diye espri yaptım, yüz ifademi bozmadan konuşmaya çalışarak.

Kim ona ciddi bir soru sormuşum gibi cevapladı. “Hayır.”

Bütün neşem soğuk damlalar halinde boynumun yanından akıp gitti* Mercan rengi dudak nemlendiricisini sürmesini izledim ve sonra yarım ağızla bir atış daha yaptım: "Erkek bakışına kanma, Kim."

Ama çoktan kanmıştı. Anlarsınız ya, Kim de güzel olmak zorunda olduğuna inanma talihsizliğine kapılmış kızlardan biriydi. Bu onun suçu sayılmazdı: Gerçekten güzeldi. Uğruna cinayet işlemesene bile bıçak altına yatmayı düşünebileceğiniz. Fan Bingbinginkiler gibi çift gözkapaklı güzel gözleri vardı. Küçükken insanlar onun ne kadar sevimli olduğunu (genellikle Kantonca) haykırırlardı: "Gam leng neuhi âl Bayan Hong Kong güzellik yarışmasına katılabilir!"

"Bunu neden isteyeyin ki?" diye sormuştum bir keresinde ve annem beni susturup, "Senden isteyen olmadı!" demişti.

Annem şu an kapıda gitmeye hazır mıyım diye beni bekliyordu. "Di duçrc chira? " diye sordu Vietnamca. Bu, evimizde Kantoncanın yanı sıra en sık konuşulan dildi. Mandarince ise ara sıra, genelde bilge deyişler için kullanılırdı. Ailem Kantonların wâh kiuh yani "denizaşırı Çinli" dediği insanlardandı; bu, üç nesildir Vietnam'da yaşamalarına rağmen Çinli olmayı asla bırakmadığımız anlamına geliyordu özünde. Kim'le ben her şeyi anlıyorduk ama tembel Amerikalılar olarak İngilizce yanıt veriyorduk.

Yataktan kalkıp okul kitaplarımı toplarken anneme, "Evet, tabii," dedim.

Fırsattan istifade annem kıyafetime bir göz attı. "Bunu mu..."

"Hadi, gidelim." Kitaplarımı göğsüme bastırarak fermuarını tam kapamadığım çantamla fırlayıp yanından geçtim.

"Hoşça kal, Kim!" diye seslendim.

Dışarıda, güneş uyanmış da henüz kendine gelememiş gibi serin bir hava vardı. Sulama fiskeyeleri yeni çalışmaya başlamıştı, çimenlik alan boyunca uzanan kaldırımında yer yer koyu izler

* (Viet.) Gidebilir miyiz artık? (ç.n)

bırakıyordu. Annemle aşına olduğumuz apartmanların Önün-^{en} geçerken buharlaşmaya başlamış suyun nemlendirdiği havayı İçime çektim. Nemli beton ve sıcak malç gibi kokuyordu — çorak sıva diyarında sıradan bir sabah.

Arabamıza doğru uzun araç yolunda yürürken telefonum titreşti. Mesaj, Bugle in şu anki baş editörü James Jin'dendi:

Dün gece Len DiMartile'ın bana e-posta attığını bilmek isteyebilirsin.

Bu oldukça alakasızdı. Len, bu ay Bugle m Haber bölümüne atanmış olan yarı Japon, yarı beyaz çocuktı. James'le daha önce onun hakkında hiç konuşmamıştık.

Ben: Neden, istifa falan mı ediyor?

James: Aslında, baş editörlük için aday olmaya karar vermiş.

"Eliza, sana alnını çok kırıştırma demiştim," dedi annem. Birkaç metre uzaktaki arabamızı kumandaya basarak onaylamaz bir bip eşliğinde açtı. "Yüzünün öyle kalmasını mı istiyorsun? Lahana turşusu gibi?"

Kaşlarımı huzurla kaldırabilmek için annemin birkaç adım arkasına geçtim.

Ben: Bu çocuk egoist mi, mazoşist mi?

James: Ah, hadi ama Quan. Biraz kibar ol!

Bu huyunu kesinlikle babandan almışsın.” Annem hâlâ yüz jimnastiğimle ilgili demec veriyordu. “Çok kötü bir huy.”

Onu duymazdan gelerek yolcu koltuğuna oturdum. Tek elimle kapıyı kaparken diğer elimle de mesaj yazmaya devam ediyordum.

Ben: Ben son derece nazik biriyimdir.

James: Ya, öyle mi? O halde adamımız Leonard’ın sana rakip olmasıyla bir sorunun yok?

Şimdi alnım gerçekten kınşmıştı işte. Cidden mi? “Adamımız” Leonard, Bugle^ daha geçen sene katılmıştı! Bu işe kalkışırken ne düşünüyordu bilmiyordum ama bu onun elmalı bir Jolly Rancher’dan’ bile daha ham olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

Ben: Onun ne yaptığı umurumda değil. Oğlanlar da hayal kurabilir.

James: Tamam, süper. Küçük bir rekabetten korkmadığını görmek güzel.

“Eliza, sen beni dinliyor musun?” Annem arabayı çalıştırırken kaşlarını çattı.

“Evet, kesinlikle.”

Ancak omuzlarım Scrabble’da üç kat puanı olan bir harfle kelime oluşturmak üzere olduğum anki gibi kasılmıştı ve Jameşe mesaj yazmakla meşguldüm:

Gönder gelsin.

* Yeşil elmalı bir şekerleme üreten marka, (ç.n)

2

Bugle, Willoughby Lisesi'nin Jacaranda Birliği'nin ilk devlet üniversitesine hazırlık akademisi olarak kapılarını açmasından üç yıl sonra kurulmuştu. İlk personel, '87 döneminden genç bir adam olan ve gelecek nesillere dair olağandışı görüşleri bulunan Harold "Harry" Sloane liderliğindeki küçük, kendini işine adanmış bir gruptu. Hemen her Bugle geleneğinin izini bu olağanüstü zihne dayandırabilirdik..

Mesela Bugle ismini ele alalım. Harry bunu okul maskotumuz Gözcüler in ima ettiği üstü kapalı askeri çağrışımlara uysun diye seçmişti. İlk yıl, caddenin aşağısındaki St. Agatha's Akademisinden —o zamanlar St. Agatha's Erkek Askeri Okulu olarak biliniyordu— çaldığı iddia edilen gerçek bir piring borazanla çıkagelmişti. Aslında Harry onu Fullerton'daki bir antika dükkânından satın almıştı. Bunu biliyordum çünkü sırf merakımdan ona bir kez e-posta atmıştım ve bana kendisi söylemişti. Üzerine Bugle'in sloganı olan Veritas omnia vincit cümlesini kazıttıkları borazan şu an gerçek bir tarihi eser olarak Bay Powell'ın masa-s ı n d a d u r u y o r d u . Gerçek her şeyi fetheder.

* (Ing.) Borazan, (ç.n)

Ya da başka bir örneği ele alalım: az evvel bahsettiğim Bugle seçimini. Bugle m baş editörü her zaman Harry'nin o ilk yıl seçildiği gibi çalışanlar arasında yapılan oylamasıyla seçilirdi. Hikâyeye göre Harry, yine '87 döneminden Lisa Van Wees yerine kendisi baş editör olabilsin diye böyle bir hamle yapmış çünkü kızın danışmanlarının favorisi olduğunu herkes biliyormuş. Harry bunu yalanladı; Lisaya ulaşamadığı içinse kendisinin görüşleri alınamadı

Bir de muhtemelen Harry'nin en havalı fikri olan Editörler Duvarı vardı. Haber odasının arka duvarında —bir yanda Sha-kespeare kitaplarıyla dolu bir dolap, diğer yanda Bay PoweU'n Johnny Cash poster— Harry'den bu yana göreve gelen her baş editörün resmi asılıydı. Bu geleneği kuzeydoğuya yapılan bir üniversite gezisinde gördüğüm bir öğrenci gazetesinden almıştı. '88 döneminden açılış sanatçısı ve eski Bugle karikatüristi Eton Kuo her portreyi gerçek Hint mürekkebi kullanarak elle çizmişti. Kendisi şu anda Irvine'da bir ortodontist olmasına rağmen seçilen her yeni baş editör için de bunu yapmaya devam ediyordu.

Editörler Duvarı, her sabah dersler başlamadan Önce Bay Powell'ın etüdü için sınıfına girdiğimde gördüğüm ilk şeydi. Ve her seferinde, bir anlığına bile olsa, durup ona hayranlıkla bakar ve kendime ne için çalıştığımı hatırlatırdım. Çünkü gerçek şuydu ki, Willoughby*de o duvarda yer almanız önemli biri olduğunuz anlamına gelirdi. Kampüsteki diğer en üst pozisyon olan okul baş-kanlığı gibi Bugle m baş editörü olmak da bir kurumun parçası olmak anlamına gelirdi. Sonunda tamamen değersiz bir iş çıkarsanız bile tarihteki yeriniz sonsuza kadar korunurdu. Her zaman, "Hiç değilse duvarda yerimi aldım," diyebilirdiniz.

Bu sabah da duvarın Önünde oyalanıp kendi portremin ne kadar zaman sonra eski olanlar gibi sararacağını merak ederken

Cassie Jacinto yanıma geldi. Makul derecede kabiliyetli bir Bugle fotoğrafçısı olan Cassie, atkuyruğu yaptığı gür saçları ve diş telleri olan bir ikinci sınıf Öğrencisiydi.

"Selam Eliza!" diye haykırdı. "Bugün İçin heyecanlı mısın?"

Editörler Duvarı'ndan uzaklaşıp sırt çantamı her zamanki sırama koydum. "Elbette..."

“Ben de! Yani, senin için çok heyecanlıyım.”

“Sağ ol, ben...”

“Len’i duymuşsundur, değil mi?” Sesini alçaltıp fısıldamaya başladı ve ben daha ağzımı bile açmaya fırsat bulamadan aceleyle ekledi, “O seni endişelendirmiyor, değil mi? Kesinlikle endi-şelendirmemeli. Sen ondan çok daha niteliklisin ve çok daha...”

“Cassie” Bu defa sözünü kestim. “Endişelenmiyorum. Gerçekten.”

“Harika!” Cassie başından beri benim kazanacağımı biliyormuş gibi gülümsedi. Sonra benimle yumruk tokuşturup hoplara zıplara gitti. Ben de neden herkesin bu Len denen çocuğun oy pusulasına sonradan eklenmiş son dakika, üçüncü sınıf adaylığını uzaktan yakından bir tehdit olarak algılayabileceğimi düşündüğünü merak ettim.

Birkaç dakika sonra Bugle bilgisayarlarının başındaydım. Kırmızı kalem bulmak için bir çekmeceyi karıştırırken bir kâğıt omzumun üzerinden uçtu. Panikleyerek sayfayı yere düşmeden yakalamak için kollarımı garip bir açıyla birleştirdim. Gelecek ay emekli olacak kafeterya görevlisi Bayan Velazquez hakkında-ki makalenin ilk taslağıydı, imza kısmındaki ismi gördüğümde arkama döndüm ama çocuk çoktan uzaklaşmış gidiyordu.

“Sağ ol,” diye seslendim ve Len arkasına bile bakmadan el salladı.

Eğilip taslağıyla ilgileniyormuş gibi yaptım ama aslında Len’in odanın arka tarafındaki Johnny Cash’ın yanına gidişini

izliyordum. Genelde bütün etüdü o köşede geçirirdi, o kadar az konuşurdu ki varlığını bile unuturdunuz. Göz kırpsanız

kaçıracağınız bir çeviklikle zıplayıp bir sıra yığınının üzerine oturarak bağdaş kurdu ve bilgisayarını kucağına aldı. Hareketi şaşırtıcı derecede kedilerinkini andırıyordu.

“Hımm.” James yanımda belirmişti. Karıştırdığım çekmecenin açık kaldığını fark edince telaşla itip kapattım.

“Selam,” dedim yüksek sesle çünkü beni gizli gizli gözederken yakaladığı belliydi ve şu an ihtiyacım olan son şey bir James Jin yorumuydu. Dikkatini dağıtmak için bir şeyler düşünmeye çalıştım. “Şu yeni boba çayı dükkânını biliyor musun?”

“Evet?” Duraksadı, ilgilenmişe benziyordu. James boba çayına bayılırdı.

“Bir sonraki hafta için açılış tarihi belirlemişler. Ben de Alan Rodriguez’den öğrendim.” Alan maraton koşan, kargo şortların üzerine pastel renkli tişörtler giyen yaşça büyük bir vatandaştı ve Jacaranda Ticaret Odası Başkanı’ydı. Jacaranda Toplum Haberleri iki yıl evvel iflasını açıkladığından beri onunla bağlantım vardı.

James oldukça heyecanlandı. “Nihayet!”

Geçenlerde biri okulun karşısındaki terk edilmiş alışveriş merkezinde tadilata başlamıştı, tabelasında ha sizi başsan yaratmak istiyor gibi komik şeyler yazan Presbiteryen kilisesinin hemen yanındaydı. Ama birkaç aydır boş duruyordu ve binaya taşınan ilk işletme Boba Biraderler olmuştu. Yıllardır kampüse yürüme mesafesinde takılabildiğimiz tek yer iki sokak ötedeki kirli bir Dairy Queen olduğundan, özellikle bu kadar sakin geçen bir ayda bunun haber değeri vardı.

“Bence haberini yapmalıyız,” dedim*

“Anlaştık. Ön sayfaya ekle.” James bana bir beşlik çaktı. “İyi bir haber atlatmışın, Quan.”

Aldığım övgüyle canlanmış halde zarifçe sırama süzöldüm. Ama elimde Len’İN Bayan Velazquez hakkındaki taslağıyla oturur oturmaz coşkun şekil değiştirerek daha rekabetçi bir hal aldı. Taslağı okurken, çocuğun yazımının dağınık ve inceliksiz olmasına rağmen... iyi sayılabileceğini fark ettim. Kısa ve öz açılış cümlesinin tuhaf bir şekilde beni içine çektiğini hissettim.

Maria Elena Velasquez on iki yaşındayken bir dansçı olmak istiyordu.

Yani, hayatının son yirmi beş senesini okulda öğle yemeği hazırlamakla geçirmiş bir kadın hakkındaki hikâyeye böyle mi başlıyordu?

“Selam Eliza.” İkinci sınıf öğrencisi olan Aarav Patel üzerinde tuhaf bir deri ceketle yanıma yaklaştı. “Nasıl gidiyor?”

“İyi.” Dün gece düzeltisini yaptığım taslağını bulmak için dosyayı karıştırdım. Hikâyesi öğrenci konseyinin yıllık hamur işi satışıyla ilgiliydi ve daha yetenekli ellerden çıksa bile hakikaten sıkıcı bir konuydu.

“Sadece iyi mi? Neden sadece iyi?” diye sordu Aarav, sanki sorusuna gayet akıllı başında bir cevap vermemi algılayamıyor-muş gibi.

Ona ifadesiz bir suratla baktım. “Sen nasılsın?”

“Harikayım!” Işık saçarak gülümsedi. “Bu akşam bir konsere gidiyorum. Acayip heyecanlıyım.”

“İyiymiş. Al bakalım.” Ona her zamanki gibi kırmızı işaretlemelerle dolu taslağını uzattım.

“Gerçekten mi ya?” diye surat astı kâğıdını alırken. “O kadar da kötü değildir, değil mi?”

Omuz silktim. Sözkonusu yazılı cümle kurma olduğunda Aarav’ın yetkinliği bir ilkokul üçüncü sınıf öğrencisinininkine denkti.

“Kırmızı çok agresif bir renk, Eliza. Belki de» ne bileyim moru denemelisin. Bilirsin, böylece insan daha az suratına tokat atılmış gibi hisseder.”

O her zamanki yarı iğneleyici, yarı mızımız tatlı çocuk tavrıyla konuyu biraz daha yumuşatmak için pişmanlıkla gülümsedi. Bu yaptığının benim kadar cazibesiz bir kızda işe yaramayacağını hâlâ öğrenememişti.

“Belki de daha iyi bir taslak yazmalısın,” dedim.

Sırada, hikâyesini titrek ellerle geri alan birinci sınıf öğrencisi Olivia Nyugen vardı. Bugün tırnakları pembenin farklı tonlarına boyanmıştı. Bu ayki en büyük makaleyi yazıyordu, son zamanlarda kulüp aktivite bütçelerinde yapılan ve ötekileştirilmiş Öğrencilerin çıkarlarına adanmış küçük grupları orantısız bir şiddetle vuracak olan kesintiler üzerineydi.

Mümkün olduğunca sabırlı davranmaya çalışarak, “Tamam,” dedim. “Son seferden bu yana arkadaşın Sarah dışında birileriyle daha konuştuğunu görüyorum. Aslına bakarsan...” Taslağı elinden geri aldım ve şöyle bir göz gezdirdim. “Sarah yı çıkardık, değil mi? ‘Çıkar çatışması’ hakkında ne söylediğimizi hatırlıyor musun?”

“Evet?” Olivia’nın sesi boğazına takılmış gibi çıktı.

“Evet, o yüzden bu büyük bir gelişme.” Kalemimle kâğıda vurdum. “Ama her iki paragraftan birinin alıntı olduğunu

görüyor musun? Biraz daha iskelete ihtiyacımız var. Yazar sensin, dolayısıyla bize gerçekten bir hikâye anlatmalısın.”

Olivia ciddiyetle başını sallayarak onayladı. Benden hep çok korkuyormuş gibi görünürdü ama bunu pek kafaya takmıyordum. James, kızın onun yanındayken de böyle davrandığını söylüyordu.

Elimdeki son taslaksa yine bir ikinci sınıf öğrencisi olan Naralie Weinberg e aitti. Gelip gelmediğini görmek için etrafı

kolaçan ettim ve Len in köşesine doğru yaklaştığını gördüm. Bu biraz tuhaftı.

Len dizüstü bilgisayarına odaklanmış olduğundan kızı görmedi. Ama sonra Natalie ona başını kaldırıp bakmasına neden olacak bir şey söyledi. Hatta bir an için Buglein daimi münzevisi değil de çok normal bir insanmış gibi gülümsedi bile. Kız duyamadığım bir şeyler söyleyerek konuşmaya devam etti. Derken Len sanki onu gerçekten komik bulmuş gibi kahkaha attı. Natalie ne zamandan beri komikti?

Başımı çevirdim. Şu an evrenin muammalarına kafa yoracak vakit değildi.

James odanın en önündeki sandalyelerden birinin üzerine çıkıp uçaktan inen bir dünya lideri gibi aynı anda hem sağma hem de ağırbaşlı bir tavırla ellerini salladı. “Dostlarım, Buglelilar ve yurttaşlar,” dedi bağırarak, “lütfen bana kulak verin.”

Herkes sustu. Sınıfın en arkasında duran Bay Powell boğazını temizleyip başını yana eğdi. James sandalyeden indi ama istifini hiç bozmadan devam etti:

“Bugün bir sonraki baş editörünüzü seçme fırsatını yakalayacağınız geleneksel Bugle seçim günü. Bildiğiniz gibi

bu, öğrenci gazeteleri arasında atalarımızın demokrasinin gücüne duydukları derin saygıdan ötürü yürürlüğe soktuğu eşsiz bir gelenektir. Size kimin önderlik edeceğini seçme ayrıcalığının kıymetini bilin ve oyunuzu akıllıca kullanın. Şu anki korkusuz lideriniz olarak ardımda doldurulması çok zor bir yer bıraktığımı biliyo-rum...

Bu noktada Spor bölümünün editörü Tim O'Callahan sırasından ısıklık çaldı ve patlak veren kıkırdamaları acil bir susturma dalgası takip etti. James eliyle odadakilerin sakınlaşmasını işaret etti.

"Ancak seçeceğiniz kişi kim olursa olsun görevini cesaret, adanmışlık ve karizmayla sürdüreceğinden hiç şüphem yok" James volta atmaya başladı. "Editörler Duvarındaki yerini hak etmek için çok çalışacağından eminim. Bu çığnenemez nişanın, bu netlik ve sorumluluk simgesinin bahşettiği onura layık olabilmek için geceler boyunca yorulmaksızın çalışacaktır." Sözlerini vurgulamak için bir şey çalmak İstermiş gibi Bay PoweU'nın sırasında duran borazanı aldı ama sonra çalmamasının daha iyi olacağına karar verdi.

"Unutmayın, müzakereler öğle yemeğinde gerçekleşecek ve ardından oy kullanılacak. O yüzden kendinizi enerjik bir tartışmaya hazırlayın. Ve geç kalmayın!" Borazanı önce bana, sonra Len'e doğrulttu. "Sizler tabii ki bundan muafsiniz." Sonra ellerini kenetledi. "O halde, konuşmalar başlasın!"

Len*le ilk kimin çıkacağını belirlemek için taş-kâğıt-makas oynadık. İlk üç turda berabere kaldık: önce taş, sonra makas, sonra yine taş yaptık. "Pekâlâ," dedi James hakem gibi aramıza girerek. "Bütün günümüzü buna ayıramayız."

Başımı kaldırıp Len'e baktığımda ne kadar uzun boylu olduğunu ilk kez fark ettim. Ben anca bir kısmı

kapüşonlusunun altında kalıp kırışmış gömlek yakasına denk geliyordum. Tamam Len, hadi bitirelim artık şu işi, diye düşündüm. Ne yaparsan yap yeter ki benim yaptığımı yapma. Gergin bir şekilde elimi yumruk yaptım ve tekrar başladık. Taş, kâğıt...

Üçüncüde sessiz yakarışımı duymuş gibi iki parmağını uzattı. Yan duran bir barış işareti: Makas. Benim elim hâlâ yumruk şeklindeydi. İlk ben çıkacaktım.

Len le James beni sınıfın önünde bıraktı ve bir anda tüm gözler üzerime döndü. Kazağımın önünü düzelttim ve çekingenliğimden sıyrılmaya çalıştım çalıştım.

“Evet,” dedim boğazımı temizleyerek. İnsanın az çok herkesi tanıdığı bir topluluk önünde böyle bir konuşmaya başlaması her zaman çok tuhaftı. Sıradan bir sohbetteki gibi merhaba diyerek mi başlamak gerekirdi? Yoksa bir TED konuşması gibi doğrudan konuya mı girmeliydiniz? Hangisi sizi daha az sahte gösterirdi? Tedirginliğimden sıyrıldım ve provasını yaptığım sözcükleri zihnime çağırdım. “Buraya çıktım çünkü Bugleın baş editörü olmak istiyorum.” Odaya şöyle bir baktım ve James’in arka duvara yaslandığını gördüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ama bana bakıp başparmağını havaya kaldırdı. “James’in en sevdiği laflarından birini ödünç almam gerekirse, acayip iyi iyi bir baş editör olacağıma da inanıyorum.”

Bu sözüm biraz kahkaha topladı. James kırmızı kalemle düzelti yapmak yerine taslağınızın üzerine LANET OLASICA İYİ İŞ yazdığında herkes bunun nihayet harika bir yazı yazdığınız anlamına geldiğini bilirdi.

Bu tepkiden aldığım cesaretle bastırdım. “Birinci sınıftan beri Bugleliyım. On altı ön sayfa hikâyesi de dahil olmak üzere otuzdan fazla makale yazdım. Güney Kaliforniya Öğrenci

Gazeteciliği Konferansında dört kez dereceye girdim, bunların ikisinde birincilik aldım. Şu anda da yönetici editörüm ve en büyük ekibimiz olan Haber ekibini yönetiyor, diğer tüm bölümlerin içeriklerini de denediyorum. Hayatımın üç yüz elli saatinden fazlasını Bugleda çalışarak geçirdim, dolayısıyla konu tecrübeyse o iş bende.”

Gelecek yıl için tasarladığım fikirlerimi anlatarak devam ettim. New York 7î/w«’daki gibi interaktif veri görselleri oluşturmak için İleri Seviye Bilgisayar Bilimi’ndeki çocuklarla ortak çalışmalıydık. Vi’cftaki gibi iliştilmiş gazetecilik videoları çekmeliydik. Hikâye bulmak için bölgenin halka açık verilerini

taramalıydık. Çeşitli gruplar ve silahlı şiddet hakkındaki makalelerde sınırlan zorlamalıydık.

“Tüm bu projelerde birlikte çalışmak için sabırsızlanıyorum,” diyerek sözlerimi toparladım. “Umarım gelecek yılki liderlik için en iyi adayın ben olduğum konusunda hepiniz hem-fikirsinizdir.”

Yerime otururken herkes beni kibarca alkışladı.

“Len?” dedi James çocuğu İşaret ederek.

Len kollarını sallaya sallaya odanın ön tarafına geldi ve sonra yumruklarını birbirine bastırdı. Birkaç kez omuzlarını döndürdükten sonra silkeledi. Kendimi yarışa hazırlık yaparken gevşeyen bir atleti izliyormuşum gibi hissettim. Bir bakıma tam da öyleydi.

“Eliza güçlü bir rakip,” dedi sırtarak. Gözlerinin kenarlarını kırıştıran kocaman bir gülümsemesi vardı, öyle ki size gülümsediğinden asla şüphe duymazdınız. “Ama yine de deneyeceğim.” Ellerini kapüşonlusunun cebine soktu.

“İşin aslı ben Bugle\ daha bir yıl önce katıldım. Belki bir yılı biraz aşmıştır. Bazılarınızın bildiği gibi eskiden beyzbol oynardım. Herkesin bir olayı vardır, öyle değil mi? Beyzbol da benim olayımdı. Atıcıydım ve gayet de iyiydim. Willoughby beyzbol takımının Eliza Quan ı olduğumu da söyleyebilirsiniz.”

Bu cümle ben hariç herkesi güldürmüştü benziyordu.

“Ancak bırakmak zorunda kaldım,” diye devam etti, “çünkü dirseğimde bağ yırtılması meydana geldi. Yalan söyleyecek değilim, bu benim için gerçekten zordu.”

Aklım ikinci sınıfa gitti ve kolunda bir atelle geldiğini hayal meyal hatırladım.

“Artık atış yapamıyordum. Eskisi gibi olmuyordu. Hiç beyzbol oynayamıyordum. Ameliyatın ardından doktor bir süre

sahalardan uzak durmam gerektiğini söyledi. Bana bu süre sonsuzluk gibi geldi.” Durakladı. “Kendimi kaybolmuş hissettim.”

Her nasılsa, odadaki herkes ağzından çıkan her sözcükten etkilenmişti. Bunca zamandır aramızda olmasına rağmen bunların şimdiye dek kurduğu en uzun cümleler olduğunu onlar da fark ettiği için mi acaba diye merak ettim.

“Ancak eninde sonunda başka bir şey denemem gerektiğini biliyordum. Beyzbol oynayamıyorsam başka ne yapmak isterim diye düşündüm.” Omuz silkti. “Derken bir gün bahar etkinlikleri fuarında dolanırken Bugle masasını gördüm. Sanırım içinizden birkaçı da oradaydı.”

Ben oradaydım. Bütün hafta boyunca Bugle masasında gönüllü olarak görev almıştım çünkü bir gün baş editör olacak birinin bunu yapması gerektiğini düşünmüştüm.

Şimdi Len i daha iyi hatırlamaya başlamıştım. O zaman bir sporcuya daha çok benziyordu: Teni bu kadar solgun değildi ve inceden ziyade fitti, vücudu henüz sıska oğlana dönüşümüyle yumuşamamıştı. Willoughby beyzbol şapkası altındaki saçları yine böyle dalgalıydı ama kulaklarının arkasına kıvrılacak kadar uzundu ve güneşte çok vakit geçirmekten açılmış, bal rengine dönük bir kahveren-giydi-

“Bugle\ katıldım çünkü yapacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ancak sonradan anladım ki, ihtiyacım olan şey ait olabileceğim bir yermiş.”

James’e bakıp abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim ama o, bu konuşmadan etkilenmiş gibi duruyordu.

“Yazmayı sevdiğimi ve bu konuda hiç de kötü olmadığımı Öğrendim,” diye devam etti Len. “Eliza kadar çok ödül kazanmadım ama geçen yılki konferansta ben de dereceye girdim. Hatta birinci oldum. En iyi baş makale dalında.” Soğukkanlı bir

rekabetle beni süzerken aramızdaki gerilim elle tutulur cinstendi. “Bu benim ilk yanşmamdı.”

Hızlanmaya başlayan kalp atışlarımı hiç etkilenmemişim gibi bir dudak bükmeyle gizledim.

“Tüm bunları beceriksiz biri olmadığımı söylemek için anlatıyorum. Ama benim için konu bundan ibaret değil. Bu aslında S^dan aldıklarımı Bugle & geri vermekle ilgili. Bu, gelecek yıl size kimin önderlik edeceği konusunda seçim hakkınız olmasıyla ilgili. Bu, demokrasiyle ve Bugle\ olabileceği en iyi hale getirmekle ilgili.” Parmaklarını saçının sağ tarafından geçirdi, bunun üstü kapalı bir kaygı belirtisi olduğunu hemen fark ettim ancak belli ki benim dışımda herkes bunu bir Bay Havalı hareketi olarak algılamıştı.

“Doğru seçimi yapacağınıza İnanıyorum,” dedi ve selam veriyormuş gibi başını hafifçe eğdi.

Yerine dönerken odada bir alkış kıyamet koptu. Başımın belada olduğunu anlayacak kadar zeki biriydim.

3

“Tam bir saçmalıktı,” diye homurdanarak Kore soğan halkası cipsinin parlak yeşil paketini açtım. Hafif, çıtır ve tuzu tam kı-vamındaydı, ki bu çok tehlikeli bir karışımdı: Winona yla ikimiz bu cipslere bağımlı olduğumuz bir dönemden geçiyorduk.

“Saçmalık olup olmadığını bilemezsin^ dedi paketten bir cips alan Winona.

ikimizin de yedinci dersi boştu, bu yüzden avludaki tek gölgelik yerde, cılız palmyelerin arasındaki yaşlı bir meşe ağacının altında takılıyorduk. Winona yemek masalarından birinde oturmuş güya İleri Seviye Kimya ödevini yapıyordu, ben de elimde soğan halkası cipslerle ortalıkta dolaşıyordum.

“Aidiyet’ hakkında bir şeyler saçmaladı.” Cips paketini yumruğumun içinde buruşturdum. “O konuda ciddi bir sahtekârılık yaptı. Yemin ederim o benden bile daha asosyal biri.”

Winona pembe-altın rengi çerçeveli vintage görünümlü gözlüğünü burnundan yukarı itti. Gözlük camları beni ölçüp tartan bakışlarını gizleyemedi. “Bu... mümkün?”

Winona Wilson bizim dönemimizdeki üç siyahi çocuktan biriydi ve benim en yakın arkadaşımdı. Ayrıca kendisi tanıdığım

en zeki insandı. Onunla birinci sınıfta bir İspanyolca projesi için aynı gruba düştüğümüzde tanışmıştım. İlk toplantımızda grubun diğer üyeleri olan Divya Chadha ve Jacob Lang, Wİ-

nona'nın gustar fiilinin kullanımını gösteren bir video kaydetmeyeceğimizi açıklamasına benden biraz daha fazla şaşırmışlardı. "Hayır," demişti Winona, "birfilm çekeceğiz."

Winona bize ilham kaynağı olarak, anlamamız için altyazı gerektiren siyah-beyaz filmlerden bir dizi klip gösterdiğinde, "Ama bunların hiçbiri İspanyolca bile değil," diye itiraz etmişti Divya.

"Normal bir video çekip bu işi bitiremez miyiz?" demişti Jacob, yaklaşan dansla ilgili Zach Reynolds'a mesaj atsa mı at-masa mı konusunda ne düşündüğümüzü bize sormadan önce.

"Evet ya," demişti Divya.

O an Winona gözlerini kısıp bana bakmıştı, benim de onu hayal kırıklığına uğratmamı beklediği açıktı. Ancak esasında, binlerinin aşk hayatından ziyade onun fikriyle daha çok ilgileniyordum.

"Hayır," demiştim. "Bir film çekelim."

Bu, projenin büyük bir kısmını Winona yla ikimizin tamamlamasını gerektirmişti. (Bazı hatalı fiil çekimlerimizden puan kırıldığı için projeden A eksi almıştık.) Ancak o günden sonra birbirimizin en yakın dostu olmuştuk ve bence Winona o zamandan beri benim kim olduğumu çözmüştü.

Hatta çözmemiş olmasını dilediğim zamanlarda bile.

"Söylemeye çalıştığım şey şu: Ben hayatımın büyük bir kısmını Bugleâz geçirdim, nasıl Len in oraya ¹ait olduğunu hiç fark etmemiş olabilirim?"

"Belki de sende sporcu kör noktası olduğu içindir."

“O da ne?”

“Sana sporla ilgili bir şey sorulduğunda beyninin kendini kapaması gibi bir şey. Bazen senin sporcuları ya da sporcu olduğunu düşündüğün kişileri fiziksel olarak göremediğini hissediyorum... mesela Len gibi.”

“İyi de o eski bir sporcu.”

“Ever, bunu bildiğine göre demek ki artık onu görüyorsun.”

Uzaktan James’in bize doğru geldiğini gördüm, büyük ihtimalle otoparka gidiyordu. Beni görünce olduğu yerde durdu ki bu çok garipti çünkü normalde kalabalık bir ortamda adınızı haykırmaktan ve sırf sırtınıza bir şaplak indirmek için yüzlerce yabancıyı dirsekleyerek geçmekten geri durmayacak tipte biriydi.

Bunun ne anlama geldiğini çözmeye vakit bulamadan elimi sallamak için çoktan havaya kaldırmıştım bile ve artık ikimiz için de çok geçti.

“Selam Quan,” dedi masaya doğru yaklaşarak. Neşeli konuşmaya çalışıyor ama doğru tonu tam tutturamıyordu. “Selam Winona.” Elimdeki soğan halkası cipslerini görünce bir tane aldı. “Ah, çok güzel. Bunlara bayılıyorum.”

“Ee...” Ona cips paketini uzattım. “Oylama nasıl gitti?” “Ha,” dedi James ağzına attığı cipsi çiğneyerek. “İyi idi.” Sesindeki hafif titreme midemdeki henüz sindiremediğim soğan aromalı lapayı ağzıma getirir gibi oldu. “James, bana ne olduğunu anlat.”

“Yakında öğrenirsin.” Normalde de zaten hayalet gibi bembeyaz olan cildi şu an iyice sağlıksız görünüyordu. “Sonuçları bu gece göndereceğim.”

Bu noktada kimya ödeviyle uğraşıyormuş gibi yapmaya son veren Winona kollarını masada öne uzatıp, "Söyle ona!" diye çıkıştı.

James önce sol sonra sağ ayakkabısının burnunu asfalta sürttü. "Tamam," dedi ardından ensesini ovuşturarak. "Siktir, üzgünüm Eliza ama Len i seçtiler."

Biliyordum. Bunun böyle olacağını biliyordum. Ama her nasılsa bilmek, bunun gerçek olduğuna inanmamı kolaylaştırmıyordu.

"Len'i seçtiler, öyle mi? Onlar?"

James'in kaşları savunmaya geçer gibi çatıldı. "Evet, onlar seçti. Ben sana oy verdim."

En az benim kadar şaşırın Winona'ya baktım.

"Leni mi seçtiler?" diye bir kez daha bağırdım.

Biri duymuş mudur diye hızla arkasına dönüp etrafi kolaçan etti. "Evet ama şimdilik bunu kendine sakla, olur mu?"

Piknik masasının metal ayaklarının çimleri düzleştirdiği yere ağzım bir karış açık vaziyette bakakaldım. Gazetenin baş editörü olmayı o kadar uzun zamandır istiyordum ki bu hayal benim için yaşam fonksiyonlarımdan biri haline gelmişti: yemek ye, uyu, Bugle\ nasıl yöneteceğini planla. Ama artık her şey bitmişti. Hayallerim tamamen suya düşmüştü. Ve hepsi sporcunun teki yüzünden miydi?

"O bu görev için gereken nitelikleri bile taşımıyor," dedim çatlak bir sesle. "Hem de hiç."

Böyle saçmalıkların Bugleda yaşanmadığı düşünmüştüm. Zaten en başta gazeteye katılmamın asıl sebebi de buydu.

Bu yüzden Bugle konusunda bu kadar tutucu olmuştum. Bugleın verdiğiniz emeklerin karşılığını aldığınız, işinizde iyi olmanızın bir anlam ifade ettiği bir organizasyon olması gerekiyordu. Kah-rolasica erdemin önemli olduğu bir yer olması gerekiyordu.

“Bilmiyorum.” James’in omuzları o kadar çökmüştü ki onları silkemedi bile. “Sanırım güzel bir konuşma yaptı.”

“İş buna mı kaldı yani?” Kollarımı öyle bir salladım ki neredeyse Winona nın suratına çarpacaklardı.

“Sayılır. Yani, bilmiyorum.”

“Ne demek bilmiyorum? Sen de oradaydın!”

“Biliyorum. Biliyorum.”

“Ne oldu peki?”

James acı çekiyormuş gibiydi.

“Çıkar şu ağzındaki baklayı, ahbap,” dedi Winona. James’in elindeki soğan halkası cipslerini aldı ve bir film izliyormuş da en güzel kısım başlamak üzereymiş gibi arka arkaya ağzına atmaya koyuldu.

“Şey,” dedi James. Her kelimeyi ağzından güçlükle çıkarıyordu ki bu onun için çok sıradışıydı. “Sanırım bazılarının Len e oy vermelerinin sebebi, onun... şey, onun daha çok bir lider gibi göründüğünü düşünmeleri oldu.”

“Ne?” dedik Winona’yla aynı anda.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordum.

James sırt çantasının kayışıyla oynamaya başladı. “Bilmek ister misin bilmiyorum...”

“Bilmek istiyorum.”

O noktada pes ettiğini, son allayıp pullama gayretinden vazgeçmesiyle kazık yutmuş gibi kaskatı kesilen omurgasının gevşemesinden anladım, “insanlar senin biraz gergin olduğunu söyledi, Eliza. Düzeltmelerin aşırı sertmiş. Çok fazla eleştiriyor-muşsun. Sanırım genel kanı buydu.”

Yüzümün ısındığını hissettim, insanların hakkınızda negatif şeyler söylediğini düşünmeniz başka bir şeydi; böyle şeyler söylediklerinden emin olmanız bambaşka bir şey.

“Benim sadece yüksek standartlarım var.” Boğazım garip bir şekilde kupkuruydu. “Senin gibi.”

“Biliyorum,” dedi. “Zaten seni lanet olasıca iyi bir muhabir yapan şey de bu...”

“Sen de gerginsin,” diye itiraz ettim. “Sen de çok eleştirirsin. Ama geçen yıl kimsenin sana oy vermekle bir derdi olmadı.”

“Biliyorum fakat... Hadi ama Eliza, ara sıra biraz... şey... soğuk biri olabildiğinin sen de farkındasın. Çabalamıyorsun bile.”

Duyduklarıma inanamıyordum.

“O gülünç yenilikçi konuşmasını yapana dek asıl çabalamayan kişi f^’di.” Piknik masasının bacağına bir tekme attım ama yerinden bile kıpırdamadı. Yine de bir tekme daha indirdim. “Çok gerekli olmadığı müddetçe ne zaman iki kelime etti?”

“Bilemiyorum, insanlar onun daha... yaklaşılabılır olduğunu düşündüler. Bilirsin, pek kasmadığını.”

“Yani beni hem hiç çabalamadığım hem de çok çabaladığım için mi seçmediler? Hangisi?”

James bitkin bir nefes verdi. “Ne demek İstedığimi anladın, Eliza.”

“Hayır,” dedim. “Hayır, ne demek istediğini anlamadım?”

“Bak, bu karar bana kalmış olsa yeni baş editör sen olurdun. Yüzde yüz.” Daha da çok çöktü. “Ama benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onları ikna etmeye çalıştım ama oralı olmadılar. Senin çok ‘kurumsal*’ olduğunu söylediler.”

“Çok kurumsal mı?” diye aptalca tekrar ettim.

“Evet, değil mi? Sırf seninle arkadaşız diye. İyi de ben ne zamandan beri ‘kurumsal*’ oldum ki?” Bundan gerçekten rahatsız olmuşa benziyordu.

“Ben...” Ne diyeceğime karar veremedim. Aklımda çok fazla şey vardı ve hepsi de iğneleyiciydi.

James sırt çantasını diğer omzuna geçirdi. “Her neyse, benim gitmem lazım Eliza ama gerçekten çok üzgünüm.” Her ne kadar

kulağa samimi gelse de yüzümü asmadan edemedim. “Hey, sen iyi misin?” Çekinerek elini omzuma koydu.

Taş gibi bir suratla anca tek kelime edebildim, “Yaşarım.”

“Tamam, şey, istersen bana mesaj atabilirsin.” Geri geri yürüyerek benden uzaklaşırken telefonunu havaya kaldırdı ve sonunda el sallayıp arkasını döndü.

O gittikten sonra topuklarımı çimenlere sertçe gömdüm. Çimleri ne gibi ezdiğim umurumda değildi. Birkaç öfkeli

dakikadan sonra, "Winona,^M dedim. "Sanırım Bugle da dünyanın geri kalanı kadar kadın düşmanı zırvalıkla dolu "

Başıyla onaylayarak bir soğan halkası cipsi daha alıp anlayışlı bir ifadeyle çiğnedi. "Haklısın galiba."

* * *

Winona'nın erkek kardeşini St. Agathas'dan alma vakti gelince ben de Bay Poweiria konuşmak için haber odasına gittim. Ne söyleyeceğimden emin değildim ama muhtemelen "bu tam kadın düşmanı bir zırvalık" ayarında bir şeyler olacaktı. Tabii makul bir insan olduğumu yansıtan bir tavırla.

Ancak odaya vardığımda ne Bay Powell ne de bir başkası oradaydı. jç çekip sırt çantamı sırama bıraktım ve Editörler Duvarına yaklaştım. Uzun bir zaman boyunca bu portrelere baktım. Her zamanki gibi en başta, şu sıralar yine moda olan o seksenli yılların kocaman gözlükleri ve henüz tekrar moda olmamış saç ayrımıyla Harry vardı. En sonda da yan yan bakıp ön dişlerini göstererek sırıtan James duruyordu. Bence portresi ona tıpatıp benziyordu ama James güldüğünde gözlerinin bu kadar kısılma-dığını iddia ediyordu. (Kesinlikle kısılıyorlardı.)

Duvara asılacak bir sonraki portre Len inki olacaktı. Çocuk seçimlere katılmaya oylamaya yirmi dört saatten daha az bir süre kala karar vermişti ve kimse onun adanmışlığını

sorgulamamızı. Bugün çekici ve sıcakkanlı olmaya karar vermişti ve kimse bu işi aslında önemseyip önemsemediğini sorgu-lamamıştı.

öte yandan ben zorlamaydım.

Asıl canımı sıkan, Len in benden daha çok “bir lider gibi görüldüğü” konusuydu. Benim de herkes gibi kusurlarım vardı, belki daha bile fazla. Ancak benim bir artım varsa —ki bu bende lider kumaşı olup olmadığı meselesiyle yakından alakalıydı- o da halihazırda kahrolasınca bir takımı yönetiyor olmamdı. Len hangi açıdan zaten yönetici editör olan birinden daha nitelikli olabilirdi?

Ama işte. Belki de onda bir şey vardı. Bunu biliyordum çünkü her ne kadar öfkeyle savuşturmaya çalışsam da beni de biraz etkilemişti. Len in konuşma tarzında, kolunu omzunuza güven verici bir şekilde atıp gözlerinize bakarak, “Bu iş bende,” diyen birinin havası vardı ve hiç de onda falan olmadığını bilseniz bile ona inanırdınız, öyle ki bu, kendimden şüphe etmeme yol açarken bile beni teskin etmişti. Ya gerçekten de benden daha iyiye? Nasıl çaka bile göstermeden daha iyi olabiliyordu?

Bugle çalışanlarının çoğunluğunun her şeye rağmen baş editörlük için ona oy vermelerinin sebebi buydu. Bu aynı zamanda Jamesin özgüvenli ve detaycı olabilmemesinin sebebiydi. İyi de ben neden... her neyse o olamıyordum?

Çünkü herkes güçlü kadınları onlara ne yapmaları gerektiğini söyleyene kadar severdi.

Bay Powell hâlâ gelmemiştir, ben de sırama dönüp dizüstü bilgisayarımı açtım. Maalesef şarjı bitmişti ve elbette ben de böyle bir günde şarj aletimi evde unutmuştum. Biri kendi şarjını ortalıkta bırakmış olabilir mi diye etrafa bakındım ama birkaç dakika sonra mecburen Bugle bilgisayarlarından birinin başına

oturmak zorunda kaldım. Belki de, diye mantıklı düşünmeye çalıştım, beklerken biraz ödev yapsam iyi olurdu. Bu acınası

olayın üzerimde gereğinden fazla durmanın bir anlamı yoktu. Öyle değil mi?

Dosyamdan İleri Seviye Amerikan Tarihi dersinin ödev konusunu çıkardım. Tarihi kanıtları kullanarak, diye başlıyordu, bilimsel ya âla teknolojik değişimlerin ABD ekonomisini 1950 ve 2000 yılları arasında ne derecede etkilediğini tartışınız. Tamam, evet, bunu yapabiliyordum. Yepyeni bir amaç edinmenin vermiş olduğu enerjiyle boş bir Google Dokümanları açıp yazmaya başladım:

ABD ekonomisi, yirminci yüzyılın ikinci yarısındaki teknolojik değişimlerden gözle görülür derecede etkilenmiştir. Pek çok bilimsel gelişme...

Off, kimi kandırıyordum ki? Entelektüel açıdan sıradan gevelemelerim kaybolana kadar silme tuşuna bastım. İşin aslı, şu an ABD ekonomisiyle ilgili söyleyecek orijinal bir şeyim yoktu. Hem de bir tane bile. Düşünebildiğim tek şey şu Len olayına ne kadar kızdığımı.

Ben de konuyu değiştirdim ve sözcükler sel gibi akmaya başladı:

Bugün Bugle ın baş editörlüğü için seçilmedim. Sınıf arkadaşlarım gelecek yıl liderleri olması için başka birine oy verdi. Bariz bir kadın düşmanlığı olmasa sorun etmezdim ama aydınlanmış çağımıza ve neslimizin sözde ilericiğine rağmen böylesi bir sonuçla yüzleşmek zorunda kalmamız beni dehşete düşürdü. Evet arkadaşlar, demokrasinin cinsiyetçiliğe karşı bağıışıklığı yok.

Sevilen biri olmadığımı itiraf ediyorum. Hayattaki amacım da bu değil zaten. Gerçek bir baş belası olduğum söylenebilir, ki pek çok kişiden de duydum bunu. Bazılarıysa

benim "gergin" "aşırı eleştirel" ve * soğuk" olduğumu söylüyormuş. Ama aynı zamanda bu yılın en nitelikli baş editör adayıydım, su götürmez gerçek bu.

Bununla birlikte, gerçekler sevgili Bugle çalışanlarının öncelikli ilgi alanına girmiyor. Hayır, bir adayın ne kadar deneyimli olduğu veya bu işe ne kadar zamanını adadığıyla itelenmiyorlar. Yazdığı makalelerin sayısı ya da somut planları onları ilgilendirmiyor. Hayır, onların kalbini üzerine ucuz bir duygusallık pelerini geçirmiş ataerkillikten daha azı çalamaz.

İşte, bu noktada seçilmiş kişi konusuna geliyoruz: Tek gerçek yeteneği ara sıra akıllıca laf oyunları yapmaktan ibaret, bitik bir beyzbolyıldızından bozma erkek muhabirimiz Len DiMartilea. Ama önemli değil çünkü o uzun boylu, çünkü onun dalgalı ve uzun koyu renk saçları var ve elma-cıkkemiklerine yayılmış sivilcelerini bir mankenin kalın camlı gözlükleri taşıyacağı havada sergiliyor.

Ancak daha da önemlisi, o bir erkek.

Hepiniz ne demek istediğimi biliyorsunuz. Willoughbyde-kilerde de dışarıdakilerde de tüm seçimlerde durum aynı. Liderlik pozisyonu isteyen bir kızın zeki, kabiliyetli, çalışkan, çekici ve hepsinden Önemlisi nazik olması gerekir. Çoğu zaman bu özelliklerden sadece birkaçına sahip olsa yeten ve bazı durumlardaysa hiçbirini taşımayan bir erkek rakibin karşısında şansı olması için o kızın saydıklarımın hepsi olması gerekir. Liderlik pozisyonu isteyen bir erkeğin yapması gereken tek şey ortalığı fazla karıştırmamaktır. Kızlar geçmişleriyle yargılanırken erkekler potansiyellerine göre yargılanır.

Bugle *ın şu anki yönetici editörü olan ben, bütün yıl boyunca yazılarını düzelttiğim DiMartilea karşı işte böyle

kaybettim, "Çok nazik olmadığım" için. "Çok zorladığım" için. DiMartile konuşmasında iyi bir hikâye anlattığı ve bu herkesi, tipik çekingenliğine rağmen onun benden daha iyi bir lider olacağına ikna etmeye yettiği için. Çünkü DiMartile kendini cana yakın biri olarak tanıttı ve bu bir rastlantı değil de aydınlanma olarak kabul edildi.

Bugle 'daki değerli meslektaşlarımın bundan daha iyi olduklarını düşünmüştüm. Değillermiş. Hiç...

Haber odasının kapısı aniden açılınca arkama döndüm ve bilgisayarını kapamak için arkama uzandım. Derslerin bittiğini ve Bugle çalışanlarının odayı doldurmaya başladıklarını her nasılsa fark etmemiştim. Her ne kadar ekranımı kimsenin görmediğinden emin olsam da bir an evvel buradan çıkıp gitme dürtüsüne kapıldım. Bay Powell'la yapacağım konuşmanın bekleyebileceğine karar verdim.

"Ah, Eliza, selam!" Cassie berbat zamanlamasıyla kaçış yolumu kesti. Belki bunu ben uyduruyordum ama neşesinin yoğunluğunu benim için kasten artırmış gibiydi. "Bayan Velazquez in fotoğrafına ihtiyacın vardı, değil mi? Kafeteryada görev başındayken çekilmiş bir şeye?"

"Ha, evet," dedim, "iyi olur."

"Tamam, peki ya botanik kulübü olayı ne oldu?"

Botanik kulübü olayının ne olduğunu hatırlamakta zorlandım. "Ah, şey. Gene Lim okulun kuraklığa dayanıklı yerel olmayan çimlerinin yerine ekilmesini istediği, yine kuraklığa dayanıklı ve yerel çimleri nasıl aldıkları hakkında bir şeyler anlattı."

"Aaa, doğru ya. Hatta sen hakkında bir slayt gösterisi yapmanın havalı olacağını düşünmüştün, değil mi? Farklı bitki çeşitlerinin görselleriyle?"

“Evet, öyle bir şey. Hey, benim gitmem lazım. Sonra görüşürüz.” Sırma doğru ilerlemeye başladım.

“Peki, tamam. Bu arada...” Cassie dikkatle etrafa baktıktan sonra bu sabahki fısıldamasına devam etti, “Sana seçimi kimin kazandığını söylememem lazım, o yüzden söylemeyeceğim ama bilmeni isterim ki ben sana oy verdim.”

Birkaç saniye gözlerimi kırptırdıktan sonra kendimi toplayıp, “Teşekkürler,” demeyi başarabildim.

Cassie bana kibarca gülümsedi ve sonra boynundaki dev fotoğraf makinesiyle birlikte bir kanguru gibi hoplaya zıplaya gitti.

Eşyalarımı toplarken başka kimseye tek kelime etmedim. Bir araya gelip hakkımda fısıldamıyor değillerdi ama kendimi çok tuhaf hissediyordum. Hepsi sonucu biliyordu, daha da kötüsü benim bilmediğimi sanıyorlardı. Onlarla aramızdaki mesafenin tatmin mi yoksa acıma duygusuyla mı dolu olduğundan emin değildim.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken Len’le çarpışacak gibi oldum.

“Hey,” dedi. “Son dakika haberi mi?”

“Hayır,” diye çıktım ama sonra keskin bir nefes aldım. “Yani, özür dilerim,” dedim bu kez daha sakin. “Dikkat etmiyordum.”

“Bu hiç sana göre değil.”

Kapıyı açık tutuyordum, sınıfa baktığımda herkesin bizi izlediğini gördüm. Fark ettiğimi anladıklarında hepsi gözlerini kaçırdı.

Yapacak başka bir şey mi vardı? Lanet bir kapıcıymışım gibi girmesi için kapıyı işaret ettim, Len de anlık bir tereddütten sonra içeri geçti. "Sağ ol," dedi.

"Sorun değil," diye cevap verip kapıyı arkasından çarparak kapadım.

1

(Isp.) Beğenmek, (ç.n)

4

James, Len in zaferini cumartesi sabahının ilerleyen saatlerine kadar duyurmadı.

Sonrasında bana, Üzgünüm, Quan, diye mesaj attı. Eninde sonunda yapmak zorundaydım. ®

Sanki bu korkunç durumu ayakkabının altına yapışmış sakız gibi uzatmasını ben istemişim gibi.

E-postayı Little Saigon'daki bir Vietnam marketi olan Viet Hoanın deniz ürünleri bölümünde floresan ışıklarının altında beklerken aldım. Arkada çalan cai luong'un metalik mırıldanması balık tezgâhından gelen seslere karışıyordu: kaplardan dökülen su, çabuk darbelerle kesilen yüzgeçler, kazınıp hortumla yıkanan pullar. Bu tuzlu ve soğuk kakofoni hissettiğim huzursuzluğa kayıtsızdı.

James'in alışlagelmiş coşturucu dramatik tavrıyla e-postanın konusu YENİ LİDERİNİZ idi, halbuki bir trajedi yaşıyordu.

Mesajı açmadan sildim.

. plinde telefonuyla alışveriş arabasının üzerine eğilmiş olan Karnin? olayların n^ıl bir yön aldığından henüz haberi yoktu.

* Vietnam halk operası, (ç.n)

Lütfen Bir Numara Alın makinesinden pembe bir bilet çeken annemin de. Ben de bu durumu korumak istiyordum.

Annem haftalık market alışverişini buradan yapmayı sevdiği için üçümüz de Viet Hoa'nın müdavimiydik. Aslında bir Çin marketini tercih ederdi ama Vietnam marketleri bize daha

yakındı, üstelik fiyatları da daha uygundu ve bu konuda hiçbir Viet Hoa'yı geçemezdi. Annemin Çin anakarasından arkadaşlarının bazıları sırf alışveriş yapmak için onca yol tepip San Gab-riel Vadisi'ne giderlerdi ama annem bunun benzin israfından başka bir şey olmadığını düşünüyordu. Annemin wâh kluh kökleri derinlere uzanırdı ama o kadar da derinlere değil.

Bu kadar sık gelmemize rağmen bazen buraya ait değilmişiz gibi hissederdim. Orange County'nin merkezindeki çeşitli şehirlere yayılmış olan Litde Saigon, Vietnamlı-Amerikan rüyasının görünümünde yüzyıl ortası modern estetiğinde baştan yaratılmış bir banliyö mirasıydı. Adını, sakinlerinin çoğunun memleketi —ve savaşta ABD'nin desteklediği taraf olan Güney Vietnam'ın başkentinden almıştı. Üç kırmızı çizgili san Güney Vietnam bayrağı Litde Saigondaki alışveriş merkezleri ve ofis binalarında hâlâ gururla dalgalanıyor ve güneyin uğruna savaştığı her şeyi simgeliyordu. Ancak benim ailem, çatışmanın merkezinde kalmış pek çok etnik Çinli'nin aksine kaçmaya zorlanmadan önce halihazırda Kuzey Vietnam'da yaşıyordu. Çok fazla şey için savaş vermediğimizi söyleyebilirdik.

Bir keresinde anneme, "Komünizme inanır mıydın?" diye sormuştum.

"Okulda zorunlu olarak öğrenirdik ama bana hep sıkıcı gelirdi." "O zaman Amerikalıların kazanmasını mı istedin?"

"Hayır, onlar Hanoi'de üzerimize bombalar yağdırıyordu. O yüzden ben de herkes gibi Nixon'a hakaretler ederdim."

Annemin genel felsefesi tüm savaşların beyhude olduğu yönündeydi. "Ama şimdi bize bir bak... Tüm yaşananlardan sonra burada, Amerika'dayız. Zaten hep böyle olur. Onca Ölümün ve katliamın ardından liderler el sıkışır ve her şey

biter. Hayat normale döner. O yüzden umursadığın tek şey, önüne yiyecek bir kâse pilav koymak olmalı.”

Ailemizin bir sloganı olsa muhtemelen şöyle olurdu: Yemek için yeterince pirincin olduğundan emin ol. Keşke arkasında durduğumuz daha büyük bir davamız olsaydı ama görünüşe bakılırsa bunu umursayan tek kişi bendim.

“Lütfen bana küçük bir balık verin,” diyordu annem el hareketleriyle birlikte. İngilizce konuşuyordu çünkü bugün tezgâhın arkasındaki adam Vietnamlı ya da Çinli değil, Meksikalıydı. Güney Kaliforniya’daki hayatın güzelliği buradaydı işte.

Adam, ağını bir sürü tatlısu çipurasının yüzdüğü tanka daldırdı ve bizimle eve gelecek her şeyden bihaber bir balık yakaladı. Ağı havaya kaldırdığında balık çılgınca çırpınıp durdu. “Bu olur mu?” diye sordu anneme.

“Evet,” dedi annem başıyla da onaylayarak

“Kızartalım mı?”

“Hayır, sadece temizleyin.”

Tepede, Viet Hoa balık tezgâhının sunduğu hizmetleri açıklayan bir tabela asılıydı. İlk seçenek balık pullarının temizlenmesiydi, ki bu annemin her zamanki tercihiydi. İkinci seçenek balığın temizlenip kafasının kesilmesiydi. Üçüncü seçenek diğerlerine ek olarak balığın kuyruğunun da kesilmesiydi. Dördüncü seçenek balığın kızgın yağda kızartılmasıydı (muhtemelen bu durumda balığın başka nerelerinin kesilmesini istediğinizi de belirtebilirdiniz). Havayı yeni kızartılmış balık kokusuyla dolduran işte bu son seçenektir, ki burna çok güzel gelirdi - ta ki

marketten çıktıktan çok sonra kıyafetlerinize sinen kokusunu alana kadar.

Annem balığımızın hazırlanmasını beklerken ben de hızlıca atıştırmalık bölümüne uğramaya karar verdim. Amacım belki keyfimin neden bozuk olduğuyla ilgili sorguya çekilmekten kaçmak, belki de göz göze gelecek kadar yakınında durduğum deniz ürünlerinden uzaklaşma ihtiyacıydı. Hangisi olduğunu söylemek zordu.

Ancak birkaç dakika sonra kollarım Winona'yla ikimize bir hafta yetecek soğan halkası cipsiyle dolu vaziyette alışveriş arabasının yanında belirlediğimde Kim'in sadece tek bir sorusu vardı.

"Siz ikiniz hâlâ bunlara takık mısınız?" İstifimden aldığı bir cips paketini yalnızca ölmek üzere olan bir kafadanbacaklıya bakacağınız tiksintiyle havaya kaldırdı.

Annem elinde beyaz kâğıda sarılmış balığımızla arkamda belirdi. "Kardeşini rahat bırak. Atıştırmayı sevmesi iyi bir şey/ dedi. "İkiniz de çok zayıfsınız, daha fazla yemelisiniz."

Poşetleri arabaya koyarken Kim'e tatlı tatlı gülümsedim. O da telefonuna döndü ama bir saniye sonra, bir süredir kazanan eli oynayan bir poker oyuncusu gibi sıkılmış bir ifadeyle sırf annem kaçırmazın diye Kantonca, "Hey, Bugle seçimi nasıl geçti?" diye sordu.

Alışveriş listesini işaretlemekte olan annem bu soru üzerine dikkatini bana çevirdi. Lanet olası Kim.

"Şey, bilirsin işte. Oldu bitti," diye geçiştirmeye çalıştım.

"Resmi açıklama yapıldı o zaman? Yeni baş editör sensin?" dedi Kim.

“Pek sayılmaz.” Kısaçlarını havaya kaldırmış küçük mavi yengeçlere baktım. “Bir... pürüz çıktı.”

“Rakibin olmadığı halde mi kaybettin?” Bu olasılık öz ablamı neşelendirmiş gibi görünüyordu.

“Hayır, pürüz dediğim de o zaten.” Yengeçlerden birinin diğerinin üzerine çıkıp kısaçlarıyla tankın kenarını tutmasını seyrettim. Kaçmaya hem çok yakındı hem de çok uzak.

“Karşıma bir rakip çıktı.”

“Ve baş editör o mu oldu?”

“Muhteşem bir mantık yürütme kabiliyetin var, Kim. Artık gidebilir miyiz?”

Alışağı edilmemden memnun olan Kim alışveriş arabasını itti. Ama şimdi olaya annem de dahil olmuştu.

“Kim kazandı?” diye sordu Kantonca.

“Tanımazsın,” dedim.

“Adı ne?” diye ısrar etti.

“Len DiMartile,” dedim mırıldanarak.

“Hımm. Beyazların isimleri çok zor söyleniyor,” diye gözlemde bulundu.

Dükkanın ön tarafındaki kasalara geldik. Kalabalık olduğundan Kim arabayı en kısa sıraya doğru yönlendirmeye çalıştı. Ben de bir yandan annemin Len le ilgili sorgusunun bitmesini umarak Marukavva sakız reyonunu incelemiş gibi yaptım.

Belli ki bitmemişti. “Çok mu yetenekli?” diye sordu. “Senden daha mı çok?”

Sorusunu cevap verilemeyecek tipik anne sorusu kılan da bu ikinci kısımdı. "Bilmiyorum," diyebildim.

"İnsanlar ona oy verdiğiine göre yetenekli biri olmalı," dedi.

Anneme cevap vermek yerine alışveriş arabasının dibindeki küçük Çin lahanasını Kim e uzattığım sırada ona pis pis baktım. Kim beni görmezden gelip lahanayı dikkatle yürüyen banda koydu.

"Neyse," dedi annem, "çok üzülme. Sen elinden geleni yaptın. Dağların ardında her zaman dağlar olur." Bu son bilgece deyişi Mandarince söylemişti: Yîshân hâi yôu yîshân gâo.

Annemin mağlubiyetime karşı bunu söylemesi garip bir şekilde makuldu ve o kadar şaşırmıştım ki neredeyse elimdeki bir karton yumurtayı yere düşürecektim. Zira annem, Çinli annelerin çoğu gibi, herhangi bir konuda en iyi ikinci olmayı ahlaki bir başarısızlık olarak gören bir kadındı. Bana uzun bir vaaz vereceğini sanıyordum ama görünüşe bakılırsa vermeyecekti.

"Evet," dedim. "Sanırım."

Annemin dikkatinin, aldığımız ürünler okutuldukça toplam fiyatı gösteren monitöre çevrilmesiyle konu kapandı. Bir tutam bebek saçıyla çerçevelenmiş yuvarlak yüzlü kasiyer kızın yakasında, Merhaba benim adım PHUONG yazılı bir kart takılıydı. Poşederi dolduran çocukla barkod okuyucudan çıkan seslerin üzerinden konuşarak Tuyet isimli bir kızın o gün neden işe gelmediğinden söz ediyorlardı. Vietnamca anladığımızı ya fark etmediler ya da umursamadılar.

"Belki de kendine bir sevgili bulmuştur," dedi nilüfer köklerini annemi mutsuz edecek bir özensizlikle poşete ulaştıran çocuk.

“Umarım Amerikan vatandaşıdır!” Phuong bir su ısıpanağı paketi için ezberinden kod girerken gülerek başını iki yana salladı. “Belki de işi bırakmıştır. Tırnak yapmaya başlamak istediğini söylemişti.”

Çocuk bu ihtimalden iğrenmişe benziyordu. “Başkalarının tırnaklarını yapmaktansa burada çalışmayı tercih ederim. Özellikle de ayak tırnaklarını.” Su ısıpanağını alırken titredi. “Ya sen?”

Phuong domates poşetine neredeyse hiç bakmadan kodu girip poşeti paketleme alanına itti. “Anh cn, sence neden hâlâ burada çalışıyorum?” Toplam tutarı aksanlı bir İngilizceyle anneme söyledi.

Kasadaki işlemimiz bittikten sonra annem fişteki her ürünü tek tek kontrol etmek için bizi çocuğun arkasında bekletti.

“Yolu kapatıyoruz,” dedi hâlâ alışveriş arabasının başında duran Kim.

“Hayır, iyi böyle, sadece biraz kenara çekilelim.” Annem bizi o kadar çekti ki Paris by Night DVD’lerine yapışmış sayılırdık. Bu müzikal varyete programından bir bölüm köşedeki karıncalı düz ekranda oynuyordu ve üzerine polar yelek giymiş yaşlı DVD satıcısıysa dikkatle izliyordu. Satış yaptığı alanı işgal etmiş olma-miza afallamış gibiydi.

“Kasiyer muhabbet etmekle fazla meşguldü,” dedi annem. Belli ki Tuyet’in kayboluşunun ardındaki gizemle hiç ilgilenmiyordu. “Bir şeyleri yanlış geçirmediğinden emin olmak istiyorum.”

Kirnle aynı anda kabuğumuza çekildik. Bu ritüelden nefret etmek hayatta hemfikir olduğumuz birkaç şeyden biriydi ama buna karşı koymak mümkün değildi. Talihsiz bir kasiyer

yanlışlıkla Gala elmalarını Fuji elmaları olarak geçtiği ve fazla fiyat söylediğinden beri annem böyle bir şeyin tekrar yaşanacağına emindi.

Ama bugün bu tutumluluk ayini gözüme neredeyse kabul edilebilir geldi* Neden ihtiyatlı bir tüketicisi olmak için zaman ayırmasında Neden kendini böyle bir meşguliyete kaptırıp canı sıkkın kızına öğüt verme şansını kaırmasında

Ancak daha sonra, tüm aldıklarımızı bagaja yükleyip emniyet kemerlerimiz takılı halde arabada oturduğumuz sırada

annem, "Eliza, bunu duymak hoşuna gitmeyecek biliyorum ama annen olarak bunu sana söylemek zorundayım," dedi.

Evren tarihi boyunca böyle bir girişi felaket olmayan hiçbir cümle takip etmemişti, n koltukta oturan ve bu sohbete yalnızca tanık olan Kim'in bile başparmakları telefonunun üzerinde hareketsiz kaldı.

"Tamam." Annem geri geri park yerinden çıkarken ifadesiz bir ses tonuyla cevap vermeye çalıştım.

"Belki bir dahaki sefere bir konuşma yapman veya önemli bir şeyde yer alman gerektiğinde daha düzgün giyinmen gerekiyor-dur diye düşünüyorum."

Hani bilirsiniz, insanların -özellikle de ebeveynlerin- riim sorunlarınıza üzüm olacağına inandiğı bir şey olur ya? Ve zm sanılan şey o kadar spesifik ve önemsizdir ki, aklı başında kimsenin bunun herhangi bir şeyin arkasındaki itici faktör olduğuna inanmasının imkânı yoktur; buna rağmen karşınızdaki kişi şaşılacak bir yaratıcılıkla her şeyi bu konuya bağlamanın bir yolunu bulur ya?

İşte annemin olayı da buydu.

Yapmam gereken şey başımla onaylayıp, "Evet, anne, haklısın. Baş editör seçilmememin tek sebebi pasaklı giyiniyor olmam," demekti.

Ama maalesef ben, "Sen ciddi misin?" dedim.

"Evet, ciddiym[^] dedi annem otoparktan çıkarken. Her ne kadar çoğunlukla Kantonca konuşsa da ciddi kelimesini İngilizce söyleyerek vurgulamıştı. "Sana dün sabah da söylemeye çalıştım ama çok inatçısın ve dürüst olmak gerekirse bazen seninle tartışacak enerjim olmuyor."

Yanıldığını düşündüğüm için değil de haklı olduğundan korktuğum için huysuz bir edayla, "Ben bunun giyim tarzımla alakası olduğuna inanmıyorum," dedim.

"Yok mu gerçekten? insanlar bizi hep dış görünüşümüzle yargılar. Mesela o üzerindeki kazakla başka birinin kıyafetini gi-yiyormuşsun gibi görünüyorsun." Elbette bunu kötü anlamda söylüyordu. "Pâi'un' kızı olmadığın için şanslısın. Ben çocukken evden berbat bir halde çıkacak olsak bize vururdu. Fakir olmamızın bir önemi yoktu. Saygın görünmek zorundaydık."

Kim arkasını dönüp bana hem üzgünüm hem sana söylemiştim der gibi baktı.

"Bana bu kazağı A Pbh verdi," diye belirttim.

"Ayy, sana iyilik etmek istediği için verdi. Evin dışında giyeceğin aklına bile gelmemiştir. O bir erkek kazağı. A Güng¹ bile üzerine çok büyük geldiği İçin onu istemedi."

Sözkonusu kazağımın kollarını indirip ellerimi tamamen sakladım. Annemin bu hareketten nefret etmesinin nedeni dedemin reddettiği bir kıyafeti giydiğimi vurgulamasıydı muhtemelen.

“En azından makinede yıkanabiliyor,” dedim.

“Çekmemesi kötü olmuş,” dedi Kim.

Annem ikimizi de duymazdan geldi. “Ben sana tarz ol demiyorum çünkü o da para ziyanı ama hiç değilse derli toplu giyinip saçlarını düzgünce taramalısın, insanların seni aşağılamalarını, ne biçim bir anne yetiştirmiş demelerini istemiyorum.”

Cama yaslandım ve yan kapalı gözlerle önünden geçtiğimiz büyük alışveriş merkezini seyrettim; içinde Vietnam marketi, oldukça güzel birpho" yeri ve iki fiyatına üç tane banh mi² alabileceğiniz bir sandviç dükkânı vardı.

“Ayrıca neden koyu renkler giydiğini de anlamıyorum,” diye devam etti annem. “Seni hastaymışsın gibi gösteriyor. Sende hiç lider görüntüsü yok.”

Sonunda sabrım taştı. “Kazanan çocuk da balkan lalan gibi giyinmiyor, tamam mı?” dedim. “O gün üzerinde sadece bir ka-püşonluyla kırıık bir gömlek vardı.”

“Ee?” Annem bunu açıklaması gerektiğine şaşırmış gibi duraksadı. “O bir erkek. Durumunuz farklı.”

Koltukta büzüldüm ve sakıncalı kazağımın geniş kıvrımlarının altına saklanıp kollarımla yüzümü kapadım. “Artık bu konudan söz etmesek?”

Annem cık cıkladı. “Hep böyle diyorsun: şundan bahsetmesek, bundan bahsetmesek,” diye beni azarladı. “Ben gerçeği söylüyorum. Duymak istemesen de ben bunu söylemekten sorumluyum.” Sonra Kime dönüp, “Bu kız çok çabuk sinirleniyor,” dedi.

“Hiç de bile,” dedim boğuk bir sesle.

Annemin iç çektiğini duydum. “Bâo bei\ akıllı bir kız olduğunu biliyorum,” dedi. Kollarımı yana indirdim, annem dikiz aynasından bana bakıyordu. “Gerçi beni biraz dinlesen daha akıllı olurdun.”

Yüzümü yine kollarımın arasına gömdüm.

1

(Kan.) Anneanne, (ç.n)

2

(Kan.) Dede, (ç.n)

5

Pazartesi sabahı, haber odasına gitmek için yemek masalarının arasından dalgın dalgın ilerleyerek avluyu geçerken düşünceli bir ruh halindeydim. Bu saatte havada hâlâ hoş bir serinlik vardı, o yüzden hırkama daha sıkı sarındım. Yine de ilikleme zahmetine girmedim çünkü soğuk benimle polyester arasındaki boşluktan esiyordu. Ama umursamadım çünkü hırkama sarınmak beni rahatlatıyordu.

Bugle ı boykot etmeyi düşünmüştüm. Bilirsiniz, sırf dramatik bir edayla ortamı terk etmek için gidebilirdim, belki CİNSİ-YETÇİLİKİÇİFAZLA İYİYİM y^zn bîr pankart açardım. Bu onlara günlerini gösterirdi.

Ama göstermezdi. Varlığımın herkes için ani yokluğumdan daha kötü olacağı sonucuna vardım ve durumu daha da kötüleştirmeyi tercih edeceğime karar verdim.

Henüz erken olduğu için haber odasını boş bulmayı bekliyordum ama Len çoktan gelmişti. Bacak bacak üstüne atmış, her zamanki yerinde oturuyordu. Bay Powell'ın masasının üzerinde de taze bir fincan kahve duruyordu. Fincanın üzerinde Oscar Wildc*'ın en sevdiği sözü vardı ve kelimelerin her biri

gökkuşağının farklı bir rengiyle yazılmıştı: Gerçek nadiren saftır ve asla basit değildir

Len içeriye girdiğimde bana selam vermedi ki bu benim için hiç sorun değildi. Ben de ona selam vermedim. Dikkatini tamamen kucağındaki bilgisayarına vermiş gibi duruyordu. Ama yanından geçerken boğazını temizledi.

“İşte, bu noktada seçilmiş kişi konusuna geliyoruz: Tek gerçek yeteneği ara sıra akıllıca laf oyunları yapmaktan ibaret» bitik bir beyzbol yıldızından bozma erkek muhabirimiz Len DiMartile a.”

Bu tanıdık sözleri duyunca donakaldım.

“Ne okuyorsun?” dedim, çaresizlik hissi yanaklarımı yakmaya başlamıştı.

“Ama,” diye devam etti beni duymazdan gelerek, “önemli değil çünkü o uzun boylu, çünkü onun dalgalı ve uzun koyu renk saçları var ve elmacıkkemiklerine yayılmış sivilcelerini bir mankenin kalın camlı gözlükleri taşıyacağı havada sergiliyor.”

Len bu kısmı okuduktan sonra başını kaldırıp baktı. “Demek,” dedi. “Sivilcelerimi fark etmişsin?”

“Ne okuyorsun?” diye gittikçe artan bir dehşede tekrar ettim.

“Bugle\” dedi görmem için ekranı bana çevirerek.

Sırt çantamı yere attım ve duvar boyunca dizili bilgisayarların önüne gittim çabucak. Telaşla bir pencere açıp yüklenmesini bekledim. Derken, Buglehn varsayılan giriş sayfası olarak ayarlandığı her tarayıcıda olacağı üzere (ki ikinci sınıftaki çabalarımın otürü Willoughby ağındaki her bilgisayarı kapsıyordu) makalem zalim bir ödül gibi karşımda belirdi:

A TAERKİLLİK YAŞIYOR!

Yazan Eliza Quan

“Bu başlığı kim yazdı?” diye dehşetle sordum.

“Nesi var ki?” dedi sanki Len bilmiyormuş gibi.

“Çok gülünç ve tamamen... melodramatik” dedim zayıf bir sesle.

“Eh...” Len tek kaşını imalı bir şekilde kaldırarak bilgisayarına döndü.

“Yemin ederim bunu ben yayınlamadım,” diye ısrar ettim.
“Binleri okusun diye yazmamıştım.”

“O belli oluyor.”

Sandalyeye çöktüm, gitgide aşağıya kayıyordum ki aniden doğrulmama yol açan bir şey gözüme takıldı. Biri - muhtemelen bu yazıyı yayınlayan kişi- benim cümleyi yarım bıraktığım yerden yazmaya devam etmişti:

Bugle^i değerli meslektaşlarımdan bundan daha iyi olduklarını düşünmüştüm. Değillermiş. Hiç olmamışlar. Bu gazetenin varlığını sürdürdüğü otuz yıl içinde baş editörlerin sadece yedisi kadın. Bu da orana vurulduğunda %19 yapar. Bu oran şu an Meclisteki mevcut kadın sayısından bile düşük. Meclisten söz ediyoruz, millet.

Bugün Bugle, ahlak evreninin gidişatını değiştirmede küçük de olsa bir rol oynayabilirdi. Bunun yerine, hemen her kritere göre işi çok daha fazla hak eden kadın yerine bir erkeği seçti. Hayal kırıklığına uğradım, kızdım, aşağılandım ama sanırım hiç şaşırmadım.

“Bu kısmı... ben yazmadım bile,” dedim yazmışım gibi panik bir tavırla.

“Bilmiyorum,” diye omuz silkti Len, “bana sen yazmışsın gibi geldi. Bir sürü istatistik var.”

Geçen hafta giydiği gri kapüşonlusunu giymişti ve iplerden birinin ucu şu an ağzındaydı. İpin diğeri ucu da bu talihsiz alışkanlığa sürekli maruz kalıyormuş gibi görünüyordu. Bilgisayar

ekranına bakıyordu, o an kirpiklerinin kızlarınkini andırıldığını fark ettim, hatta benimkinden uzundu.

Nasıl karşılık vereceğimi şaşırdım. "Dinle, ciddi değildim. Yazdıklarımda. Yani gerçekten benim yazdığım kısımlarda."

Daha ben sözlerimi tamamlamaya bile fırsat bulamadan, "Tabii ki ciddiydin," dedi Len. Şu an bir şeyler yazıyor, parmakları klavyenin üzerinde âdeta uçuyordu. "En iyi eserin olduğunu söyleyemem ama haksız değilsin."

Bay Powell o anda elinde bir deste kopyayla içeriye girdi.

"Quan ve DiMartile," dedi bize gururla bakarak. "5w^m yeni ikiz sütunları."

Bay Powell iyi biriydi. O kadar da yaşlı sayılmazdı ama oldukça yaşlı Bayan Norman'ın onun için, "1968'de Bobby Ken-nedy için kampanya yürütüyormuş gibi giyiniyor," dediğini duymuştum. Sanırım bunu bir iltifat olarak söylemişti.

Gülümsemeye çalıştım ama yüzümü eksitmekten öteye gidemedim. Bay Powell bakışlarını Lenden bana çevirdi. "Her şey yolunda mı?"

"Eliza bir manifesto yazmış," dedi Len ciddi bir tavırla ve o an onun berbat biri olduğuna karar verdim.

"Bugle internet sitesinden kaldırmam gereken bir şey var," dedim.

Bay Powell sessizce manifestoyu okurken endişesi gözle görülür şekilde arttı. Onu izlerken kendimi bir kabusun içinde sıkışıp kalmış gibi hissettim. Hani rüyadaki halinizin süphelenip de, "Rüya mı görüyorum?" dediği noktadan sonra bile devam eden tarzda bir kabustan bahsediyordum. Defalarca kendimi uyumuyor olduğuma inandırmış, sonrasında yumruklarımı sıkarak soğuk terler içinde uyandığımda aslında SATE¹ hazırlanmadan girdiğimin falan olmadığını görüp rahatlamıştım.

Bay Powell okumayı bitirdikten sonra, "Görünüşe bakılırsa konuşacak çok fazla şey var," dedi.

"Bu yazıyı benim yayınlamadığım gerçeğiyle başlayabiliriz," diye önerdim.

Bay Powell biraz düşündü. "Tamam, o zaman bakalım kim göndermiş," dedi.

Manifestonun cuma günü yayınlandığını bulduk... Benim tarafımdan. Veri girişinde kayıtlıydı. Pasifik saatiyle 15.17'de yayınlanmıştı.

"Ne!" diye haykırdım. "Biri hesabımı kullanmış olmalı."

Hakkını vermek gerekirse Bay Powell tamamen ruh hastası olmadığımı inanmış rolünü iyi kıvırıyordu. Başını kaşıyarak, "Tamam," dedi bir kez daha. "Bunu sen mi yazdın peki?"

Ekranda utanmadan görkemli bir geçit töreni yapan sözlerime içimden küfrettim. Ama onları inkâr edemezdim. "Evet..."

"Ama hepsini değilmiş," diye yardımcı oldu Len.

"Son iki paragraf hariç," diye durumu netleştirdim.

“Tamam.” Bay Powell bunun pek de işe yarar bir detay olmadığını anlamışa benziyordu. “Bunun bir kısmını sen yazdın. Peki bir başkası buna nasıl erişim sağladı?”

“Bilmiyorum.” O günü hatırlamaya çalıştım. “Yani, burada yazıyordum.” Bu yeni bilgiyle Bay Powell*ın yüzündeki çizgiler derinleşti. “Ama bunun bir yararı yok sanırım,” diye itiraf ettim. “Belki de Google hesabımdan çıkmamışımıdır. Aslında buradan ayrılmadan evvel bilgisayarımı kapadığımı sanıyordum ama çok acelem vardı.” Aklıma çok korkunç bir şey geldi. Acaba bu kişi daha başka nelere erişim sağlamıştı?

Ben çaresizce şifrelerimi değiştirirken Bay Powell da, “Bu konuda hiç telefon almamış olmama şaşırdım doğrusu,” dedi. “Birkaç gündür oradaymış çünkü.”

“Hafta sonu kimse Bugle okumaz,” dedim umutla.

“Kahretsin, bu da ne demek oluyor, Eliza?” Kapıdan James’in sesi geldi. “Sen cesur bir pisliksin.”

Of, James. Elbette a görmüştü. Gerçi daha yeni görmüş olmalıydı, aksi takdirde beni hararetli bir mesaj fırtınasına tutmuş olurdu.

James içeriye daldı, aralan kâğıt dolu kitaplarını sertçe önüme bıraktı. “Tanrım!” Ekranda açık duran manifestoyu gördü. “Bunu onayladınız mı?” diye sordu Bay Powella. O da kendisine nazikçe onaylamadığını söyledi.

Ben olanları açıklarken James şaşkın görünüyordu. “Bu da ne...”

“Evet,” diye araya girdim, “o yüzden artık şu yazıyı kaldırmakla ilgilenebilir miyiz lütfen?”

“Bir dakika.” James bir elini havaya kaldırdı. “Bunu yapmamız gerektiğinden emin misiniz?”

Ben, “Sen dalga mı geçiyorsun?” derken, neredeyse bütün konuşma boyunca sessizliğini korumuş Len de aynı anda, “Evet, kesinlikle kaldırmalıyız,” dedi.

“İyi de yayımlanmış bir makaleyi sonradan kaldırmak teknik açıdan iyi bir gazetecilik örneği değildir,” diye fikir yürüttü James.

“Ama kaldırmazsak yönetimin ve fakültenin neler düşüneceğinden emin değilim,” dedi Bay Powell.

“Her neyse,” diye araya girdi Len, “iyi gazetecilikten bahsediyorsak, bu makalenin ön sayfada değil bir köşe yazısı olarak yayınlanması gerekirdi.”

“Evet ama belki Bugleın ihtiyacı olan budun Biraz cüretkarlık. İnsanın suratına tokat gibi inen bir yazı. Kurumsallaşma riskiyle karşı karşıyayız ve buna razı olamayız. Eliza’nın her söylediğine katılmıyorum ama bu... bu bir bakış açısı.”

Ellerimi sıraya vurduğumda üçü birden irkildi. “Onu ben

yazdım,” dedim. “Kendim için yazdım. Biri onu yayımlayarak benim özelimi çiğnedi ve bu doğru değil. Biri benim bilgilerime izinsiz erişmiş. Bu, kasır ve rıza içeren yayımlamakla aynı şey değil.” Sakinleşmek için derin bir nefes alıp devam ettim. “Tüm savların doğru ama açıkçası hiçbirinin önemi yok.”

Bay Powell, Len ve James bana bir süre boş boş baktılar. Derken James kendini toparladı. “Dediğim gibi,” diye cevap verdi. “Bu bir bakış açısı.”

“Yayımla” kutucuğundaki işareti kaldırma şerefini bana bıraktılar ve böylece, sayfayı yenilediğimizde Bugle'ın giriş sayfası düzenli programına döndü.

Keşke hayat da bu kadar kolay olsaydı. Daha aklımı toplamaya bile fırsat bulamadan Bugle m diğer çalışanları içeriye dolmaya başladı.

“Hey,” dedi Natalie, bana bakarak diğerleriyle konuşuyordu. Telefonunu havaya kaldırıp tehdit eder gibi oynattı. “Ön sayfayı gördünüz mü, çocuklar?”

“Natalie, lütfen telefonunu kaldırır mısın?” dedi Bay Powell ve herkesi kapıdan uzaklaştırdı. “Herkes oturabilir mi lütfen?”

Birkaç dakika sonra çalışanların çoğu geldiğinde Bay Powell elleri belinde, sınıfın önünde duruyordu. “Evet, millet. İçinizden bazıları Bugle'm internet sitesinde onay alınmadan yayımlanmış bir yazı görmüş olabilir. Yazıyı kaldırdık ama bunun birkaç nedenden ötürü kabul edilemez olduğunu vurgulamak isterim. Öncelikle, hepinizden Bugle a ciddi bir gazete gözüyle bakmanızı bekliyorum ki bu da her zaman gazetecilik etiğine bağlı kalarak profesyonelce hareket etmeniz gerektiği anlamına geliyor. Editörlük sürecinin bir amacı var ve Bugle başlığı altında yayımladığımız her içeriğin bu süreçten geçmesi gerekir.” Bay Powell duraksadı. “Evet, Aarav.”

Aarav elini indirdi. “Bu, Eliza nın başının dertte olduğu anlamına mı geliyor?”

Odadan spekülasyon dolu uğultular yükseldi. Bunun benim başıma geldiğine inanamıyormuş gibi başını iki yana sallayan James’e baktım. Len de beni izliyordu ama onu fark ettiğimi görünce bakışlarını kaçırdı.

“Bu da beni ikinci konuya getiriyor,” diye devam etti Bay Powell. “Eliza o yazıyı kendisinin yayımlamadığını söylüyor. Suçu ispat edilene kadar herkes masumdur ilkesine uygun olarak Eliza’ya güvenmeliyiz. Demek ki biri ondan izin almadan yazısını yayımlamış ki bu da Bugle kurallarına aykırıdır. Evet, Cassie?”

“O şeyleri gerçekten Eliza mı yazmış?” Cassie’nin sesinin titrediğini duyunca kendimi sırf eğlence olsun diye keseli hayvan yavrularını boğan biri gibi hissettim.

“Ah...” Bay Powell cevap vermeden Önce gömleğinin kollarını düzeltti. “Eliza’nın tartışmaya açık bazı fikirler ifade etmiş olabileceğinin farkındayım ama bunlar paylaşılacak için yazıldıysa bile vaktinden önce paylaşılmış. Eliza’nın paylaştığı endişeleri daha derinlemesine konuşmakla ilgilenenler bana gelebilir, hatta belki daha geniş bir tartışma düzenleyebiliriz. Ancak kendini içinde bulduğu durumda herkesin Eliza’nın mahremiyetine ^{sa7&} göstermesini istiyorum.”

Bazen Bay Powell’ın ayakta alkışlanmayı hak ettiğini düşünüyordum doğrusu.

“Artık işe koyulalım mı?” dedi.

Haber ekibi her pazartesi toplantı yapardı, bu yüzden dünyanın en saldırgan Sokratik grubu gibi toplandıkları sıralara gittim. Aarav telefonunda bir şeyler yazıyordu. Olivia manikürlü tırnaklarını sıraya vuruyordu. Natalie beni, kanadından yakaladığı bir böceği inceler gibi inceliyordu. Ve bilgisayarının

başına dönmüş olan Len, olağandışı bir şey yaşanmıyormuş gibi yapıyordu.

“Ee,” dedim, dizüstü bilgisayarımda açtığım çizelgeye bakarak. “Yeni bir hikâyesi olan?”

“Aslında benim bir sorum var.” Natalie elini kaldırdı ama yarı yolda saçıyla oynamaya karar vererek parmağının etrafına bir bukle doladı.

Hepimiz ona baktık.

^Buglem gerçekten kadın düşmanı olduğunu düşünüyor musun?”

Len’le bakiştık. Ben daha ne olduğunu fark edemeden oldu: Yüzüm buruşarak, Öff, beni şu an öldürün ifadesini aldı ve etrafa bakındığımda bana, Üzgünüm, ahbap der gibi bakan tek kişi Len’di.

“Ben hiç öyle bir şey demedim aslında.” Yanaklarım muhtemelen Olivia’nın sol yüzükparmağındaki ojeyle aynı renge bürünmüştü.

“Len in senin yerine baş editör seçilmesini buna bağladığını ima ettin. Öyle değil mi?”

Natalie iyi bir gazeteci gibi zor sorular soruyordu. Çapraz sorgudaki kişi ben olmasam onu daha çok takdir ederdim. Klasik saptırma tekniğini uygulamaya karar verdim.

“Sen de oradaydın, değil mi?” dedim sakın bir tavırla.
“Neden bize Len’e niye oy verdiğini anlatmıyorsun?”

“Aslında anlatmasa?” diye soğukkanlı bir şekilde araya girdi Len, şaka yapar bir tavrı vardı ancak onun da yüzünün kızarabildiğim öğrenmiş oldum.

“Hey, Eliza.” Bay Powell yanımıza geldi. “Vaktin olduğunda konuşabilir miyiz?”

Haber ekibine bıkkınca elimi sallayarak, "Yeni bir hikâye yoksa sanırım işimiz bitti," dedim. Bunun üzerine hepsi salıverilmiş rehineler gibi kaçışarak dağıldı.

Bay Powell'ın peşinden dışarı çıktım, o da kapıyı arkamızdan kapadı. "Nasılsın?" Sesi kulağa endişeli geliyordu.

"Ah, bilirsiniz içerideki kimse benden pek hoşlanmıyordu zaten. Onlara kadın düşmanı dedim ve şimdi hiç hoşlanmıyorlar."

Bay Poweirin gülüşü daha çok bir iç çekişi andırıyordu. "Yazdıkların hakkında konuşmak ister misin diye merak ettim," dedi. "Tam bir manifestoydu da."

Ayak parmağımı betondaki bir çatlağın üzerinde gezdirdim. "Bilmiyorum." Bir an için içimdeki öfke yine kabardı. "Beni yanlış anlamayın. Bu olayın kesinlikle cinsiyetçilikle bir ilgisi olduğunu düşünüyorum." Aklıma birdenbire Len geldi ve ona üzerine ucuz bir duygusallık pelerini geçirmiş ataerki dediğim için mi yoksa sivilcelerinin ona yakıştığını söylediğim için mi daha çok utandığıma karar veremedim.

"Offf." Ellerimi kazağımın kollarına saklayıp avuçlarımı suratıma bastırarak yanaklarımı aşağı çektim. "Tüm bunların bir an evvel bitmesini istiyorum."

Bay Powell beni destekler gibi başını salladı. "O yazıyı kimin yayımladığını çözmemiz zor olduğu için üzgünüm," dedi. "Ama bardağın dolu tarafından bak... Her ne kadar yayımlamak gibi bir niyetin olmasa da çalışanlar arasında ciddi bir konuyu gündeme getirmiş oldun ki bu her zaman iyi bir şeydir. Hem zaten yazı kaldırıldı, değil mi? En kötü kısım bitti."

Biraz sakinleştim. Belki de bu doğruydu. Belki konuya böyle bakarsam her şey yoluna girerdi. Her şey kesinlikle ve tamamen iyi olacaktı.

1

Scholastic AptitudcTest, yani Eğitime Uygunluk Testi, (ç.n)

6

Winona telefonunu suratıma tuttu. "Bu... da... ne?.."

Ekranda kollarımı göğsümde kavuşturup gözlerimi sağa devirdiğim bir Boomerang videosu vardı. Tekrar ve tekrar. Kim bana gıcık mesajlar attığında ona bu kişisel mimle cevap vermek için videoyu telefonuma indirmeyi istedim doğrusu.

Maalesef Instagram gönderisi aynı zamanda bu kadar hoşuma gitmeyen ekran görüntüleri ve faydalı yorumdan oluşuyordu:

@nattieweinberg: Kaçırdıysanız diye: @elizquan Bug-/e'in ön sayfasında yer alan ama sonradan kaldırılan bu çok ilginç "manifestoyu" yazdı (ekran görüntülerine bakın). Yazıda gelecek yılki baş editör olarak @lendimartile'ı seçtik diye Bugle çalışanlarını cinsiyetçi olmakla suçluyor. Çok mu dramatik ne? Eliza yazıyı kendisinin yayımlamadığını iddia ediyor. Ben bundan şüpheliyim. Ama ifade özgürlüğünü destekleyeceğim. Eliza dilediğini söyleyebilir, biz de öyle. Kaybetmeyi mi hazmedemiyor yoksa bu kadın düşmanlığı olayı doğru olabilir mi? Willoughby'de gerçekten cinsiyetçilik var mı? Tartışalım.

"Buna ciddi gazetecilik hizmeti denir," diye yakındım Winonaya.

"Sırf bokluk ya!" dedi.

Üzerinde St. Agathas'ın askeri öğrenci üniforması olan küçük kardeşi Doug'la Winona'nın evine yürüyorduk.

On bir yaşındaki Doug, "Winona, doğru konuş," dedi. Henüz küfürbaz ergenlik çağına teslim olmamıştı ama hepimize olduğu üzere elbet zamanı gelecekti.

"Sırf boookluukk ya," diye cevap verdi Winona.

Wilsonlar hem Willoughby hem de St. Agathas'a yürüme mesafesinde kalan Palermo adlı bir yerleşkede yaşıyordu, ismini aldığı Sicilya şehri gibi Palermo'nun da çevresi tuğla duvarlarla çevriliydi. Orijinalinden farklı olarak buranın dönemeçli sokakları dört BMWyi yan yana park edecek kadar genişti, tertemiz kaldırımları ve çöl iklimindeki herhangi bir çimin hakkı olduğundan çok daha gür çimenlikleri vardı.

Mahallenin anacaddesi olan Palermo Bulvarı'nda ilerliyorduk. Sokaktaki tüm evler öteki tarafa baktığından, arka bahçelerdeki ağaçların tepeleri ve arada sırada karşımıza çıkan basketbol potaları dışında görülecek başka hiçbir şey yoktu. Burası bazen o kadar sessiz olurdu ki İtalyan stili sahte bir çeşmenin lıkırdamasını bile duyabilirdiniz.

Gerçi bugün Winonayla bayağı bir gürültü yapıyorduk.

"Onu öldürebilirim" Saçlarımın uçlarını çekiştirdim. "O videoyu ne zaman çektiğini bilmiyorum bile."

"Bu gerçekten berbat bir durum," diye bana katıldı Winona. "Ne yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Ona videoyu kaldırmasını söyledim ama içimden bir ses bunun olmayacağını söylüyor."

Asıl büyük sorun, politik doğruculuğun dibine vurduğumu düşünen &^/fekibi başta olmak üzere bir ton yorum olmasıydı.

@liwynguyen: Aman Tanrım. Şok oldum.

@heyitsaarav: Ahbap, @elizquan üzgünüm ama sen delirmişsin. Biz cinsiyetçi değiliz.

@ocallahant: Ah, flaş haber: @lendimartile daha iyi bir adaydı, hepsi bu. Her şeyin cinsiyetçilikle alakalı olması gerekmiyor.

@auteurwinona: Fikirlerini beyan eden kızlara "deli" demeyi kesebilir miyiz? Fark etmediyseniz söyleyeyim, işte cinsiyetçilik tam da budur. Hem birinin içeriğini ondan izin almadan yayımlamak ne zamandan beri doğru kabul ediliyor?

"Canım dostum Winona," dedim. "Göster onlara günlerini."

"Kızım seni her zaman kollarım, biliyorsun."

Wilsonların caddesi olan Terrazzo Yoluna dönerken Doug golden retrieverını gezdiren bir komşusunu selamladı.

"Merhaba Bayan Singh! Sai evde mi?"

"Birazdan gelir Doug," diye cevap verdi kadın el sallayarak. "Gelir gelmez size yollarım."

"Babam ektiğiniz yeni gelincikleri çok beğenmiş," dedi Winona yakın zamanda Singhlerin çimlerinin yerini alan çalılıkları başıyla işaret ederek. Golden retriever da onun ne dediğini anlamış gibi en uzun bitkinin yanına koşup bacağını kaldırdı.

"Oldukça dayanıklılar, değil mi?" Bayan Singh durup kendi bahçesine hayranlıkla baktı. "Onları internetten aldığıma inanabiliyor musun?"

“Hadi canım.” Winona acayip neşeli bir edayla şaşırmış gibi yaptı.

“Annenle babana firmanın ismini e-postayla atarım. Annen soruyordu.”

“Harika, sağ olun Bayan Singh. Eminim annem buna çok sevinecektir.” Winona bu sözlerle sohbeti ustaca bitirdi ve Doug la beni ön kapılarına giden taş patikaya doğru itti.

Wilsonlar civardaki tek siyahi aileydi, bu nedenle Winona’nın anne babası tüm komşularını tanımak için ellerinden geleni yapardı. Winona, babasının bu sayede onların da çoğunlukla beyaz ve Asyalılardan oluşan bu topluluğun bir parçası olarak görüleceğine inandığından söz ederdi. Geniş omuzları ve ondan daha da geniş bir gülümsemesi olan Bay Wilson, eski bir üniversite Amerikan futbolu oyuncusuydu. Şimdiyse bir giyim şirketinin müdür yardımcısıydı. Elde ettiği her şeyi Tann’ya, ülkeye ve ahlaka borçlu olduğuna inanırdı. “Asla yanlış bir nedenle fark edilmeyin,” diye tavsiye vermeyi severdi. “Sizi aşağıya çekme fırsatını kimseye vermeyin.”

Winona şimdilik oyunu babasının kurallarına göre oynuyordu. “Babamın ne demek istediğini elbette anlıyorum,” diye açıklardı sık sık. “Ama Tornadan Çıkmış Konaklar Diyan’nın resmi olmayan belediye başkanı olmak her şeyi çözmez.”

Winona için tek bir esas hayal vardı, o da film çekmekti. O ilk İspanyolca dersi projesinden sonra çektiği videolarla Willoughby’de daha da tanınır olmuş ve videolarının neredeyse hepsi övgü toplamıştı. Tek istisna, iklim gerçekleri üzerine çektiği hicivli eserdi ki o da Winona’nın hâlâ yanlış anlaşıldığını düşündüğü bir çalışmaydı. Doug ve Sai’nin oynadığı şu anki projesi Driveuays isimli bir kısa filmi ve

Winona bu çalışmasını “iki erkek çocuğunun dostlukları ve banliyöde koyu tenli olmanın farklı biçimleri üzerine bir tefekkür” olarak tanımlıyordu. Bu alışmasıyla Ulusal Genç Film Yapımcıları Festivali’ne katılmayı planlıyordu. “Liseliler için Sundance sayılır, yani evet, gerçekten önemli bir olay,” diye tanımlamıştı bu etkinliği.

Geçen yıl festival başvurusu reddedilmişti ve bunun Wi-nona’nın moralini çok bozduğunu biliyordum. O filmi biraz deneyseildi: Her zaman yaptığı gibi sosyal adalet konularına eğilmektense büyükannesinin yıllar evvel kendisine hediye ettiği bir oyuncak bebeğin yarı otobiyografik hikâyesini çekmişti. Film hakkındaki geribildirim, “ilgi çekici ama daha büyük meseleleri ele alabilirdi,” olmuştu. Bunun adil olmadığını düşünüyordum ama bu, eleştiriler karşısında oturup ağlayacak bir sanatçı olmayacağı konusunda ısrar eden Winona’nın canını gerçekten sıkmıştı. O günden beri de bu yıl festivalde yarışmaya layık görülecek ağırlıkta bir fikir bulmak için epey zaman ayırmıştı ve Driveways fikri daha geçen ay aklına gelmişti. Şimdiye dek yaptığı en önemli çalışma olan bu filmin kazanacağına emindi.

O yüzden festivale aşıağı yukarı üç hafta kalmışken Driveuaysi en iyi haline getirebilmek için elimizden gelenin fazlasını yaptığımız günlerden geçiyorduk. Projenin yapımcısı bendim. Bu, bir Winona Wilson yapımı olduğu için aynı zamanda hikaye editörü, yapım asistanı, ayak işçisi, ses operatörü ve diğer her şey olduğum anlamına geliyordu. Biz ufak bir ekptik ama işi yürütüyorduk.

“Selam Smokey!” Doug kuyruğunu sallayarak bizi karşılamaya gelen gri-mavi bir Bouvier des Flandres ile schnauzer kırması olan köpeklerini sevmek için eğildi. Smokey tanıştığım ilk Bouvier des Flandres ve schnauzer kırmasıydı, ayrıca şimdiye dek gördüğüm en zeki

köpeklerden biriydi. Son derece çekici bir kişiliği ve benim hayat boyu edinemeyeceğim kadar çok hayranı vardı.

“Bu arada bugün Serena Hwangbo’nun benimle konuştuğundan bahsettim mi?” diye sordu Winona, Smokey’yi sevmek için kısa tüylü halıya oturduğumda.

“Gerçekten mi?” Üçüncü sınıfların başkanı olan Serenanın öncelikle Willoughbyde bir sürü kızın hoşlandığı bir dizi

erkek (şu an beyzbol takımındaki bir son sınıf öğrencisi olan Jason Lee’yleydi) çıkması, ikinci olarak da kampüsteki Asyalı nüfusunun çoğunluğunu oluşturduğundan en havalı kabul edilen Korelilerden biri olması üzerine inşa ettiği bir sosyal konumu vardı. Ayrıca Winonanın her daim ataerkilliğe hafifçe boyun eğme biçimi olarak gördüğü ‘iyi’ sıfatıyla tanınan bir kızdı. Wi-nona onun için, “Daha fazla gülümsemesi gerektiği söylenmeyecek kadar çok gülümsüyor!” derdi.

Ancak belli ki kız Winona’dan bir iyilik isteme hatası işlemişti. “Balo reklam videosunu çekmek isteyip istemeyeceğimi sordu,” dedi Winona bu istek bir hamamböceği yuvasını ezmeyi içeriyormuş gibi bir tavırla.

“Yapacak mısın?”

“Bilmiyorum,” dedi. Winona’nın odasına giden döner merdivenleri çıktık. “Ben burada sanat yapmak için mücadele veriyorum, o gelmiş benden abartılı bir reklam filmi çekmemi istiyor!” Dudakları ince bir çizgi şeklini aldı. “Bir de tema Pembe Güzellikmiş. Felsefi açıdan tamamen karşıymışım gibi hissediyorum.”

“Temaya mı, baloya mı?”

Winona sırt çantasını yere atıp biraz düşündü, “ikisine de.

Ama temayı kastetmiştim.”

“John Hughes’a karşısın diye mi?”

“Balonun, ergenliği ustaca bir duyarlılıkla kayıt altına alma yeteneğine rağmen aynı zamanda muhtemelen cinsiyetçi, ırkçı ve homofobik olan bir adama ithaf edilmesine karşı mıyım? Evet.” Winona sandalyede duran giysi yığınını yatağına taşıdı. “Ama sanırım Serena Hwangbo’yu gözümde fazla büyütüyorum. Belki John Hughes’un kim olduğunu bile bilmiyordur. Belki de sadece pembeyi seviyordun”

“Mümkün değil. Biliyordur.”

Winona burnunu çekti. “Sen o kızla tanıştın mı?”

şimdi de masasındaki dağınıklığı ayıklamaya koyulmuştu. Pauline Kael’in yazdığı bir film eleştirisi kitabını dikkatle rafa yerleştirip geri kalan neredeyse her şeyi yere attı. Eskiden bebek havuçların olduğu plastik poşet çöpe gitti ama öncesinde, içinde kalan son kuru havuç parçalarından biri peşimizden üst kata gelen heyecanlı Smokey’ye verildi.

“İşte burada.” Winona zafer kazanmış bir edayla yıpranmış senaryoyu gösterdi. “Son çekimimizden bu yana bazı notlar almıştım.”

Yirmi dakika sonra Wilsonların evinin önündeki kaldırımdaydık. Arkası kalkık gür saçları ve yuvarlak bir yüzü olan Sai, Doug ın önünde duruyordu. Çocuklar el kızartmaca oynarken Winona kamerasıyla yanlarına eğilmiş onları çekiyordu, bense elimdeki uzun mikrofonu tepelerine doğru tutuyordum.

İkisi de tıpkı Winona nın söylediği gibi dikkatle ellerine bakıyorlardı. Sai’in avuçları yukarı dönüktü, Doug*ın onun avuçlarının üzerindeki elleriyse aşağıya bakıyordu. Sai’in eli

titreyince Doug kendi ellerini çekti. Sonra aynı hızla geri uzattı ve oyun devam etti.

Güneş tam tepemİzdeydi. Doug'ın alnı terden parlıyordu. Sai kayıtsız bir yüz ifadesiyle öne doğru eğildi. Elleri kıpırdamıyordu. Derken, şap\ Saldırdı ve vurdu.

"Lanet olsun, Sai!" Winona kamerayı yüzünden indirince ben de elimdeki uzun mikrofon çubuğunu indirebileceğim sinyali aldım. O şeyi taşımak çok yorucuydu!

"Sözlerine dikkat et, Winona," dedi Doug.

Winona onu duymazdan geldi. "Ona gerçekten vurmayacaktın, Sai. Bu konunun üzerinden geçmiştik."

Sai ağzına bir ton şeker tıkmış gibi sırıttı. "Biliyorum ama kendime engel olamadım."

Winona, Doug'a döndü. "Hem sen niye bu kadar kötü oynuyorsun? Sana hiçbir şey öğretemedim mi ben?"

Elimdeki mikrofonla tartışmalarının arasına girdim. "Yeniden denemeye ne dersiniz?"

Sahneyi bir kez daha kurup en baştan başladık. Sai ve Doug yine dikkade ellerine baktı. Winona kamerayı yine onlara doğrulttu. Sai tam hamle yapacakken telefonum titreşti. Herkesin dikkati bana yöneldi.

"Lanet olsun, Eliza!" dedi Winona.

"Sözlerine..." diye başladı Doug.

"Lanet olsun, Doug!"

"Affedersiniz, benim hatam." Sessize almak niyetiyle telefonumu cebimden çıkardım ama onun yerine kendimi

gelen bildirimi kontrol ederken buldum.

“Ver şunu bana!” Winona telefonu elimden alıp ayaklarını vura vura ön kapiya gitti. “Yeni bir kural getiriyorum: Sette cihaz olmayacak.” İçeriye girdi ve birkaç saniye sonra boş ellerle döndü. “Hadi, artık odaklanalım, tamam mı?”

Başımla onaylayıp mikrofonu havaya kaldırdım ve hepimiz yerlerimize döndük. Bu sırada telefonun boğuk titreşimi pencereden kulağıma geliyordu. Bir kez daha titredi. Sonra bir kez daha.

Koşarak içeriye girme dürtüme karşı koymaya çalışırken yerimde kıpırdandım ama Winona parmağını salladı. “I-ıh, Eliza. Aklından bile geçirme”

7

Sosyal medyadaki yorumların komik tarafı, sırf siz onları düşünmüyorsunuz diye insanların yazmayı bırakmamasıydı.

Ertesi sabah Natalie'nin gönderisi Willoughby standartlarına göre ciddi ciddi viral olarak beni dehşete düşürmüştü. Yazdığım manifestoyu son yirmi dört saat içinde, Bugle & üç yıldır yazdığım tüm yazıların toplamından çok daha fazla insanın okuduğundan emindim. Yorum yapanları tanımıyordum bile ama kesinlikle hepsi de beni gözdüklerini sanıyordu. Çoğu da hayranım değildi:

@joeschmoez01: Zavallı oğlan. Bu kaltak boşuna onun üzerine gidiyor.

@gracenluv: Bu kız neden söz ediyor böyle? Ne cinsiyetçiliği yaşamışsınız? Üçüncü sınıfların başkanı bir kız!

@walkerboynt: Ama en son ne zaman Siyahi ya da Latin bir okul başkanımız oldu? #gerçekSORU

Birkaçı doğru bir noktaya değindiğimi ama eforumu yanlış yönlendirdiğimi düşünüyordu:

@hannale02: Kızın ne demek istediğini anlıyorum ama Bugle'm başında kimin olduğu KİMSENİN umurunda değil. Gerçekten önemli bir konu hakkında yaygara yapamaz mıydı?

@lacampanaaa: Tamam ama sadece kadınların başa geçmesi yetmez. BÜTÜN SİSTEMİN yeniden şekillenmesi lazım.

Ayrıca dış görünüşümle ilgili yorumlar da vardı, demek gerçekten konuyla alakalıymış:

@getitriteyo: Saçlarını kestirmeli.

@notyourlilsis: Tatlım, kendine daha iyi bakmalısın. O kazağın sana hiç iyiliği dokunmuyor.

@andmanymore502: Bir Asyalı için oldukça tatlı. Gerçi pek poposu yok.

Aralarındaki en aşağılayıcı olanlar, LenTe sonu kötü bitmiş bir aşk yaşadığımıza dair akıllalmaz bir hikâye uydurdukları yorumlardı:

@benimator: Yoksa çocuk başka bir kızı becermeye falan mı başladı? Kız bayağı bilenmiş de.

@socalsurf18: Çocuk onu terk etmiş olmalı. Bu kızın sadece becerilmeye ihtiyacı var.

@78coffeeabs: Ahbap, çocuğu suçlamıyorum. Kız bu kadar tatava yapmak için yeterince seksi değil.

öğle yemeği zili çaldığında kazağıma sarındım ve başım önde, gözlerim telefona yapışık bir vaziyette dolabıma yaklaştım. Etrafımda herkes sınıflarından çıkıp avluya doluşuyordu ama ben hepsini görmezden geldim. Yapmamam gerektiğini

bildiğim halde, takıntılı bir biçimde her biri bıçak kadar keskin olan son yorumlara bakıyordum. Bütün odağım yediğim çevrimiçi linçteydi, öyle ki gerçek hayatta bu konuyla alakalı bir tartışmaya rastlamak üzere olduğumu fark etmedim.

“Eliza’nın hep fazla gergin biri olduğunu düşünürdüm ama o manifesto çok abartılı olmuş, sizce de öyle değil mi?” Daha yüzünü görmeden köşeden Natalie’nin sesini duydum ve olduğum yerde donakaldım. Dolabım sadece birkaç metre ötedeydi ama aynı zamanda Natalie’nin sesinin geldiği yönde kalıyordu ve şimdiye kadar bunu çürüten tüm kanıtlara rağmen biraz da olsa kendimi koruma güdüm vardı. Tam sıvışacakken diğer sesi de tanıdım.

“Evet, bazen biraz... katı olabiliyor,” dedi Len.

Bu soktuğu lafı duyunca yüzüm dahil her yerimin yanmaya başladığını hissettim.

Bir anda artık kaçasım yoktu. Onun yerine dolabıma yaklaştım. Bu sırada Natalie, “Dürüst olmak gerekirse senin baş editör olmana çok memnunum. Artık bir değişiklik vakti gelmişti. Bay Powell onu nasıl da kurtardı ama?” diyordu.

Kendime dolabımı açıp yemeğimi alacağımı, sonra dolabımı tekrar kapayıp konuştukları tek kelimeyi bile duymamış gibi yapacağımı söyledim. Dolabımı açacak, yemeğimi alacak...

Kendime rağmen, “Bu da ne be?” dedim tükürükler saça saça.

Dolabıma bakakaldım; üzerine kalıcı kalemle çıkma tırtıklı harflerle FEMİNAZİ yazılmıştı.

Çünkü cinsiyetçiliğe ses çıkarmak, insanlık tarihinin en berbat suçlarından birini işlemiş bir siyasi rejimi desteklemek gibiydi. Gülünçtü.

Suçluyu bulmak için etrafa baktım ama köşeyi dönüp de beni gördüklerine şaşırان Natalie ve Len dışında kimseyle karşılaşmadım. Kendini ilk toplayan Natalie oldu. “Sonra

konuşuruz?' dedi Lene. Sonra da bana dönüp, "Selam Eliza," diye ekledi ve fırlayıp gitti.

Şifremi girmek için kilide uzandım ve onunla yeterince oyalanırsam Len in yanımdan geçip gideceğini ve kendimi içinde bulduğum durumun sona ereceğini düşündüm. Ama daha şifreyi bile girmeden kilide dokunduğum anda açıldı. Anında şüphelendim çünkü normal şardar altında kilidinizin bu şekilde çalışmasını istemezsiniz. Yavaşça kilidi açtım ve dolabın kapağını araladım.

Dolaptan bir sürü tampon dökülüp yere saçılınca ciyakladım.

¹¹ "Neler oluyor?" Geriye sendeledim. Maalesef Len tam ar-kamdaydı ve çok geç tepki vermişti. Her zamanki gibi çok sayıda ders kitabının ağırlığıyla güçlendirilmiş, havalılığa karşı ebedi zırhım olan çift bölmeli dev sırt çantam Lene çarpıp onu sertçe kenara itti.

"Tanrım, bu çantada ne taşıyorsun sen böyle?" dedi, içgüdüsel olarak kolunu ovuşturarak. Utanmıştım.

"Kitap," dedim ama yanaklarım birkaç saniyede mümkün olacağını hiç tahmin etmediğim bir sıcaklığa ulaşarak yanmaya başladı. "Bunları ben..." Olanlara mantıklı bir açıklama getirecekmiş gibi elimle yere saçılan tamponları gösterdim ama sonra durdum çünkü bir erkeğin dikkatini benim sanacağı tamponlara çekmekte olduğumu fark ettim.

Len biraz boş tavırlarla da olsa makul bir tepkiyle eğilip ayağına yuvarlanan tamponları toplamama yardım etti. Ama sonra ne olduklarını anladı.

"Bir dakika, yoksa bunlar..."

“Evet,” dedim hiçbir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuş bir halde. “Bunlar tampon.” Dizlerimin ve ellerimin üzerine çöküp olabildiğince çok toplamaya çalıştım.

“Yeterince olduğundan emin misin?”

Ona öldürücü bir bakış atıp öfkeyle toplamaya devam ettim.

Len dolabımın kapağındaki FEMİNAZİ yazısına baktı. “Şey, yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır, sağ ol.” Ayağa kalktım ve topladığım tamponları dolabıma geri tıktım. “Bana yardım edemezsin. Zira duyduğuma göre katı olabiliyormuşum.”

Bu söz üzerine Len in yüzü kızardı ama bunun dışında pek rahatsız olmamış gibiydi. “Bitik bir beyzbol yıldızının senin hakkında ne söylediği neden umurunda?” diye sordu ve topladığı tamponları uzattı. Cevap vermek için ağzımı açtım ama hiç sesim çıkmadı. O da alaycı bir sırıtişla çekip gitti gitti.

Arkasından koşup kolunu tutmak ve ona, “Hey, öyle demek istemedim. Bitik bir beyzbol yıldızı olmanın yanlış bir tarafı yok. Hem ben beyzbol yıldızlarını sevmem bile,” demek için garip bir istek duydum.

Ama bu açıklama aklımda bile tutmayıp parçalara ayrıldığı için hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine, attığı uzun adımların paçasını sıyırıp beyaz çoraplarını göstermesini izledim.

İç çekerek kalan tamponları toplamak için eğildim. Bu kadar çok tamponla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü ben tampon kullanmıyordum bile. Çöpe atmak ziyan gibi geldi ama sonsuza dek dolabımda da duramazlardı. Ben

de hepsini sırt çantama koymaya başladım... Belki kızlar tuvaletine bırakabilirdim?

Dolabımın kapağını çarparak kapadım. FEMINAZI yazısı bana dik dik bakıyordu. Hırkamın koluyla silmeye çalıştım ama çıkmadı. Birazcık bile. Telefonumu açıp Google'dan metal dolaptan Sharpie nasıl çıkarılır diye bakarken durumun absürtlüğü bir anda kafama dank etti. Durumu yok saymak işe yaramamıştı ama tepki verirsem iyice isterik bir kızmışım gibi görünecektim.

İşte çantamın tamponlarla dolu olduğu o an, tam olarak ne yapmam gerektiğini çözdüm.

8

Winona kuşkuluydu. "Bilemiyorum," dedi.

"Anlatıyı ele geçireceğim," dedim. "Sana söylüyorum, bu dâhiyane bir hamle olacak çünkü kimse bunu beklemiyor. Kimse üzerine pislerlerken onlarla aynı fikirde olmam beklemez. Böy-lece hepsi gafil avlanacak."

Her gün tam sekizde sabah anonslarının canlı olarak yayınlandığı çok amaçlı salondaydık. Bu sabah kamerayı çalıştırmakla görevli olan Winonaya katılmak için S^/r'dan on dakika erken kaçmıştım. Sonunda isteksizce de olsa bana yardım etmeyi kabul etti.

Tripodu ayarlarken, "Kendi planlarına 'dâhiyane' diyen tipte biri olman harika bir şey olsa da bunun insanların sana femina-zi demesini engelleyeceğini sanmıyorum," dedi. "Muhtemelen daha da kötüleşecek."

"Evet ama fark etmeyecek çünkü zaten bana taktıkları ismi sahiplenmiş olacağım," diye açıkladım. "Aşağılanmaktan daha kötü bir şey varsa o da sahiplenmediğin bir şey için aşağılanmaktır."

"Aşağılanmak üzerine çok ilginç bir felsefe," dedi Winona.

Bugünkü haber sunucuları Serena Hwangbo ve okul saymanı Philip Mendoza'ydı. Sabah duyurularını okumak için Öğrenci konseyine dahil olmak zorunlu değildi ama liderlerimizle onların kamerada güzel göründüklerini düşünen Willoughby öğrenci nüfusu arasında büyük bir örrüşme vardı.

“Merhaba Eliza,” dedi Serena, aynı anda hem orada ne işim olduğunu sorgulamayı hem de sıcak bir karşılamada bulunmayı başaran bir ses tonuyla. Sadece megavatla tanımlanabilecek parlaklıkta bir gülümsemeye bana baktı. Dostum, bu kızın çok iyi bir ortodontisti olmalıydı.

“Merhaba,” dedim sadece. Serena Hwangbo’ya kendimi açıklayacak değildim ki zaten buna gerek de yoktu çünkü kız yarım saniye içinde ilgisini kaybetti.

“Tamam, herkes yerine millet,” diye seslendi Winona kameranın arkasına geçerek. Onu bir yönetmen gibi gösteren şeyler söylemeye bayılırdı. “Beş, dört, üç...” Geri sayımı sessizce parmaklarıyla bitirdi ve canlı yayına geçtiler.

“Merhaba Gözcüler!” dedi Serena. “Karşınızda Serena Hwangbo...”

“Ve Philip Mendoza.”

“Lütfen Bağlılık Yemini için ayağa kalkın.”

Günün yemekhane menüsü, sınav tarihleri ve normalde son dakika ders çalışmalarına arka plan müziği olan bir dolu başka sıkıcı şey anons edilirken kendi düşüncelerime daldım. Günün ilk dersi olan İleri Seviye kimya dersinin öğretmeni Bay Pham’ın beni geç yazıp yazmayacağını merak ettim.

Winona beni dürttü. Hazırlan^ dedi ağzını oynatarak. Serena ile Philip’in oturdukları yerin hemen yanına kurulmuş olan bordo perdenin önüne çıktım.

“Şimdi de sıra bugünün özel konuğunda,” diyordu Philip.

Normalde sabah anonslarının bu kısmı herkesi kendi sa¹ hamızda oynanacak maça çağıran basketbol takımı kaptanına ya da insanlardan konserve yemek

bağışlamalarını isteyen Key Club¹ başkanına falan ayrılırdı. Bu yayına katılmak zor değildi ama tüm anonsları denetleyen fakülte danışmanı Bayan Green-b ergden izin alınması gerekiyordu.

Ama bugünün özel konuğu bendim ve izin falan almamıştım. Winona gerçek bir dost gibi davranmış ve beni araya sıkıştırmıştı.

Kamerayı üzerime doğrulttu. Artık ya hep ya hiçti.

“Sağ ol, Philip,” dedim bu tamamen planlı bir şeymiş gibi. “Ben Bugle in yönetici editörü Eliza Quan. Çoğunuz yazdığım manifesto sebebiyle beni tanıyorsun uzdur. Hani şu cinsiyetçilik ve BMft’la ilgili olan. Çok fazla dikkat çeken.”

Masasındaki bilgisayarın başından kalkan Bayan Greenberg’ün kafası fena halde karışmışa benziyordu. Bu şaşkınlığı itiraza dönüşüp beni yayından atmadan evvel altmış saniyem olduğunu anladım.

“Öncelikle,” dedim, “o manifestoyu yayımlansın diye yazmadığımı belirtmek isterim. Biri bunu bana sormadan yapmış. O yüzden belli birine yönelik şahsi bir saldırıymış gibi algılanabilecek yorumlar için özür dilerim. Bununla birlikte, Willough-by’nin pek çok kişinin iddia etmeye çalıştığı gibi cinsiyetçilikten uzak olmadığı konusundaki gözlemlerimin arkasındayım.”

Bayan Greenberg, sorunun ne olduğunu anlamamış gibi görünmek için büyük çaba harcayan Winona ya başıyla birtakım işaretler yapıyordu. Beni gösterip, Konuşamam, kaymayız! der gibi parmağını dudaklarına götürdü.

“Kampüsteki en eski -ve bazılarına göre en saygıdeğer- iki öğrenci birliğinin Willoughby Öğrenci Konseyi ve Willoughby Bugle olduğunu hepimiz biliyoruz. Sarmaşık Lİgi’ne ve diğer

seçkin üniversitelere giren Willoughby öğrencilerinin çoğunun yolu ikisinden birinden mutlaka geçmiştir. Buna rağmen kızların her iki organizasyonun da en üst liderlik pozisyonuna nadiren seçildiklerini biliyor muydunuz?”

Dün bütün akşamüstü Willoughby kütüphanesindeki eski yıllıkları araştırmış ve hayli ilginç bazı rakamlara ulaşmıştım.

“Öğrenci konseyinin istatistiği Bugle d^n bile körü... Willoughby nüfusunun en az yarısını tutarlı bir şekilde kızların oluşturduğu yaklaşık kırık yıl boyunca okul başkanlığına yalnızca beş kız seçilmiş. Kız sınıf başkanlarımız, kız saymanlarımız veya yönetim kurulu başkanlarımız elbette olmuş. Tıpkı Bug-leda kadın bölüm editörleri ve hatta kadın yönetici editörler olduğu gibi.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ama en üst pozisyonlar neden açıkça ve inatla daima erkeklere ayrılmış?”

Artık araya girmeye çalışmaktan vazgeçip beni dikkatle dinlemeye başlayan Bayan Greenberg e baktım. Bombayı patlatma vakti gelmişti.

“O yüzden bugün buraya manifestomu bir adım öteye taşımak için çıktım,” dedim. “Willoughby tarihinde ilk kez aynı anda hem kadın bir okul başkanı ve hem de kadın bir baş editör seçilmesi hususunda hepimize meydan okuyorum. Yani okul başkanlığı yapma yeterliliğine sahip her kız öğrenciye, gelecek ay yapılacak olan öğrenci konseyi seçimlerinde başkanlığa adaylıklarını koymaları çağrısını yapıyorum.” Ardından doğrudan kameraya baktım. “Bu bağlamda, Len DiMartilea da gelecek yıl devralacağı baş editörlük pozisyonundan çekilmesi için sesleniyorum.”

Sırt çantamı aldım, büyük gözün fermuarını açtım ve üzerinde BEN BİR FEMİNİSTİM yazan dev bir yaka iğnesi çıkardım. Dün gece içlerine kâğıt konulan plastik düğmeleri

kullanarak bunlardan birkaç düzine yapmıştım. Hatta bir kâse dolusu yaka iğnesini de kızların soyunma odasına bırakmış ve üzerine, Cinsiyet eşitliğine inanıyorsanız bir tane alın, diyen bir karton asmıştım.

Yaka iğnesini gömleğime taktım. "Bazılarınız bunun beni bir 'feminazi' yaptığını düşünebilir. Ama bu aslında beni sadece bir feminist yapıyor."

Ardından Serena ninkine rakip olacak bir gülümsemeyle kameraya baktım. "Ve bir dahaki sefere dolabımı regl ürünleriyle doldurmak istediğinizde..." Sırt çantamın kayışlarını iki elimle kavradım, "Bana bir iyilik yapın ve ped koyun." Tüm tamponları yere boşalttım. "Ben hiçbir zaman tampon kızı olmadım."

Sonra da kadrajdan çıktım.

Winona kamerayı başları hâlâ bana dönük olan Serena ile Philîp'e çevirdi. Onlara el salladı ve kendine ilk gelen Serena oldu.

"Şimdilik bu kadar," dedi neler olduğunu anlamamış gibi gülerek. Yine de kapanış repliğini hatırlamayı başardı. "İyi günler ve iyi şanslar!"

1

Lise öğrencilerinin önderliğindeki uluslararası bir hizmet kuruluşu. Amacı başkalarına hizmet ederek liderliği teşvik etmektir. (ç.n)

9

Armut şekilli vücudu ve kel bir kafası olan Dr. Guinn koltuğuna yaslanıp bana gülümsedi. Onun fena biri olmadığını düşünürdüm hep ama şu an gülümsemesi gözlerini kırıştırırken Wi-nonanın yıllardır söylediği şeyin doğru olup olmadığını merak ettim: O yuvarlak Noel Baba gözlüğünün ardındaki şey, tatlı bir ışıltı değildi. Daha uğursuz bir şeydi.

“Nasılsın, Eliza?” diye sordu.

Bayan Wilder’in her an gelip bana bunun bir hata olduğunu söyleyeceğinden eminmişim gibi sırtımda hâlâ çantamla koltuğun kenarında oturuyordum. Dr. Guinn beni değil de aslında diğer Eliza Quan’ı görmek istiyormuş gibi. Müdürün ofisine ça-ğırılmayı hak edecek aşırılıklar yapan Eliza’yı.

“İyiyim,” diye cevap verdim. “Siz nasılsınız?”

Dr. Guinn doğruldu ve kollarını masaya koyup ellerini birleştirdi. “Dürüst olmak gerekirse, canım, biraz şaşkınım. Genelde toplantılarımızı ayarlayan sen olurdun.”

Yıllar içinde Bugle için Dr. Guinnle pek çok röportaj yapmıştım ve itiraf etmeliydim ki bu koltuk bana kendimi hiç bu kadar rahatsız hissettirmemişti.

“Eh, sanırım bugün soruları siz soracaksınız,” dedim neşeyle.

“Çok doğru.” Dr. Guinn kıkırdadı. “Çok doğru.” Tekrar geri yaslandı ve üzerinde yeşilbaş ördek desenleri olan kravatını

düzeltilti. “Hemen konuya girsek nasıl olur? Bugün buraya gelmeni niçin istediğimi biliyor musun?”

Dr. Guinn in masasında tuttuğu karemela tepsisine baktım. Bir tane almayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. “Sabah izinsiz katıldığım yayın yüzünden mi?”

Dr. Guinn tekrar gülümsedi. “Cezalandırılmak için burada değilsin, Eliza. Ben sadece seninle konuşmak istedim.” Parmaklarını koltuğunun kolçaklarına vurdu. “Hem makalende —ya da sanırım seninle tabirinle manifestonda— hem de bu sabahki yayında cinsiyet ve Willoughby’deki liderlik hakkında çok İlginç noktaları gündeme getirdin. Açıkladığın o rakamlar konusunda hâlâ çok çalışmamız gerektiği doğru.”

Kendimi hazırladım çünkü söyleyecekleri bunlarla sınırlı olamazdı.

“Ve elbette bir eğitimci olarak öğrencileri her zaman eleştirel düşünmeye ve tıpkı senin yaptığın gibi fikirlerini ifade etmeye teşvik ederim. Bununla birlikte...”

Kollarını göğsünde kavuşturunca ceketinin dirseklerinde yıllardır aynı hareketten aşınmış deri parçaları ortaya çıktı. “Görüş ayrılıklarını ifade etmenin bir yeri ve zamanı olduğunu net bir biçimde belirtmek de benim görevim. Maalesef, Eliza, bunu yapmanın yeri de zamanı da sabah anonslarını izinsiz olarak ele geçirmek değil.”

Bu noktada masasının çekmecesini açıp üzerinde BEN BİR FEMİNİSTİM yazık, gömleğimdeki yaka iğnesinin bir benzerini çıkardı. Birine kızların soyunma odasından getirtmiş olmalıydı.

“Cinsiyet eşitliğine inandığınızı görüyorum,” dedim.

Dr. Guinn kıkırdadı. "İnanıyorum," dedi yaka iğnesini önüme koyarak. "Hem de çok. Bununla birlikte, daha az kutuplaştıncı bir yaklaşımın belki de davana daha iyi hizmet edebileceğini düşündüğümü belirtmek istedim."

Yargılanan bir suçlu gibi karşımda duran yaka iğnesini inceledim. "Feminist olmak kutuplaştırmacı olmak mıdır?"

Dr. Guinn masada ellerini birleştirdi. "Son derece agresif bir dönemde yaşıyoruz, Eliza. Konu ne olursa olsun taraflar gitgide uzlaşmaya yer kalmayacak şekilde fanatiklaşıyorlar. Bazen böyle bir kültür yapılanmasının gençler üzerinde ne tip etkiler yaratabileceğinden endişeleniyorum." Gerçekten de endişelenmişe benziyordu. "Sizin neslinizin nezaket ve uzlaşmanın öncüsü olmasını umuyorum. Hatta bunu gerçekleştirmeyi kendi sorumluluğum olarak görüyorum."

"Anlıyorum." Başka ne cevap vereceğimi bilemedim.

"O yüzden hayır canım, feminist olmak kutuplaştırmacı olmak demek değil. Ancak şimdiye dek argümanlarını sunduğun tüm yöntemleri bir düşün ve bunu dışlanma mı yoksa dahil olma noktasından mı yaptığını bir değerlendir. Mesela kızları okul başkanı olmaya teşvik etmek başka bir şey ama Len'in görevden çekilmesini talep etmek başka bir şey."

Söylediklerini biraz düşündüm. "Bu adil," dedim. "Ama sırf merakımdan soruyorum... örneğin, birinin dolabına çıkmayan kalemle bir şeyler yazıp içini tamponla doldurmasına karşı nasıl uzlaştırmacı bir yanıt verebilirdim?"

"Belki de ilk etapta onları canlı yayında yere saçmayarak?"

Yani, adam haksız diyemezdim doğrusu.

"Elbette dolabına yapılan bu saldırı kabul edilebilir bir şey değil ve emin ol kim olduğu bulunursa suçlusu cezasını

ekecek,” diye devam etti. “Ancak bu suça karşı kendini savunurken sergilediğin muhakeme eksikliğin beni hayal kırıklığına uğrattı. Bu tür kişisel meseleleri canlı yayında, özellikle de bir eğitim kurumunda tartışmak bence hiç de hoş bir şey değil.”

“O kadar da kişisel sayılmazdı ama,” dedim. “Sosyal medya kullanan herkes Bugleda neler olduğunu biliyor. Dolabımın üzerinde hâlâ FEMİNAZÎ yazdığının siz de farkındasınız.”

Dr. Guinn boğazını temizledi. “Ben senin... kadın hijyeni üzerine konuşmanı kastetmiştım.”

Anlamam biraz zaman aldı. “Yani bana sabah anonslarında tamponlardan bahsedilmesinin yasak olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?”

Dr. Guinn beni dikkatle inceledi. “Bunu sana belki Bayan Wilder açıklayabilir.” Bu konu ona düşmezmiş gibi omuz silkti. “Ben sadece buranın herkesin kendisini rahat hissettiği bir ortam olmasını sağlamaya çalışıyorum.”

Bakın, anlıyordum. Tampon utanç verici bir şeydi. Regl dönemi utanç verici bir şeydi. Ama nedense regl öncesi gerginlik sendromu öyle değildi çünkü aksiliği üzerinde bir kadın olmakla eşanlımlı hale gelmişti bir şekilde. Kanama meselesinden bahsetmek internetteki bazı aydınlatıcı köşeler dışında hâlâ ayıplanıyordu. Ve evet, itiraf ediyorum sabah o tamponları yere boşaltma gösterimden önce ben de herhangi bir kız gibi durumun suç ortaklarındandım. Hatta antamdan ped alırken kimse görmesin diye bir kareografi bile geliştirmiştım (sıradan bahanelerle sırt çantama uzanır, pedi kazağımın aşırı geniş kollarına saklar ve kimse kolumun içine ne sakladığımı anlamadan tuvalete gitmek için elimi kaldırırdım).

Ancak Dr. Guinn in bana regl dönemlerinin ne kadar utanç verici olduğunu anlatması çok tuhaftı. Adam hayatında bir kez

bile regl olmamıştı... O halde bu konuda nasıl bir fikir sunma hakkı olabiliyordu?

"Belki de," dedim elimden geldiği kadar uzlaşmacı bir ses tonuyla, "Willoughby'de regl gören her öğrenci ve öğretmenin hayatının normal ve sağlıklı bir parçası hakkında herkesin önünde konuşmamıza izin verilmediği sürece burası hepimizin rahat hissettiği bir yer değildir?"

Dr. Guinn in masasındaki eski tip dahili telefon çaldı ve Bayan Wilder uğursuz haberi verdi. "Bay DiMartile sizi görmeye gelmiş," dedi ve hat kapandı.

Dr. Guinn düğmeye basıp, "Sağ ol, Claire, kendisini birazdan alabiliriz," diye cevap verdi. Bana o kadar uzun süre hiçbir şey söylemedi ki, ^alabiliriz, " derken neyi kastettiğine kafa yormaya başladım.

Nihayet gülümsedi. "Aferin, Eliza. Demek ki ara sıra hepimizin dünya görüşlerimizi gözden geçirmemizde fayda var. Ne demek İsteddiğini anladım." Bir kez daha BEN BİR FEMİNİSTİM yaka iğnesini işaret etti. "Umarım sen de benim ne demek istediğimi anlamışsındır."

Gözlüğünü çıkardı ve başka bir çekmecedен mikrofiber bez aldı. "Hayatta ilerledikçe, süregelen şeylerle ilgili öfkeleneneğin daha pek çok şeyle karşılaşacaksın muhtemelen," dedi gözlük camlarını silerken. "Yetişkin olmanın bir parçası da bu durumlara nasıl üretken yollarla tepki vereceğini öğrenmektir."

Gözlüğüyle iyice oyalandı ve birazdan duyacaklarımdan hoşlanmayacağımı hissettiğim için her saniye sinirlerim

daha da bozulmaya başladı.

“Mesela Len’le olan ilişkiden söz edelim.”

“Ben...”

“Beni bir dinle, Eliza. Siz ikiniz iş arkadaşısınız. Akransınız. Şu an belli ki Len e darılmışsın ve bu anlaşılır bir şey. Elinden bir

şey alınmış gibi hissediyorsun. Hatta bazı açılardan durum adaletsiz olabilir. Ancak canım, hayat genelde adaletsizdir. Bununla birlikte, çözüm asla bulunduğu yerde derin bir çukur kazmak değildir. Çözüm, o çukurların arasından elini uzatıp sevgili dostumuz Forster’ın da söyleyeceği gibi bağ kurmaktır. Sadece bağ kurmak.”

Ayağa kalkıp kapalı kapıya gitti. “Bu nedenle Lenden sohbetimize dahil olmasını istedim. Umarım bu seni rahatsız etmez?”

“Ah...” dedim o kapıyı açarken.

Len, Dr. Guinn’in ofisinin tam karşısındaki plastik sandalyelerden birinde oturuyordu. Kapı açıldığında başını kaldırıp baktı. Sanki yedek kulübesine alınmış gibi öne eğilip dirseklerini bacaklarına dayamıştı. Elinde kalın, ciltsiz bir kitap sonuna kadar açıktı.

Dr. Guinn hep birlikte güzel bir yemeğe oturmak üzereymişiz gibi, “Merhaba Len,” dedi. “İçeriye gel lütfen.”

Len kitabı yavaşça kapayıp ayağa kalktı ve tek bir hamlede sırt çantasını omzuna taktı. Yanımdaki sandalyeye çöker çökmez ağırlığını arkasına verip sandalyenin ön iki bacağını havaya kaldırdı. Dizleri neredeyse Dr. Guinn’in masasının üzerine uzanıyordu.

Bir anda ofisin üçümüze çok küçük geldiği hissine kapıldım. Sırt çantam beni rahatsız etmeye başlamıştı ama onu şimdi çıkarırsam teslimiyetimi ilan etmiş olacağım hissine kapıldım.

“Demin Eliza’ya da söylediğim gibi,” diye söze başladı Dr. Guinn, “olan biten her şeyi göz önünde bulundurduğumuzda ikiniz için de husumetleri bir kenara bırakıp dostluk değilse de en azından meslektaşlar arası bir iş ilişkisi kurmanız iyi bir fikir olacaktır, özellikle de Bay Powell bana Eliza’nın muhtemelen gelecek yıl yine yönetici editör olacağını söylediği için.” Dr. Guinn, Len’e döndü. “Tabii Eliza’nın sana... ah, meydana okuma

çağrısına boyun eğmeye karar vermediysen?”

Len masadaki şekerlerden birini alıp açtı. “Henüz değil,” dedi. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

“Harika.” Dr. Guinn, Len ikimiz adına da konuşmuş gibi memnun duruyordu. “Bay Powell’a yıl sonuna kadar /fobdaki tüm hikâyelerinizi birlikte yazmanızı teklif ettim.”

Len le aynı anda konuşmaya başladık.

“Ben yönetici editörüm, bu da benim yazıları düzelttiğim..?”

“Buna gerek yok...”

“Artık o kadar çok hikâye yazmamam lazım hem...”

“Biz gayet iyi anlaşıyoruz...”

Dr. Guinn elini kaldırıncı ikimiz de sustuk. “Tek tek konuşun lütfen,” dedi. “Eliza?”

“Bu aralar vaktimin çoğunu yazıları düzeltmekle geçiriyorum,” diye açıkladım. “Birlikte o kadar çok hikâye yazacak vaktim olacağını sanmıyorum.”

“Ama şu an bir hikâye üzerinde çalışıyorsun, değil mi? Bay Powell bana Öyle söyledi. Caddenin karşısındaki yeni boba dükkânı hakkında? Eğlenceli bir şeye benziyor. İkiniz bununla başlayabilirsiniz.”

Her şeyden bihaber hain Bay Powell. Kamburumu biraz çantama doğru çıkardım.

“Ama iyi bir noktaya değindin, Eliza. Len, Eliza sana yazı ve raporlama görevlerinde yardım edeceğine göre sen de ona yazıları düzeltme görevinde yardımcı olabilirsin. Sorumluluklarınızı paylaşmak, birlikte daha iyi çalışmayı öğrenmenizi sağlar.”

Açıkça fiili (ve zamansız) bir rütbe düşürme olan bu teklife itiraz edecektim ki Len benden önce davrandı.

“Dr. Guinn, söylediğiniz her şeye yüzde yüz katılıyorum.”
Ağızındaki şekeri yanağının iç kısmına doğru yuvarladı.
“Ancak

tüm bunların neden gerekli olduğu konusunda kafam biraz karıştı çünkü Eliza’yla zaten arkadaşız.”

Dr. Guinn de ben de ona şaşkın şaşkın baktık.

“Öyle değil mi, Eliza?” diye sırttı Len, sürekli takılıyormu-şuz gibi. Bir açıklama arar gibi yüzüne baktım ama üzerindeki yeşil gömleğin, gözlerini kahverengiden ziyade ela gibi gösterdiğinden başka bir şey bulamadım.

Şu an verebileceğim en mantıklı cevap, Dr. Guinn e Len bir taraflarından uydurduğu için neden söz ettiği hakkında

hiçbir fikrim olmadığını, bu yüzden cezasının benimkinden iki kat beter olması ve beni bağlamaması gerektiğini söylemek olurdu.

Ama Len tam da bunu söyleyecek miyim diye beklermiş gibi beni izliyordu, merakı etrafıma bir ağ gibi dolandı. O yüzden ben de bir şey demedim.

“Bizim... aramız iyi,” dedim.

“Gerçekten mi?” dedi Dr. Guinn.

“Aslına bakarsanız bana bunu ödünç verdi,” dedi Len okuduğu kitabı kaldırarak. Kitabın adı, Yaşam Kullanma Kılavuzu idi. Bu kitabı hayatımda hiç görmemiştim.

“Ne ilginç.” Dr. Guinn de benimle birlikte kitabın kapağını inceledi. Kitabı okuyup okumadığını anlamak imkânsızdı. “Bunu Len’e neden önerdin, Eliza?”

Len bir şeyler söylemeye başladı ama Dr. Guinn başını iki yana salladı. “Eliza?” diye tekrar etti.

Yerimde doğruldum ve kitaba bir kez daha baktım. Georges Perec diye bir adam tarafından yazıldığı ve Fransızcadan çevrilmiş olduğu dışında bir bilgi yoktu.

Ben de buradan ilerledim. “Len Fransız edebiyatını çok sever.

“Doğru,” diye hemen bana katıldı Len.

“Sadece çevirilerini ama.”

“Kesinlikle sadece çevirilerini.”

“Şimdi düşündüm de özellikle de erkek yazarları sever.”

“Belki bundan sonra bir kadın yazar önerirsin.”

“Biliyor musun? Belki de öneririm.”

Dr. Guinn bir bana, bir Len e baktı. Suskunluğu hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. “Eh,” dedi sonunda tuhaf bir neşeyle. “İkinizin çok iyi bir ekip olacağı belli.”

Derin bir nefes verdim ve kendimi rahatlamış gözlerle Len’e sırtırken buldum. Len de yine iki parmağını saçlarından geçirdi ve bu tikiğin görüldüğü kadar rasgele olmadığını fark ettim; şimdi üzerine düşününce, kızların saçlarını kulak arkasına atmasının erkek versiyonuydu. Ama onu dikkatle izlediğimi fark edince o da hafifçe gülümseyerek karşılık verdi ve bir an için, Dr. Guinn’in planlarını engelleme yaptığı dalaverenin işe yaramış olmasına neredeyse üzüldüm.

Derken Dr. Guinn devam etti. “Bu nedenle planımızı uygularken hiçbir sorun yaşamayacağınızdan eminim.” O kadar geriye yaslandı ki parlak kafası neredeyse duvara değecekti. Altındaki koltuktan uğursuz bir gıcırtı yükseldi. “Birlikte yazacağınız haberleri okumak için sabırsızlanıyorum.”

10

“Neydi şimdi bu?”

Len asfaltı uzun adımlarla geçerken ben de ona yetişmeye çalışıyordum. İkimiz de elimizde pembe geç kağıtlarıyla beşinci ders olan Edebiyat dersinin işlendiği sınıfa gidiyorduk.

“İkimizi bu Woodward ve Bernstein pozisyonundan kurtarmaya çalışma teşebbüsümdü,” dedi.

“O kadarını anladık,” dedim, “ama o kitabı sana ödünç verdiğimi söylemenin iyi bir fikir olacağını nereden çıkardın?”

“Hikayeyi satacak bir detaya ihtiyacım vardı.” Omuz silkip ikinci bir karemayı ağzına attı. “Aklıma ilk gelen o oldu.”

Eh, belki de biraz daha düşünmeliydin. O kitap rasgele bir Fransız romanı. Hakkında bir şey bilmem mümkün değildi.”

“Artık farkındayım.”

Rahatsız olduğumu belli etmek istemedim.

“Peki gerçek hikâye ne?”

“Hı?”

“Yani o kitabı nereden buldun?”

“Ha. Babamın kitaplığında.”

“Konusu ne?”

Ona yetişebilmem için durdu. "Paris'teki kurgusal bir apartman ve orada yaşayanlarla ilgili."

Konusundan daha fazla bahsetmesini bekliyordum ama yanılmıştım. Başka bir şey söylemedi. Birkaç adım sessizce yürüdükten sonra sohbetimizin ölüm saatini duyurmak üzereyken nedense devam etmeye karar verdi.

"Apartman sakinlerinden Bartlebooth diye zengin bir adam hayat boyu süren bir arayışta."

Biraz meraklanmıştım. "Ne tip bir arayış?"

"Son derece zorlayıcı ve spesifik bir arayış." Len gerçekten öğrenmek isteyip istemediğimi anlamaya çalışır gibi bana baktı. "İçinde bir sürü tablo, bulmaca ve mutsuzluk var."

"Kulağa... rasgele geliyor."

Len güldü. "Bu aslında elinde gösterecek hiçbir şeyi olmadan bütün hayatını tüketmek için izlediği karmaşık bir yol. Üzücü olansa başaramaması. Anlamsız bir varoluşa kendini adayışında dahi başarısız oluyor."

Birden çok Winona Wilson filminde ölümsüzleştirilmiş merdivenleri tırmanıp kampüsteki tek iç koridora çıktık. Len öylesi daha kolayına geliyormuş gibi merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Adımlarına yetişmeye çalışmaktan vazgeçtim. "Demin bana spoiler mı verdin?"

Ben arkasından hızla koştururken merdivenlerin başında durup beni bekledi. "Okuyacak mıydın?"

"Madem sana öneren benmişim," dedim hafiften nefes nefese, "okumam gerekmez mi?"

Aklına iyi bir espri gelmiş gibi sırtıttı. "İçerideki performansın berbattı."

"Önceden haberim yoktu ki! Ne diyeceğimi bilemedim."

"Köşeye sıkışmıştın, haklısın."

Bayan Boskovic'in koridorun ucundaki sınıfına yürüdük. Len ellerini yanından geçtiğimiz tüm dolap kilitlerine sürterek ilerledi.

"Gerçekten neden yalan söylediğini anlamadım."

"Daha büyük bir gerçeğe hizmet etmek için. Guinn'in açısından bakıldığında sadece bizim iyi anlaşmamızı istiyor. Ama birlikte çalışmayı öğrenmemiz için her hikâyeyi beraber yazmamıza gerek yok. Baksana, şimdiden arkadaş olduk sayılır."

Bu iddia bana en iyi ihtimalle büyük bir abartı gibi geldi. "Yine de keşke beni hiç karıştırmasaydın."

Len bana kapıyı açtı. "İşe yaramadığı için böyle söylüyorsun."

Girişimizle ders maalesef bölündü. "Merhaba canlarım," dedi Bayan Boskovic, girmemiz için elini sallayarak. Her zaman olduğa gibi parmaklarına iri taşlı birkaç yüzük takmıştı. (Daha önce, "İçlerinde sadece turkuaz olan gerçek," diye itirafta bulunmuştu.)

Utanç yürüyüşüyle sınıfı aşip öğretmene geç kâğıtlarımızı verirken ve sınıfın karşıt taraflarındaki sıralarımıza gömülürken herkes bizi izledi.

"Dediğim gibi." Bayan Boskovic kâğıtlara şöyle bir bakıp ikisini de geridönüşüm kutusuna attı. "Bugün muazzam

temalar işleyen bir oyuna başlıyoruz. Hırs. Ahlak. Şiddet. Shakespeare'in en Önemli eserlerinden biri." Masasından farklı farklı neon renkli Post-it'lerle dolup taşan bir kitap aldı. Kitabı bir ödül gibi, geniş bedenini saran siyah kaşmirin önünde iki eliyle tuttu. "Bu başyapıt elbette Macheth^

Bayan Boskovic oyunu sadece okumakla kalmayıp sergileyeceğimizi de anlattı. "Shakespeare'in sahne için yazdığını asla unutmayın. Sözlerinin söylenmesini, yaşanmasını istedi o," dedi heyecanla.

Sınıfın çoğu sessiz kalırken benden bir sıra ötede oturan Serena Hwangbo başını yukarı aşağı salladı.

"İdeal olarak bu oyunu bütün ihtişamıyla sergilememiz gerekirdi," dedi Bayan Boskovic, "ancak maalesef böylesi bir lükse vaktimiz yok. Sadece bazı kilit sahneleri canlandırmakla yetineceğiz." Kitabını kenara bırakıp teneke bir kutu aldı, her

birinde bir öğrencinin adının yazılı olduğu tahta çubuklar vardı içinde. "Sizi gruplara ayırıp her bir gruba bir ya da iki sahne vereceğim. Önümüzdeki birkaç hafta içinde her grup bu verilen sahneleri sergileyecek."

Winona elini kaldırdı. "Hayır, Winona, her ne kadar senin sanatkârlığından hoşlansam da bu proje için video çekmek yok."

Winona bunun ne farkı olduğunu anlamamış gibi bir ifadeyle sırasına geri yaslandı.

"Hepinizin tiyatronun heyecanını deneyimlemenizi istiyorum!" Bayan Boskovic elindeki teneke kutuyu bir marakas gibi salladı. "Bu, Shakespeare tiyatrosunun iniş çıkışlarını gerçek anlamda hissetmeniz için bir şans." Hiç kimse onun heyecanına denk bir hevesle tepki vermeyince

Bayan Boskovic iç çekti. "Kostüm giyerseniz fazladan puan alırsınız." Bu son cümlesinin üzerine, sınıfın büyük bir kısmının ilgisi gözle görülür derecede arttı.

Bayan Boskovic grupları rasgele çekerek belirledi. Ben sahiden talihsiz bir gruba düştüm: her şeyiyle şapşal bir tip olan Koreli Ryan Kim, Serena ve Len. Görünüşe göre Dr. Guinn şans tanrılarına rüşvet vermişti.

"Tamam, millet, şimdi grubunuzla çabucak kaynaşın," diye seslendi Bayan Boskovic. "Kimlere hangi rolleri verebileceğinizi anlamaya çalışın. On beş dakikanız var."

"Ahbap." Ryan, çoktan U şeklinde bükülmüş No Fear Shakespeare basımı Macbeth\y\e. salına salına yanımıza geldi. Bana ve Len e baktı. "Bu garip olacak mı?"

"Neden?" Serena çoktan dimdik oturmuştu, uzun atkuyruğunu sağa sola savurup duruyordu. Bilerek mi aptalı oynuyordu, anlayamadım.

"Eliza, Len'den nefret ediyor." Ryan başparmağıyla bizi gösterdi. "Bunu herkes biliyor."

* Shakespeare eserlerinin orijinalini günümüz İngilizcesiyle yan yana vererek anlamayı kolaylaştıran bir edebiyat serisi, (ç.n)

"Ben Len'den nefret etmiyorum," dedim.

"Evet, bence de benden nefret etmiyor," dedi Len. Bunun üzerine, aslında ondan biraz nefret ettiğime karar verdim.

"Tamam, o zaman Macbeth'i Len oynasın dersem Eliza beni cinsiyetçilikle mi suçlayacak?" dedi Ryan.

Sinirlendim mi yoksa kafam mı karıştı emin olamadım.
"Bunun neresi cinsiyetçilik?" Kaşlarımı çattım.

"Başrol ya, ondan."

"Ee?"

"Sen bir feministsin, değil mi?" Gömleğimde hâlâ takılı olan yaka iğnesini gösterdi.

"Ee?"

"Belki de başrolün sana gitmesini istersin."

Gözlerimi öyle devirdim ki canım yandı. "Feministim dedim Ryan, narsist değil."

"Bence ben Fleance olayım," dedi Len elindeki Macbeth kitabının arkasından.

"Hadi ama, Ryan," diye hepimizi şaşırtan bir şekilde çıkıştı Serena. "Kızı rahat bırak."

Ryan sustu ve o sessizlikte aklıma bir fikir geldi. "Hey," dedim. "Macbeth'i Serena oynasa nasıl olur?"

"Oo!" Bayan Boskovic yanıımızdan geçerken sohbetimize dahil oldu. "Farklı cinsiyeti oynama. Ne kadar da yaratıcı bir tercih!" Boncuklu kolyesini parmağına doladı. "Bildiğiniz üzere bu, Shakespeare tiyatrosunda bir gelenektir. O zamanlar kadınların sahneye çıkmasına izin verilmezmiş, o yüzden tüm kadın rolleri erkekler tarafından oynanmış. Bunu tersine çevirmenize bayıldım. Çok au courant"

* (Fr.) Farkındalık uyandırıcı, (ç.n)

Öğretmen gidince bizim gruba, "Gördünüz mü?" dedim. "Bayan Boskovic bayıldı."

Serena kapağında minimalist bir çizim olan şu pahalı yeniden basımın sayfalarını karıştırdı. "Sanırım yapabilirim?" dedi.

"Elbette yaparsın," dedim. "Bence harika olacaksın. Artı, Ryan haklı."

Şimdi şaşıрма sırası Ryan'daydı. "Öyle miyim?"

"Evet, neden bunu feminist bir performansla dönüştürmeyelim ki? Neden başrolde bir kız olmasın?" Fikre çoktan ısınmaya başlamıştım bile.

"Doğru," dedi Serena. Bu fikrin onun da hoşuna gittiği belli oluyordu.

Len elini kaldırdı. "Leydi Macbeth'i kim oynayacak?"

"Ben yaparım," diye karar verdim. "Tabii Ryan istemiyorsa..."

"Yok, hayır," dedi Ryan. "Hayır, sorun yok. Ben, şey..." Bir sayfa çevirdi. "Banquo olurum. O karakter erkekti değil mi?"

"Evet, dostumu Babam olacaksın," dedi Len.

"Yaa, gerçekten mi?" Ryan bundan hoşlanmışa benziyordu. Derin bir sesle, "Len, ben senin babanım^ dedi.

Len kahkahayı patlatınca kötü bir espri anlayışı olduğunu düşündüm.

"Tamam o zaman." Kimden kalan Macbeth kitabımı kapadım. Her ne kadar pek kitap okumasa da Kim kitaplar konusunda çok titiz olduğu için hâlâ çok iyi durumdaydı. "Rol dağılımımıza itirazı olan var mı?"

Serena başını iki yana sallarken Ryan da omuz silkti. Len arkasına yaslandı ve ellerini ensesinde birleştirdi.

“Leydi Macbeth’e karşı çıkılmaz.”

11

“Ah, Eliza,” dedi annem başını kaldırmadan. “Bugün bir sesli mesaj aldım ama anlamadım. Sen yardımcı olur musun?”

Kim’le yemek masasında oturuyorlardı, önlerinde Kim’in dizüstü bilgisayar vardı ve etrafı bir sürü kâğıtla kaplıydı. Tavandaki floresan lamba ve yoğun odaklanmış halleri aklıma bir ameliyathaneyi getirdi. Saat neredeyse ondu ve hâlâ yıllık Tur-boTax’ ritüeline fena gömülmüş vaziyetlerdi.

“İşverenin federal kimlik numarası,” diye okudu Kim ekrandan ve W-2 formunu kuşanmış annem yüksek sesle cevapladı.

Dairenin arka tarafında yer alan mutfakla oturma odası bir tezgâhla ayrılıyordu. Bir tarafta dolapların ortasında gömme ocak ve davlumbaz, diğer tarafta bir sıra plastik bar taburesi vardı. Her ne kadar kanepeye yayılmış Macbeth okumaya çalışıyor olsam da annemle Kim’in bilgisayarın üzerine eğilmiş olduklarını görebiliyordum.

“Şimdi mi?” dedim sayfanın köşesini kıvrarak.

“ön cepte.” Annem tezgâhın üzerinde duran yemek çantasını işaret etti.

Amerika’da senelik olarak vergi ve vergi iadesinin hesaplanmasında kullanılan yazılımlardan biri, (ç.n)

Telefonunu bulmak İçin iç çekerek ayaklarımı sürüye sürüye tezgâha gittim. Israrlı bir telefon pazarlamacısı olduğunu tahmin ediyordum çünkü annem sesli satış mesajları, resmi

gibi görünen mektuplar, toplu dava uzlaşma bildirimleri gibi şeyler hakkında hep galeyana gelirdi.

Ama sonra mesajın yazılı halini gördüm:

Merhaba, bu mesaj Eliza Wandhn anne ve babası içindir.

Ben Dr. Quinn...

Dr. Guinn! Bu adam ne şeytandı böyle! Böyle bir mesajın bir Asyalı çocuğun başına ne tip belalar açabileceğini bilmiyor muydu?

İstemeyerek de olsa telefonu kulağıma götürdüm. Dr. Guinn in cızırtılı sesi öyle yüksekti ki sanki hoparlörden dinliyordum:

“Merhaba, bu mesaj Eliza Quan ın anne ve babası içindir. Ben Dr. Guinn, Willoughby’nin müdürüyüm. Şu an çarşamba saat sabah on buçuk ve sizinle Eliza hakkında biraz konuşmak istedim. Son dönemdeki davranışları hakkında bazı endişelerim var. Lütfen bana dönüş yapın...”

Belki mesajı silip anneme önemli bir şey olmadığını söyleyebilirdim. Belki biri bir bağış etkinliği için para topluyor falan derdim. Veya aileler için bir anket yapıldığını söylerdim. Annem bağış etkinliklerinden de anketlerden de nefret ederdi.

“Şey, okuldan aramışlar.” Telefonu çantaya geri koyup fermuarı kapadım.

Annem boynunu uzatıp okuma gözlüğünün üzerinden bana baktı. “Senin okulundan mı?”

“Evet... haauh jeunğum kendisini aramanı istiyor,” dedim Kantonca konuşursam her şeyin daha yumuşak

ilerleyeceğini umarak.

“Ha mı?” Annem Kim e baktı. Kim omuz silkti. “Neden ki?” ön kapıdan gelen anahtar sesini duyunca babamın geldiğini anladım. Kapıyı açmak için koştum ama babam çoktan elinde kocaman bir karton kutuyla eşikte duruyordu.

“Bakın ne buldum?” dedi ve ayakkabılarını kapıda çıkarıp içeriye girdi.

Babam Seafood Island isimli bir Çin lokantasında aşçıydı ve gününün çoğunu yağlı bir davlumbazın ışığının altında geçirirdi. İşinin yan etkisi olarak giysilerine yapışan yağ tabakası annem yıkarken bulaşık deterjan kullanmazsa geçmezdi. Ayakkabıları ise altı ayda bir kullanılmaz hale geldiğinden sadece Walmart’taki ucuz ayakkabılardan alırdı. Babam sağlam bir çift ayakkabıyı çöpe atmaktan hoşlanmazdı ama pislikten şekli bozulan bir ayakkabıyı da başka ne yapabilirdiniz ki?

“Of, neden eve sürekli çöp getiriyorsun?” diye şikâyet etti annem, babam kutuyu oturma odasına götürünce. Babamın sokakta bulduğu ne varsa eve getirdiği düşünülünce bu son derece adil bir soru sayılırdı.

“Ne çözü?” Babam kutuyu sehpanın üzerine koydu. “Bu değerli bir şey.”

“Nedir o?” dedim daha yakından bakmak için eğilerek.

“Bir saniye,” dedi annem. “Daha seninle konuşmamız bitmedi.” Hemen babama rapor verdi, “Eliza’nın haauh jeung u aradı. Kızımız ne yaptı bilmiyorum.”

“Bu doğru mu?” dedi babam ama bir yandan da içine bakabilmem için kutuyu açıyordu, içinde pikaba benzer bir

şey görünce şaşırdım, hem kasetçaları hem de AM/FM radyosu olanlardandı.

“Harika!” dedim. “Sence bu ne zamandan kalmadır?”

Babam düğmelerine bakıp, “ 1980’lerden,” dedi.

“Çalışıyor mu?”

“Hayır ama tamir edebilirim.” Babam pikabın koluyla oynadı.
“Çok kolay.”

“Eliza, buraya gel,” diye emretti annem.

Babamın peşinden mutfağa gittim ama ikimiz de durdurulduk. “Terlikler,” diye hatırlatan annem bir tek mutfakta kullandığımız ev terliklerini gösterdi. Babam terliklerini giydi ve lokantadan getirdiği kızarmış pilavı ısıtmaya koyuldu. Başka terlik kalmadığı için ben de tezgâhın yanında, kısa tüylü halının çiçek desenli laminant parkeyle buluştuğu sınırdan oyalandım.

Kim odadaki tek kişi kendisiymiş gibi, “Birinci kutu,” dedi. W-2 formuna uzandı.

“Ee?” Annem bekledi.

Derin bir iç çekip olanları anlattım: kazara yayımlanan yazıyı, ters tepkileri, sabah duyurusunu ve Dr. Guinn’le olan konuşmamızı.

Babam bir kâse pilavla masaya oturup hiç yorum yapmazken Kim benim için neredeyse üzölmüşe benziyordu. Bütünöyle dehşete düşmüş annem bir sürü soru sordu. İlki: “Waih sâng gân\ neden eve getirmediñ? Hâlâ paketliyseler onları kullanırdık.”

“Tampon” kelimesinin Kantoncasını bilmediğim için onlardan “ped” anlamına gelen waih sânggân diye bahsetmişim.

“Hayır, öbüründen. İnce olanlardan. Hani şu...”

“Ah, onlar hiç iyi değil. Ölmek istemiyorsan kullanma.” Asyalı anne propagandasını aradan çıkaran annem konunun özüne geldi. “Bu, karne notunu etkileyecek mi?”

“Ne? Hayır, konunun notlarla hiçbir alakası yok.”

“Peki ya üniversiteye başvururken müdür hakkında kötü bir referans mektubu yazar mı?”

“Bir şey olmaz, ondan referans mektubu yazmasını istemem, olur biter.”

Annem başını iki yana salladı. “Gerçekten Eliza, ne büyük rezillik. Şimdi okulunu mu aramak zorundayım yani? Senin yaşındayken bu benim başıma gelseydi...”

“A Pâh seni döverdi,” diye sözünü kestim.

“Aynen,” dedi annem.

“Ama Dr. Guinn Çinli değil, o yüzden belki de rezillik olmamıştır. Kimsenin kimseye vurmasına gerek yok.”

“Ntîh göng mât gwdi £?” Annem saçmalığımı elini sallayarak geçiştirdi. Sonra da babama dönüp, “Bu kız hep öğretmenlerden azar işitiyor,” dedi.

“Ne? Ne zaman işittim?” Hayatımda hiç ceza almamıştım. Hatta bunun için de almamıştım!

“Mesela ilkokuldayken diğer çocuklar gibi örnek vatandaş* ödülü almadın. Sadece ‘harika heceleme’ için ödül aldın.”

W-2 formuna doğru öksüren Kim'e baktım.

"Yetenek gerektiren bir konuda iyi olmam suç değil herhalde!"

Annem beni duymazdan geldi. "Şu Bugle seçimiyle alakalı durum. Bu konuyu konuştuğumuzu sanıyordum." Bir anda aklına bir şey dank etti. "Asıl sorun ne biliyor musun? N^ih döu meih yihng cho. Hâlâ haklı olduğunu sanıyorsun. Kaybettiysen bunu kabullenmeli ve bir dahaki sefere daha iyi olmayı öğrenmelisin. Kız ya da erkek, ikisinin de böyle yapması gerek. Kendi hataların için başka insanları suçlama."

Bar taburelerinden birine eğilip dirseklerimi tezgâha dayadım. "Ama sen de kadın olmanın daha zor olduğunu düşünmüyor musun bazen?"

"Elbette daha zor," dedi annem. "Sürekli erkek olmayı istiyorum."

Bu doğruydı. Annem hep bunu isterdi. Muhtemelen doğmadan önce bile istiyordu. Anlatılanlara göre annem erkek evladı olmayan bir ailenin dördüncü kız çocuğuydu ve A Gûng onu erkek bir evlatla takas etmek istemişti. Hatta çok sayıda oğulları olduğu için takası kabul eden Hanoi Çinli bir aile bile bulmuştu. Ama son dakikada TÎ Pbh fikrini değiştirmiş ve annem ailesinde kalmıştı.

"Evet ama ya öyle olmak zorunda olmasaydı?" diye itiraz ettim. "Ya her şey daha iyi olabilseydi?"

"Senin için zaten daha iyi," diye cevap verdi annem. "Sizin babanızın iki kızı olmasına rağmen buna üzülüyor bile." Babama döndü. "Oğlun yok diye üzgün müsün?"

Kızarmış pilavını mideye indirmeyi az evvel bitiren babam kâsesiyle çubuklarını yıkamak için ayağa kalktı. Cevabı kısa ve özdü. "Hayır."

"Gördün mü?" dedi annem, bu cevap konuyu kapayacakmış gibi.

"Ama ben her şeyi tepeden tırnağa iyileştirmek istiyorum. Okulda olanlardan başlayarak."

"Nasıl iyileştirdin acaba? Sadece başını belaya soktuğunla kaldın." Annem iç çekti. "Oysa anneni en korkutan şeyin bu gwâi /JtZlarla konuşmak olduğunu biliyorsun. Buna rağmen sorun çıkarmakta ısrar edip haauh jeungunun beni aramasına neden oluyorsun, öyle mi?"

Babam temiz kâseyi plastik bulaşıklığa, annemin önceden yıkadığı tabakların üstüne koydu. Fark ettirmeden mutfaktan kaçmaya çalıştı ama annem onu yakaladı.

"Kızına söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Babam burnunu sıvazladı. "Ohoo, bu ufak bir mesele," dedi oturma odasına yönelerek. "Haauh jeungla konuşursan bir sıkıntı kalmaz."

"Haih Z^Z Sana göre her şey ufak mesele. Her şey kolay. Ama hiçbir şey yaptığını görmüyorum." Annem gözlüğünü düzelterip yeniden bilgisayar ekranına döndü. "Baban," dedi Kim'e, "jihng haih dâk bâ hâu. Sadece konuşur."

Babam duş almak için banyoya giderken annemi taklit edip güldü. "Sadece konuşur."

"Aynen!" diye bağırdı annem arkasından. Sonra da bize dönüp ekledi. "Bir şey yapmaya Ölümüne korkar."

“İşverenin federal kimlik numarası,” diye okudu Kim. Başka bir W-2 formu alıp annemin önüne koydu. “Bu kez babam için.

w Kitap Kurdu

12

“Mutlu perşembeler. Gözcüler!”

İlk dersim olan kimyada kalkülüs ödevine gömülmüş, bir parabolün tepe noktasını bulmaya çalışırken televizyondan Serena Hwangbo’nun sesi yükseldi.

“Hey.” Bu sabah özellikle bir gece hayvanına benzeyen gözleri kızarmış James, hâlâ bir gün doktor olabileceğini düşünen annesini yatıştırmak için son sınıfta seçmeli ders olarak İleri Seviye kimya almaya başlamıştı. Benim yanımda otururdu ve normalde Bugle sarhoşluğu şu sıralar dinerdi ama şimdi alışılmadık bir telaşla dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

Problemde kaldığım yeri kaybetmek istemediğim için ona aldırmamaya çalıştım ama kolumu bir daha dürtünce kalemim elimden kaydı. “Sabah anonsunu dinlemek isteyebilirsin,” dedi alçak sesle.

Tam ona beni rahat bırakmasını söyleyecektim ki gözüm ekrana kaydı ve Serena’nın yakasında kocaman bir BEN BİR FEMİNİSTİM iğnesi olduğunu fark ettim. Hem de canlı yayında.

Neler oluyordu böyle? Yoksa Serena Hwangbo beni Oprahlamış mıydı?

Sınıftaki diğer çocuklar da fark etmişti ve hâlâ hırkamda takılı olan iğneye bakmaya başladılar. Bağlılık Yemini için ayağa kalkarken Serena’nın kıyafet tercihi hakkında hepimizin aklında aynı soru vardı: Bu ne anlama geliyordu?

Anonsun sonlarına doğru, Good Morning America spikeri olmak için doğmuş Philip konuyu gündeme getirdi. "Serena, sormam lazım," diye söze başladı. "Gömleğindeki nedir?"

Serena kameraya baktı. "Philip, farkında mısın bilmiyorum ama ben de bir feministim. Bu yaka iğnesini de arkadaşım Eliza Quan'ı desteklediğimi göstermek için takıyorum."

James gerçekten afallamış görünüyordu, sanki tıp kazanması Serena Hwangbo'nun bana arkadaşım demesinden daha olasıymış gibi.

"Her ne kadar itiraf etmek istemesek de Willoughby'de cinsiyetçilik var. Ve ben buna karşı sergilediği tavır nedeniyle Elizaya hayranım. Kızsanız lider olmanız zordur. İnsanlar sizi sürekli yargılar." Ahu gözleri hislendiği için dolar gibi oldu ve kendini topladı. "Elizaya hak verdiğim için şu an beni yargılıyor da olabilirler. Ama o haklı. Bence gelecek yıl Buglem baş editörü o olmalı. Ve hepimiz bu eşitsizlik olayını bir kez daha düşünmeliyiz."

Bu açıklama sınıfın tamamını olduğu kadar beni de şok etti, hepimiz neler olacağını görmek için ekrana kilitlendik.

"Eliza gelecek yıl bir kızın okul başkanı olmasını da istiyor," dedi Philip, kendisinin de aday olacağına dair söylentiler dolanıyordu. "Bu senin de aday olmayı planladığın anlamına mı geliyor?"

Serena ağırbaşlı bir tavırla gülümsedi. "Asla asla deme."

Anons bittiğinde James bir espri patlattı. "Neler oluyor, Quan? Senin haberleri yazman gerekiyordu, haber konusu olman değil."

"Hey, Eliza." Bu noktaya kadar beni beden eğitimi sınıfı voleybol takımını hayal kırıklığına uğratan kız olarak tanıyan

Mariposa Abarca sınıfın diğer ucundan seslendi. "O yaka iğnelerinden başka kaldı mı?"

* * *

Öğle yemeği zili çaldığında Winona'yla her zamanki sessiz yerimize, kütüphane kapısının hemen dışında saçakların gölgelediği güzel beton çıkıntıya gittik. Kampüsün o ücra köşesine doğru yol alırken avlunun ortasındaki o tek meşe ağacının gölgesinde Serena'yla arkadaşlarını gördüm. Winona'yla okuldan sonra orada oturmayı sevsek de öğle yemeği gibi yoğun saatlerde bunun için mücadele etmeye değmezdi.

"Gerçekten," dedi Winona, "Serena'nın bu konu hakkında mantıklı bir fikri olmasına çok şaşırdım." Ona dik dik baktığımda omuz silkti. "Ne? Sen de aynısını düşünmemişsin gibi davranma."

Yine de Serena'nın hesaba katılması gereken bir güç olduğunu inkâr etmek zordu. İyi niyetini gösterdiği o otuz saniye sayesinde internette hakkımda yapılan yorumlar, sihirli bir değnek değmiş gibi değişmeye başlamıştı:

@iluvtoast: @princessserenabo'nun @elizquan'ı desteklemesine çok sevindim. İnsanlar iğrenççççç şeyler söylüyordu ve artık hepsinden hesap sorulmasının vakti gelmişti.

@lavenderl890: Bu kız kardeşliğe bayılıyorum! Dünyayı kızlar yönetir. @princessserenabo @elizquan

@dottieingo: Başından beri hep bunu söyledim. @elizquan doğruları konuşuyor.

"Serena bu sohbete kendinden ne kattı ki?" dedi Winona hayrete düşmüş gibi. "Senin söylediklerini kopyala yapıştır

yaptı, hepsi bu.”

Tam o anda Serena bizi gördü ve beyaz ren is ayakkabılarının reklamını yapıyormuş gibi ayaklarını kaldırarak oturduğu yerden bize el salladı. Yarım kutu patates kızartmasını ağzına tıkmaya çalışan Jason a işveli bir tavırla yaslandı.

Onu görmemiş gibi yapmamızın imkânı yoktu, o yüzden ben de ona hafifçe el salladım.

“Gelip bizimle oturun,” diye seslendi.

“Sen ne yaptın?” dedi Winona sıkıldığı dişlerinin arasından öfkeyle.

Masaya doğru yaklaşırken beslenme çantamın Serenanın yanındaki içi boşmuş gibi görünen bez çantadan daha şişkin olduğunu fark ettim. Bazı kızlar hayatı, inek olmanın beraberinde getirdiği yüklerden arınmış halde, sırt çantası taşımadan rahatça idare ederdi. İşte Serena da o kızlardan biriydi.

“Herkesi tanıyorsun, değil mi?” Serena eliyle masadakileri gösterdi. “Jason, bu...”

“Ah, evet. İsmi duydum.” Jason bize döndü. “Feminist Eliza.”

Hangisinin daha sinir bozucu olduğundan emin olamadım. Jason Lee nin kim olduğumu bilmesi mi, yoksa beni “Feminist Eliza” olarak tanınması mı?

“Bu da film yapımcısı Winona,” dedim Winona’yı göstererek. Burası hariç herhangi bir yerde olmayı yeğlermiş gibi ortaya el salladı.

Jason ın bana aptal olduğu için mi yoksa beni yargıladığı için mi dik dik baktığını merak ettim. Ama sonra, "Tam isabet," dedi.

Serena nın gözleri parladı. "Winona, balo videomuzu yapacaksın değil mi?"

Winona kısa bir süre Serena'yı süzdü. Sonra da, "Tabii," dedi ve videoyu sırf bir daha bu konu hakkında konuşmak zorunda kalmamak için yapmaya karar verdiğini anladım.

Bunu fark etmeyen Serena ışık saçarak gülümsedi ve oturmamızı istediğini göstererek kenara kaydı. Winona teslim olmuş gibi masaya çöktü ve evindeymiş gibi cesur bir rahatlıkla beslenme çantasının fermuarını açtı. Bense bacaklarımı beceriksizce bankın üzerinden geçirmek zorunda kaldım çünkü Serena ile Winona yerleşmişken başka türlü oturmanın yolu yoktu.

"Şey, bugünkü desteğin için sağ ol," dedim annemin benim için hazırladığı sandviç paketini açarken. İçine birkaç santim kalınlığında soğuk hindi eti doldurmuştu çünkü bundan daha azının "yetersiz öğün" sayılacağına ikna olmuştu. Bu yanlış bir varsayımdı ama yemeğimin herhangi bir kısmını çöpe atmaktan korkardım çünkü bunu yaptığımı bir şekilde bilirdi.

"Tabii, dostum," dedi Serena coşkuyla. "Biz kızlar birbirimizi kollamalıyız, öyle değil mi?"

Winona bir kereviz sapı çiğniyordu. "Ee, Serena," dedi* "Senin feminizmle ilgilendiğini bilmiyordum."

Serena'nın gözleri kocaman açıldı. "Ben de!"

"Eliza'nın o büyük konuşmasından beri sürekli bundan bahseder oldu," dedi telefonunu karıştıran Jason. "Sonraki adımın ne olacak, bebeğim? Sutyen yakmak mı?" Şu an

konu ilgisini çekmiŖe benziyordu. "Bir dakika, o zaman bu sutyensiz dolaŖacađın anlamına mı geliyor?"

"Kes Ŗunu," diye sızlandı Serena onu itekleyerek. Jason da kıkırdayıp masadan kalktarak ona boyun eğdi.

"Sanırım okul başkanlığına aday olacaksın?" diye sordum Se-rena'ya.

"Evet," dedi kararlı bir sesle. "Henüz açıklamadım ama düşünüyorum."

"Bu çok iyi olur," dedim. "Başkanlığı kazanabilecek bir kız varsa o da sensin."

Serena bana merakla baktı. "Peki ya sen ve Bugle? Len istife edecek mi?"

Aklıma Len in Dr. Guinn in ofisinde oturup ağzına karamela attığı an gelince içim kasvetlendi. "Duyduğum kadarıyla hayır."

"NedenmiŖ?" Serena öfkeliydi.

"Buna onu kim yaptıracak?" Sandviçimden huysuz huysuz bir ısırik aldım. "Dr. Guinn değil. Benim kutuplaŖıncı olduğumu düşünüyor."

Bugün teneffüslerden birinde annem Dr. Guinn i aramıŖ ama neyse ki konuşmayı çoğunlukla anlaŖılamaz bulmuŖtu. Bununla birlikte, başımın "büyük belada" olmadığını ve konunun karne notumu etkilemeyeceğini doğrulatmayı başarmıŖtı ki zaten öğrenmek istediği tek Ŗey de buydu.

Serena kaŖlarını çattı. "Peki Ŗimdi ne yapacaksın?"

Sorusu ve ses tonu beni hazırlıksız yakaladı. Ben Willoughby tarihindeki altına kadın başkan olmaya çalışıyorum — peki sen bu amaç uğruna ne yapacaksın? der gibiydi. Winona'ya baktım, o da belli ki bu soruyu hiç beklemiyordu. Willoughby'nin cici kızı Serena Hwangbo ne zamandan beri feministlerin başı olmuştu?

Cevap vermekte zorlandım, ^ie yapabilirdim? Fiilen bir açık mektup yayınlamıştım. Canlı yayında yere tampon dökmüştüm. Bir kız herhangi bir şeyi protesto etmek için daha ne kadar ileri gidebilirdi?

"Grev," dedim bir anda. "Bir grev planlayacağım."

"Grev mi?" dedi Serena ile Winona aynı anda. Serena ilgili, Winona ise her zamanki gibi kuşkulu görünüyordu.

"Evet," dedim. "Lenin Bugle \n baş editörü seçilmesini protesto eden bir grev. Bu, Willoughby'deki cinsiyetçiliğe karşı büyük bir sembolik zafer olacaktır."

"İşte bu kulağa biraz 'kutuplaştırıcı' geliyor," dedi Winona tek kaşını kaldırarak. "Dr. Guinn i alıntılammam gerekirse."

"Eh, kızlar da erkekler de katılabilir," diye mantık yürüttüm. "Cinsiyet eşitliğinin önemli olduğunu düşünen herkes bunun bir parçası olabilir."

Serena, çok derin bir davaya koyuluyormuşum gibi ciddiyetle başını salladı. "Buna bayıldım," dedi. "Ben varım."

Winona ise biraz daha sorgulayıcı bir yaklaşım takındı. "Ben de eşitsizliğe karşı savaşılmaya varım elbette ama böyle performanslarla vakit kaybetmeli miyiz emin değilim." Bu noktada çaktırmadan gözleriyle Serena'yı işaret etti. Doğru, geleneksel kız algısının vücut bulmuş hali olan Serena belki de buna sadece markası için iyi bir tanıtım olacağından

katılmak istiyordu. Ama belki de öyle değildi? Her iki durumda da, bu riski alacak kadar gaza gelmiştim.

“Bence bu ivmeyi kaybetmemeliyiz,” dedim. “Çünkü kaybedersek Len istifa etmez ve şu ana kadar söylediğimiz her şey kuru gürültüden ibaret olur. O zaman da Willoughbyde aslında bir kıza ait olması gereken önemli bir pozisyon bir yıl daha oğlanlara kalır.” Aklıma sıra sıra erkek portrelerinin olduğu Editörler Duvarı geldi ve boğazım garip bir şekilde düğümlendi. “Ja-mes’in bana neler söylediğini duydun, herkesin bana Len kadar iyi bir lider olmadığımı söylediğini de. Bunun zırvalık olduğunu biliyorsun?”

Winona’nın yüzündeki eleştirel ifade daha tereddütlü bir şeye dönüştü ve yarısı yenmiş kereviz sapını kilitli poşete tıktı. “Peki bu grevin yaratacağı tüm sonuçları iyice değerlendirdik mi? Mesela babam olsa...” Durdu, canı sıkılmış gibi görünüyordu. Babasının ne söyleyeceğini düşündüğünü biliyordum ve bunun aklını çelmesinden nefret ediyordu.

“Ah, benimkiler bana da sivrilmememi söylüyor,” diye araya girdi Serena. “Özellikle de kızların olay yaratması fikrinden

hoşlanmıyorlar. Bu çok sinir bozucu ama hepsi şu ‘uslu Asyalı* şeyine yürekten bağlı?

Başımı ona doğru kaldırdım. “Model azınlık mitini mi kastediyorsun?”

“Evet, aynen öyle!” Serena doğru ifadeyi duyunca parmaklarını şıklattı. “Ama biz yerleşik algıları yıkmak istiyoruz, değil mi? Grev bunun için harika bir yöntem olmaz mı?”

Winona benim dışımda tamamen Koreli ve kendisi dışında tamamen Asyalı olan yakın çevremizdeki kalabalığı şöyle bir

değerlendirdi. "Uğraştığın o yerleşik algı öfkeli siyahi kadın olduğunda durum biraz farklı," dedi kuru bir sesle.

Bir anda bunu önceden düşünmem gerektiğini fark ettim. Winona'nın çekimserliğinin sebebi babasından ve hatta kendisinden daha büyük olabilirdi. Neyse ki Serena da şaşırtıcı bir çeviklikle durumu anlamış gibi görünüyordu.

"Çok haklısın, Winona," dedi. "Sana kendini rahatsız hissettirecek hiçbir şeyi yapmamalısın."

"Evet," diye araya girdim, "belki bu aceleye gelmiş bir fikirdir."

Winona meseleyi etraflıca düşünürken kereviz poşetinin kenarlarını düzeltti. "Yapmayacağım demedim." Kalan saplan poşetin içinde salladı ve yüksek sesle düşünmeye başladı. "Önemli bir konu hakkında ses çıkarmaktan çekinmem, biliyorsun." Sesi meydan okur gibiydi. "Babam veya her kim ne derse desin."

Winona'nın geçmiş filmografisini ve Driveways\ düşünerek başımı salladım. "Evet, tıpkı filmlerindeki gibi."

"Evet. Sanırım hep sahne arkasında kalmayı tercih ettim. Böylece hikâyenin nasıl anlatıldığı üzerinde daha çok kontrolüm oldu."

Bunu duyunca aklıma bir fikir geldi. "Grevi sen yönetsen nasıl olur?" dedim. "Böylece oynamak istediğin role de tam olarak karar verebilirsin."

Winona bu teklifimi düşünürken film yapımcısı zihninin harekete geçtiğini görebiliyordum.

"Ooo, işte buna bayıldım!" diye haykırdı Serena. "Müthiş bir iş çıkarırsın, Winona."

Bu abartılı coşkunun geri tepme ihtimalinden korktum ama yaratıcılık gerektiren bu potansiyel meydan okuma hakkında çoktan gaza gelmiş olan Winona teklifi reddetmedi.

“Tamam,” dedi en sonunda* “Neler yapabileceğime bakarım.”

O sırada Esther Chung yanımıza geldi. Onun da gömleğinde BEN BİR FEMİNİSTİM yazılı yaka iğnesinin takılı olduğunu gördüm. Hatta Serena’nın kız arkadaşlarının hepsi takıyordu. Kızların soyunma odasına koyduğum tüm yaka iğneleri ortadan kaybolmuştu ve artık nereye gittiklerini biliyordum.

Esther merak uyandıran bir konu açmak üzereymiş gibi, “Ee, Eliza,” dedi. Etkileyici parlaklıkta bir platin rengine boyanmış olan saçları gözlerinin önüne düştü. “Ne?..”

“Hey, Esther. Bir şaka duymak ister misin?” Sırtında isminin yazdığı bir forma giymiş olan Dylan Park abartılı bir eforla koşarak yanımıza geldi. Jason da ağır ağır onu takip ediyordu.

“Ne?” Esther sözünü kesen çıkan çocuğa kızsda da bir yandan ne söyleyeceğini duymak da istiyordu.

“Bir sarışını çarşamba günü güldürmek istersen,” dedi Dylan yavaşça, “ona... pazartesi günü şaka yap.”

Jason deli gibi gülerken Winona’yla birbirimize baktık. Esther espriyi anlamak için en az on saniye bekledikten sonra öfkeyle patladı. “Aman Tanrıtım! Sen bana aptal mı diyorsun?” Kıkır kıkır gülen Dylan ı itti. “Aptal olan sensin! Bu benim doğal saç rengim bile değil!”

Serena kollarını göğsünde kavuşturdu. “Dylan, bu hiç hoş değil.”

Dylan umursamışa benzemiyordu. "Feminist olduğunuzdan beri hiç eğlenceli değilsiniz." Sonra da Jason la iğrenç performanslarını başka yerde sergilemek için çekip gittiler.

Onuru sadece hafiften zedelenen Esther, "Her neyse," dedi, "Len'den söz ediyordunuz, değil mi? Sizin olayınız ne?" Dudaklarını büzdü. "Siz birlikteydiniz, değil mi?"

Winona öyle bir kahkaha attı ki iki büklüm oldu. "Eliza bir sporcuyla çıkmaktansa Bugle'nin haber odasını yakmayı tercih eder," diye haykırdı, ki bu söylem bana biraz abartılı geldi. Kimseye itiraf edeceğimden değil ama o kadar ileri gider miydim, doğrusu bilmiyordum.

Serena ise kendi adına utanmıştı. "Tanrım, Esther. Eliza, Len'in baş editör olmasını protesto etmek için bir grev düzenlemekten söz ediyordu." Atkuyruğunu omzuna attı. "Aralarında belli ki hiçbir şey yok. Hiçbir zaman da olmadı. Bunlar insanların internette uydurduğu palavralar sadece."

"Evet ama dün Heppy onları birlikte merdivenden çıkarken görmüş," diye meydan okudu Esther. "Doğru değil mi, Heppy?"

"Evet, aynen," dedi Hepsibah Yi tündediği meşe saksısının oradan.

Tüm gözler bir savunma bekler gibi bana döndü. "Dr. Guinn'in ofisinden aynı anda çıktık," diye açıkladım hafifçe kızarak

"İkisinin de beşinci dersleri aynı," dedi Serena. "Hepimiz aynı Edebiyat sınıfındayız." Arkadaşlarına cık cıkladı. "Winona'yı duydunuz... Eliza, Len le asla çıkmaz. Len uğruna savaştığımız her şeyin karşısında duruyor. Eliza, ona ne demiştin? 'Ataerkiliğin yüzü mü?'"

“Sayılır,” dedi Winona.

“Bu önemli bir konu.” Serena, Esther’ın yakasındaki BEN BİR FEMİNİSTİM iğnesine hafifçe vurdu. “Siz kızlar bu

hareketin bir parçası olmak istiyorsanız kendinize çekidüzen verseniz iyi olur”

“Ama Len çok tatlı,” diye iç çekti Heppy ve bunun üzerine hepimiz dönüp Heppynin bakışlarını avlunun karşısına doğru takip ettik. Len başparmaklarını sırt çantasının kayışlarının altından geçirmiş, beyzbol arkadaşlarıyla birlikte hızlı hızlı yürüyordu. Ayrıcalığın tadını çıkarırken harika vakit geçiriyormuş gibi gülüyordu. İç mekândaki halinden daha farklı görünüyordu. Daha yakışıklı ama aynı zamanda bir şekilde daha betardı.

“Ataerkil düzen genelde öyledir,” dedim onun uzaklaşmasını izlerken.

13

Len hâlâ her gün göğsüme taktığım BEN BİR FEMİNİSTİM iğnesini gösterip, "Bunları nereden alabilirim?" diye sordu.

"Şansın yokmuş," dedim. "Hiç kalmadı."

Boba Biraderlere gitmek için beraber kaldırımda dikilmiş, trafik ışıklarının değişmesini bekliyorduk. Buzlu içecekler satmayı planlayan bir kuruluşun büyük açılışı için harika bir havaydı. Yani felaket sıcaktı.

Defterimi yelpaze gibi sallayarak serinlemeye çalıştım. Çok uzun zamandır dışarıda olmamamıza rağmen başıma endişe verici miktarda öğleden sonra güneşi geçmişti, hem gösterişli hem de acımasızca etrafımızı yakıyordu. Saçlarımı toplamıştım ama şimdi de ensem yandığını hissediyordum. Keşke hırkamı çıkarsaydım ama artık dolabıma koşmak için çok geçti ve elimde taşımaktan da nefret ediyordum. Ben de kollarını kıvırdım.

Len koluyla alnını sildi ve Boba Biraderler in bulunduğu küçük alışveriş merkezine baktı. "Şu feminizm olayı bayağı büyüdü, ha?"

Trafik ışıkları değişince aynı anda kaldırımdan indik.

"Evet," dedim. "Sanırım öyle oldu/' Elbette grevden söz etmedim ama Hwangbo halo etkisi¹ bütün gücüyle kendini göstermeye devam ediyordu. Bir anda Willoughby¹de feminizm çok havalı bir şey haline gelmişti. Serena ve arkadaşları da dahil, bir grup kız gömleklerine BEN BİR FEMİNİSTİM yaka iğnesini takmaya devam ediyordu. Kendimi

aynı sınırlı ürerim çantayı takan bir elit çevreye dahil olmuş gibi hissediyordum biraz.

Ama genel atmosferin değiştiği inkâr edilemez bir gerçektir. Kızlar çim hokeyi takımı bir gecede on yıllık formalarını değiştirmek için bir dilekçe hazırlamıştı, tercihen Amerikan futbolu programının her yıl yeni antrenman mankenlerine çarçur ettiği parayla. Erkekler dahil tiyatro kulübünün tamamı, gelecek sonbaharda sergileyecekleri Archur Mİller'ın Bir Satıcının Ölümü oyununu Genny Lim'in Kâğıttan Melekler oyunuyla değiştirmeyi oy birliğiyle kabul etti. Hiç tanışmadığım üç birinci sınıf öğrencisinin yeni kurduğu Willoughby Kesişimsel Feminist Kitap Kulübü beni açılış başlıklarını seçmeye davet etti (ben de beli hooks'un Feminizm Herkes İçindir kitabıyla başlamamıza karar verdim). İnsanlar cinsiyetçilikten benim gündeme getirdiğimin Ötesinde bahsediyor, hatta bazen feminizme dair önyargılarını gözden geçiriyordu. Söylemeliydim ki... her şey harikuladeydi.

Bununla beraber işler Len için hiç de muhteşem değildi. Bu sabah o indirmeye fırsat bulmadan, birinin dolabını sanki doğum günüymüş gibi pembe bir paket kâğıdıyla sardığını görmüştüm. Ama bunu yapan kişi Mutlu Yıllar yerine ATAERKİL yazmıştı. Serena bunu kimin yaptığını bilmediğine yemin etmişti.

Boba Biraderler, alışveriş merkezinin en sonunda, ıssız vitrinlerin dizildiği sıradaki tek yaşam belirtisi olarak ayaktaydı. Altın sarısı ve beyaz balonlardan oluşan bîr cümbüş girişi sarmalıyor, Büyük Açılışa özel Bir Alana Bir Bedava! yazılı bir tabelayı çerçeveliyordu. Kalabalığın uğultusu üzerinden eski şarkılar duyuyordu. Burası beklediğimden daha canlıydı.

Defterimi açıp, "Planımız şu," dedim. "Dükkan sahiplerinden biri olan Kevin Cheng'le telefonda konuştum ama onunla hiç yüz yüze gelmedik. İşe onu ya da erkek kardeşini bularak başlayalım."

Bugle'ın fotoğraf makinelerinden birini alıp gelen Len, elinde dört boba çayıyla yanıımızdan geçen birinin fotoğrafını çekti "Tamam, patron."

İçerisi bir İskandinav banyosu tarzında hem ciddi hem de rahadatıcı şekilde bembeyazdı. Bir duvarda, New Yorker karikatürü stilinde hamster benzeri bir memelinin boba çayı yudumladığı bir çizim vardı ve Boba Biraderler adı üzerine yay çizecek şekilde yerleştirilmişti. (Len her ne kadar sormasam da karikatürdeki memeli için, "Sanırım bu bir wombat," dedi.) Pencerenin önünde otoparkın güzel manzarasını izlerken içeceğinizi yudumlayabileceğiniz ahşap bir denizlik vardı.

Birlikte menüye bakarken, "Bir sürü seçenek var," dedi Len. Siyah bir panel şeklinde hazırlanmış menüde talimatlar adım adım sıralanmıştı: bir çay seçin, bir malzeme seçin, süt seçin, tatlılık seviyesi seçin.

Tezgâhın arkasındaki hazırlık alanı çalışanlarla doluydu vc buzun üzerine krema kıvamında bir sıvı dökmekte olan bir tanesi bizi fark etti. Dikdörtgen çerçeveli bir gözlük takmıştı, üzerinde Biraderlerden Biriğim yazan siyah bir önlük vardı. Gerçi bana sorarsanız, biraderden çok inek bir öğrenciye benziyordu.

"Boba Biraderler c hoş geldiniz!" diye bağıırıp bize yaklaşmamız için işaret etti. "Size ne verebilirim?"

Buraya içecek sipariş etmeye gelmediğimizi açıklamaya çalışırken Len, "Ben bobalı bir sütlü çay alayım. Tatlandırıcısı da normal olsun," diye cevap verdi.

Ona pis pis baktım ama o omuz silkmekle yetindi. "Hava çok sıcak."

İnek biradere dönüp, "Biz aslında caddenin karşısındaki Willoughby'den geliyoruz. Okul gazetesi Bugle için yazıyoruz ve büyük açılışı haber yapacağız. Buraya lan ve Kevin Cheng'ic görüşmeye geldik," dedim.

"Ah! Ben lan." Elini uzattı. "Tanıştığımızasevindim. Eliza'ydı, değil mi?"

"Evet." Ona en sıkı tokalaşmamla karşılık verdim. "Bu da Len."

"Anladım, Len'e klasik bir sütlü çay. Ya sen, Eliza? İkinizin içecekleri de bizden!"

"Yo hayır," diye ısrar ettim. "Sağ olun ama bu, Bugle ın gazetecilik ahlakına aykırı olur. İkimiz de herhangi bir hediye kabul edemeyiz."

"Demek İsteddiği, içeceklerin parasını ben ödeyeceğim," dedi Len cüzdanını çıkararak.

"Yo hayır," diye tekrar ettim kollarımı sallayarak. "Benim için hiçbir şey ödemeyecek."

"İyi, tamam. Ben kendiminkini öderim, o da hediyesini alır." Ben bir daha itiraz edince, "Bedava olmayanın yarısını bana sonra ödersin," dedi.

lan yaka iğneme bakıp sıcak bir tebessümle başını salladı. "Feminist olduğun için mi?" diye sordu bilmiş bilmiş.

"Hayır..." Kendimi durdurdum. "Şey, aslında ben de bir lavanta çayı alayım ama soya sütlü olsun. Ha, bir de boba yerine

badem jölesi koyun lütfen. Tatlandırıcısı da yarım ölçek olsun." Sonra Len'i gösterdim. "O ödüyor."

"Hemen geliyor." lan tabletindeki birkaç tuşa bastı.

Len'le birlikte tahta ıtalardan yapılmış bankların olduğu bir bölmeye oturduk. Avizesiz ampuller tavandan aşağıya sarkıyordu. Len oturmadan önce bir tanesine şakacı bir tavırla hafifçe vurdu.

"Hiçbir şey içmeyi planlamayan birine göre oldukça spesifik bir siparişti." Bankın oturduğu tarafının tamamını kaplıyordu.

"Çok kolay." Karşısına oturdum. "Aklımdaki mükemmel sütlü çayın ne olduğunu gayet net biliyorum, o yüzden her seferinde ona en yakın olanı sipariş etmeye çalışıyorum."

"Her seferinde aynı şeyi mi istiyorsun?"

"Evet, elbette."

"Tıpkı her gün aynı şeyi giydiğin gibi."

Bir anda ortam çok sıcaldamış gibi geldi, özellikle de boynumda çok yoğun bir şekilde hissediyordum bunu. Bu ışıkta oldukça ağır ve belki de biraz fazla büyük gelen kazağımı çıkardım. Kimsenin fark edeceği bir şey olduğunu düşünmemiştim.

Çantamdan cüzdanımı çıkarıp önüne iki dolar attım.

"Hani ben Ödüyordum?"

"Fikrimi değiştirdim."

"Sen fikrini değiştirir miydin ya?"

Pis pis sırtarak şakasını mahvetmemeye çalıştı. Doğrudum. "Pek sık değil," dedim. "Muhtemelen hayatta bir kez yaşanacak bir olaya tanıklık ettin az evvel."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan fotoğrafımı çekti.

"Ne oluyor be?"

"Fotoğraf yoksa kanıt da yok."

lan bize seslenince Len e gidip içecekleri alacağımı söyledim. Bunu ondan daha şimdiden bıktığım için yaptığımı söylemedim ama.

"İşte." Çayları masaya bırakıp ikisini de dikkatle inceledim. Her birinin üzerinde sipariş detayları bulunan etiketler vardı. "Bu seninki." Yazıyı suratına doğru çevirdim. "Basit olan."

"lan 'klasik' demişti sanki."

Cevap olarak, bana nefes almak kadar doğal gelen tek bir hamlede pipetimi paketinden çıkarıp içeceğime batırdım. Len'in zorlandığını görünce uzanıp ona yardım ettim.

"Sen nasıl bir Asyalısın?" Başımı iki yana sallayıp içeceğini tekrar önüne ittim.

"Yarı Asyalıyım," dedi Len bir yudum almak için eğilirken.

"Eliza, Len, bu abim Kevin," dedi lan ve hızla arkamı döndüm. Saçları etkileyici derecede tepede kabartılmış olan Kevin da lan la aynı önlüğü takıyordu. landan yaşça daha büyük, kısa boylu ve belki biraz daha birader tiptiydi. lan ın neşeli el sıkışmasının aksine o elimi sıkıca kavrayarak tokalaştı.

“Sonunda tanıştığımıza sevindim, Eliza,” dedi Kevin. Len in karşısındaki banka oturdu, lan da yanına geçti. Böylece bana oturacak tek bir yer kaldı.

Len ya bana yer açmak ya da aramıza mesafe koymak için - niyeti tam olarak anlaşılmıyordu- duvara doğru kaydı. Dirseğini masaya koydu ve artık tuhaf derecede aşına olmaya başladığım şu saçlarını eliyle çabucak geriye atma hareketini yaptı. Ona her zamanki gibi elektriklenmesine rağmen gür saçlarının gayet iyi görüldüğünü söylemek istedim. Saçı her zaman sinir bozucu derecede iyi görünüyordu. Saçı konusunda endişelenmesi gereken biri varsa o da bendim. Topuzumdan çıkan tutamlar boynuma yapışmıştı ve terim soğudukça tenimden yavaş yavaş ayrılmaları üzerimde İğrenç bir his bırakıyordu.

“Willoughby gazetesine büyük açılışın haberini yazıyorsunuz, değil mi?” dedi Kevin. “Biliyor musunuz, ben de lisedeyken okul gazetesindeydim. Gerçi ben işin ticari kısımdaydım, reklam satardım. Sîzler hâlâ bunu yapıyor musunuz?”

“Elbette,” dedim. “Ama ana gelir kaynağımız reklam değil.”

Kevin güldü. “Evet, ben yaparken de değildi. Gerçi ben yaptığım için de olabilir.”

“Hangi liseye gittiniz?” diye sordu Len. Bir anda neresinden çıkardığını anlamadığım defterini açıp boş bir sayfa buldu.

“Hargis Lisesi,” dedi lan. “İkimiz de oraya gittik.”

“Bizim rakip okulumuz.” Len bunun bir anlamı olması gerekiyormuş gibi bana bakıp sırttı.

“Alın size, Gözcüler!” diye eline öksürdü Kevin.

Len'in uygun karşılığı bilmesi takdire şayandı doğrusu.
"Ayılar berbat!"

"Söylenen her şeyi doğru yazdığımızdan emin olmamız lazım," diye araya girdim. "O yüzden sakıncası yoksa röportajımızı kaydedebilir miyiz?"

"Sorun yok," dedi Kevin. "Ama Gözcülerle İlgili söylediklerimizi araya sıkıştırdığınızdan emin olun."

Nazik bir şekilde gülümsedim. "Bize vakit ayırdığınız için gerçekten teşekkür ederim ve ayrıca yeni dükkânınız da hayırlı olsun..."

"Teşekkürler," diyerek arkasına yaslandı Kevin. Kolunu banka uzattı. "Gerçekten çok heyecanlıyız." İçeceklerimizi gösterdi. "Ne düşünüyorsunuz?"

Len pipetinin ucunu çiğnemeyi bırakıp buz ve birkaç tapyoka topu dışında boşalmış bardağına baktı. "Gayet iyi," dedi.

"Bizi diğerlerinden ayıran şey ne biliyor musunuz?" Kevin bardağıma uzandı ve onu değerli bir taşmış gibi havaya kaldırdı.

"Yüksek kalite malzemeler."

"Sadece gerçek çay yapraklarından demlenen çayları kullanıyoruz," diye açıkladı lan. "Rakiplerimiz gibi çay tozu kullanmıyoruz."

"Sınırlı sayıdaki oolongçayımızı denediniz mi?" diye sordu Ke-vin. Denemediğimizi öğrenince resmen dehşete düştü. "Yapmayın, çocuklar, denemeniz lazım. lan, kutuyu getirebilir misin?"

lan mutfaktan parlak metal bir kutu getirdi ve önümüzde açtı. Len'le eğilip içini kokladık. Ataerkİlliğin yüzüne ne kadar yakın olduğumu fark edince dikkatim bir anlığına dağıldı.

Kevin, Boba Biraderlerin tescilli şurubunun özelliklerini anlatırken ben de kendime hikayeye odaklanmam gerektiğini hatırlatarak Lenden biraz uzaklaştım.

“Sana bir soru, Kevin,” dedim. “Seninle en son telefonda konuştuğumuzda bana büyük açılışın aslında geçen ekim için planlandığını söylemiştin. Ne oldu?”

Bu konu da Kevin'ı, en az oolong çayını denememiş olmamız kadar üzmüşe benziyordu.

“Sana tam olarak neler olduğunu anlatayım, Eliza.” Yumruğunu masaya vurdu. “Kırmızı bant. Bürokrasi. Bu noktaya gelene kadar atlatmak zorunda kaldığımız engeller gerçekten gülünçtü.”

“Ne tür engeller?” diye sordum.

“Burayı yürürlüğe uygun hale getirebilmek için tonla iş yapmak zorunda kaldık,” diye homurdandı Kevin.^{lt} Peyzaj düzenlemelerinden söz etmiyorum bile.”

Tüm bu kuralların ne kadar gereksiz olduğuyla ilgili anlattıklarını elimden geldiğince hızlı bir şekilde not aldım. Ama Len neredeyse doğru dürüst hiçbir şey yazmıyordu*

“Peki yönetmeliklerin bir sebebi olduğunu —örneğin, kamu güvenliği- savunacak birine ne derdin?” diye sordum. “Neyin gerekli olmadığını sen nasıl belirlerdin?”

Kevin sorumu bir saniyeden daha az düşündü. “Bak, ben bir işletme sahibiyim? dedi. “Ama aynı zamanda bu topluluğun

da bir üyesiyim. Sırf bana ne yapacağımı söyleyen bir yasa yok diye sorumsuzca tercihlerde bulunacak değilim?

O an Len in beni izlediğini fark ettim, o yüzden ona bir fırsat camdım. Len soru sormak için öne doğru hafifçe eğildi.

“Bundan önce ne yapıyordunuz?”

Bu şimdiye dek duyduğum en zavallı soru olabilirdi ama sessiz kaldım çünkü ortak röportaj yapmanın ilk kuralı ortağınızı baltalamamaktır.

“Ben teknoloji alanında çalışıyordum,” diye cevap verdi Kevin. “San Francisco’da bazı girişimlerde çalıştım, en son da hesap yöneticiliği yaptım.”

“Kevin, Stanford’da işletme yüksek lisansı yaptı,” dedi lan. “Annemiz, bir boba dükkânı işletmesine rağmen Kevin’in aslında faydalı yetileri olduğunu herkes bilsin diye bunu eklemenizi isterdi.”

“Yok canım, asıl yetileri olan lan,” dedi Kevin. “Kendisi bir yazılım mühendisiydi.”

Len başını ikisini de gösterecek şekilde salladı. “O zaman neden boba?”

Bu soru üzerine üçümüz de duraksadık. lan’la Kevin’in, Len’in dükkanlarının internet sitesindeki Hakkında sayfasını neden okumadığını düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Kevin, Boba Biraderler internet sayfasındaki hikâyenin aynısını anlatmaya başladı. Bu iki kardeş Tayvanlıydı ve boba sevgilerini, bir çay duayeni ve tapyoka âşığı olan babalarından almışlardı. Babaları hep kendi işletmesini açmak istemiş ama hayatı boyunca muhasebecilik yapmıştı. Boba Biraderler onun Amerikan rüyasına saygı duruşu niteliğindeydi. İçine yeterince

göçmen-çocuğu-dokunaklılığı serpiştirilmiş mükemmel bir tek-noloji-biraderlerinin-girişimciliğe-atılması hikâyesiydi.

“Babanız gerçekten gurur duyuyor olmalı,” dedi Len.

“Evet, bizi çok destekledi,” diye onayladı lan. “Boba Biraderler tapyoka toplan aslında babamıza ait bir tariften.”

“Peki ya anneniz?” diye sordu Len. Hakkında sayfalarını gözümün önüne getirdim ama annelerinden ilginç bir şekilde hiç bahsedilmediği için cevabı bilmediğimi fark ettim.

Kevin biraz tereddüt ettikten sonra cevap verdi. “Bu işi yapmak için yüksek maaşlı işlerimizden istifa edeceğimizi duyunca pek memnun kalmadı. Annemiz de muhasebeciydi ve her zaman çok çalışmaya, iyi eğitim almaya, kazançlı ve prestijli bir iş yapmaya inandı. Bunun gibi boba satan küçük bir dükkân işletmek, bizim için kurduğu hayallerle pek de Örtüşmüyor..” Güldü. “Riskli ve istikrarsız.”

“Ona bu işe ne kadar yatırım yaptığımız anlatınca yüzünde oluşan ifadeyi görmeliydiniz.” lan parmak uçlarını şakaklarına bastırdı.

“Motivasyonunuzu anlamadı mı?” Len, soruyu sorabilmek için kaleminin kapağını çiğnemeyi bıraktı.

“Pek sayılmaz.” lan boş pipet paketlerinden birini sıkı bir silindir şeklinde yuvarladı. “Ebeveynlerimizin nesli için lokanta açmak, eğitimsizseniz ve başka seçeneğiniz yoksa yapılacak bir iş. Onlar için iş, hayatta kalmak demek. Ama bizim için anlamı başka.”

“Hani derler ya,” diye ekledi Kevin. “Ebeveynleriniz sizin iyiliğinizi ister ama sizin için en iyisinin ne olduğunu her zaman bilmezler.” Eliyle dükkânın içini şöyle bir gösterdi. “Bizim için bizce en iyisi bu. Bir nevi yuvaya dönüş.”

Gözlerim, şu an son derece hevesli bir şekilde defterini doldurmakla meşgul olan Len e kaydı. Son birkaç kelimeyi de bitirip başını kaldırdı ve bana baktı. "Başka sorumuz var mı?"

* * *

Cheng kardeşler ve onların birkaç müşterisiyle görüştükten sonra alışveriş merkezinin diğer ucuna geçip oturabileceğimiz gölgelik bir yer bulduk. Bugün yandaki kilisenin kapısında, Bazı soruların cevaplarını Google'da bulamazsınız, yazıyordu.

Len boynundaki fotoğraf makinesini çıkararak yanına koydu ve ellerini başının altına alıp çimlere uzandı. Tişörtü hafifçe açıldı ve kotunun belinden ekoseli bir kumaş göründü.

Dikkatimi yeniden defterime verdim, "Hadi, bakış açımızı konuşalım."

"Tamam," dedi ama doğrulmadı.

"Bence şu yönetmelik konusu olabilir," dedim. "Açılış altı ay ertelendi. Bu hiç de az bir zaman sayılmaz. Belki ben Alanla konuşup..."

"Alan kim?"

"Şehir ticaret odasının başkanı."

"Ah, doğru ya. Tamam, devam et."

"Alan bunun Jacaranda'daki yeni işletmelerin başına sık sık gelen bir şey olup olmadığını bilir. Belki herkes aynı sorunla karşılaşıyorsa Kevin haklıdır. Belki de şehir yönetmelikleri biraz fazla külfetlidir. Ya da belki o departmanın başındaki kişide bir sorun vardır."

“Ama hikayenin gerçek konusu ne?”

Cevap vermeden önce biraz düşündüm. “Yönetmeliklere duyulan ihtiyaç ile iş geliştirmeyi destekleme isteği arasındaki dengenin kurulmasının ne kadar zor olduğu.”

“Peki sence bu ilginç bir konu mu?”

“Evet,” dedim neden sorma gereği duyduğunu bile anlamamışım gibi. Len yattığı yerden bana şphecisi bir bakış attı. İ ektim. “Tamam, seksi bir başlık sayılmaz ama önemli bir konu.

Bu gerçek bir gazetede göreceğin türden bir hikâye ve ciddiye alınmak istiyorsan ciddi konular hakkında yazmalısın.”

“Okuldaki ocuklar ciddi şeylerle ilgilenmiyor.”

Yerden bir avuç imen koparıp üstüne attım. “Bizim işimiz önemli olan şeyleri yazmak, kitlemizi eğlendirmek değil.”

“Ama topluluğa hizmet etmek de bizim işimiz. O yüzden onların ilgisini çekecek şeyleri de düşünmeliyiz.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Peki, tamam. Hikâyenin konusu sence ne olmalı?”

Len başını bir eliyle destekleyip doğruldu. “Cheng kardeşlerle annelerinin arasındaki gerginlik ilginçti. Willoughby’deki Asyalı ocuklar bunu anlar.”

Bakışlarımı kilisenin otoparkına çevirip konuşmayı zihnimde tekrar oynattım. “Yani, evet orada biraz drama vardı. Alt metin, babalarının hayalini gerekleştirememesinden annelerini sorumlu tutmalarıydı sanki.”

“Evet, o yüzden ben de anneye konuşup onun söyleyeceklerini de dinlemek isterim.” Sırıttı. “Feminist olan sensin... Asıl senin bu çatışmayla ilgilenmen gerekmez mi?”

“Tabii,” dedim. “Ama tüm çatışmalar haber yapmaya değer diye bir şey yok. Mesela benim annem de babamın lokanta açmasını istemedi. Kimsenin bu konuyu haber yaptığımı görmedim.”

“Belki de yapmalılardı.”

Suratımı asıp ona dik dik bakmaya hazırdım ki şaka yapmadığını anladım.

“Peki sonunda baban ne yaptı?” diye öğrenmek istedi.

“Kısa bir süreliğine lokantayı açtı. Ama üst üste üç kere ‘Çin Şeddi Lokantası’ diyebileceğinden daha kısa sürede yılların birikimi yok oldu.”

“O kadar körüydü, ha?”

“Evet ama bu bize özel bir durum değil ki. Lokantalar batar. Göçmenler para kaybeder. Her zaman her şeyi telafi eden bir dönüm noktası yaşanmayabilir. Babam hâlâ bir lokantada çalışıyor... başka birininkinde.”

Len bîr süre sessiz kaldı. “Sence bu anlatmaya değer bir hikâye değil mi?”

“Ben sadece yeni haber değil diyorum.” Lenin, kucağıma Örtülmüş bir battaniye gibi sıcacık ve beklenmedik düşünceli halinin etkisinden kurtulmaya çalıştım. “Mesela Cheng kardeşlerin annelerini düşün... Bu hikâyenin maksadı ne olabilir?”

Len tekrar çimenlere uzanıp soruyu düşündü. Bir an için etrafımızdaki tek ses boba dükkânından gelen boğuk Motoum şarkısıyla yoldan geçen arabaların uğultusuydu. "Göçmenlerin Amerikan rüyasına farklı yaklaşımları olabilir," dedi sonunda. "Belki cinsiyetle ve cinsiyetin girişimcilikte risk alma isteği üzerine etkileriyle ilgili olabilir."

Yüzünü daha iyi görebilmek için üzerine eğildim. "Tum bunları şu an uyduruyorsun, değil mi?"

Güldü. "Evet."

Hafif bir rüzgâr saçlarımı yüzüme savurdu, ben de topuzumu tekrar yapmak için uzandım. Aşağıya baktığımda Len başını başka tarafa çevirdi.

Bir anda aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmedi.

"Tamam," dedi doğrularak. "Yönetmelikler hakkında yazabiliriz." Her zamankinden daha geniş ve gevşek bir hamleyle saçlarındaki çimenleri temizledi.

Sırf bir şeyle oyalanmak için yerdeki fotoğraf makinesini alıp, "Şey," dedim. "Amerikan rüyası hakkında da yazabiliriz." Lenin çektiği fotoğraflara bakmaya başladım. Müşterilerin, lan

ile Kevin'ın ve dükkânın içindeki oturma yerlerinin fotoğrafları vardı. "Bunlar bayağı iyi." Sesim niyetlendiğimden daha şaşkın çıkmıştı.

"Sağ ol "

"Kibarlık olsun diye söylemiyorum."

"Biliyorum." Bir omzunu kaldırıp yine güldü. "Babam fotoğrafçılığa hep çok düşkün olmuştur, o yüzden bana

fotoğraf makinesinin nasıl kullanılacağını o öğretti. Arada sırada yanıma almama izin verir.”

“Anladım.” Sanki her yeteneği doğuştan hakkıymış gibi, bu konuda da iyi olmasından nefret etmiştim.

Derken banklarda otururken beni çektiği fotoğrafı gördüm. Saçlarım berbattı ama akıllıca bir laf etmek üzereymişim gibi gülümsüyordum. Çok tuhaftı ama... güzel görünüyordum.

Galeride biraz daha geriye gittim ve o an öylesine etrafı çekiyor sandığım ama aslında beni çektiği birkaç fotoğraf daha gördüm. Karelerin canlı bir ışığı vardı ve çok güzel bir kompozisyon oluşturunurlardı. Birinde, flu çıkmış bir kalabalığın önünde çatık kaşlarla defterimden bir şeyler okuyordum. Bir diğesinde, arkamda altın sarısı ve beyaz balonlar vardı, kamera lensinin ötesinde bir şeye bakmak için dönüyordum.

Hiçbir şey görmemiş gibi yapıp makineyi yere bıraktım.

“Sanırım gitmem lazım,” diyerek ayağa kalktım.

1

Bir şeyin sahip olduğu tek bir özelliğın, o şeyin diğerk özelliklerine ve hatta doğrudan kendisine olan bakış açımızı etkilemesi. Mesela dış görünüşünü güzel bulduğumuz insanların içinin de güzel olacağı varsayımı, (ç.n)

14

Ertesi sabah korkunç bir şey fark ettim.

Bir sandalyenin üzerine istiflediğim giysi yığınının karıştırarak Kim'e, "Kazağım nerede?" diye sordum.

"Ben nereden bileyim?" Sağını tarıyordu. "Ama eğer..."

"Sakin devamını getirme." Onu durdurmak için elimi kaldırdım.

Evin her yerini didik didik ettim ama kazağı hiçbir yerde bulamadım. Sonra hatırladım. Boba Biraderler. Banklar. Orada mı bırakmıştım? Lehe mesaj atmak için telefonumu aldım ama aklıma fotoğraflar geldi ve midem tuhaf bir şekilde kasıldı.

Boş verip yazdım:

Boba Biraderler'den ayrılırken kazağımın yanımda olup olmadığını hatırlıyor musun?

Hemen cevap alamayınca telefonumu sırt çantama attım. Kazağım kadar sevmediğim bir hırka giydim; yulaf rengindeydi ve ne kadar çekersem çekeyim ellerimi bir türlü kapamayacak kadar küçüktü. Annem çok sevindi.

"Gördün mü?" dedi. "Böyle çok daha iyi görünüyorsun." ♦ *

Len ben haber odasından içeriye girene kadar mesaj atmadı, gelen mesaj da yalnızca tek kelimeden oluşuyordu:

Hayır?

Cevabının kısalığı beni aynı anda hem sinir etti hem de utandırdı. Bununla birlikte, mesajının tamamen işe yaramaz olmasına çok rahatlamıştım çünkü bunun anlamı... Şey, ne anlama geldiğini bilmiyordum, o halde neden rahatlamışım}

James, Bugle bilgisayarlarından birinde Boba Biraderler makalemizi okurken ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Dün gece birlikte olmasa da ortaklaşa yazmıştık. Len bana e-posta ile bir taslak göndermiş, ben de üzerine çalışıp tamamlamıştım. Neyse ki bütün süreç sadece işten ibaretti.

Şu an James'in yanında oturuyordum, Len de karşıımızdaydı ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Bu lanet derecede iyi olmuş, çocuklar," dedi James düzeltilerini bitirdikten sonra. "Politik konular her zamanki gibi birinci sınıf." Buna karşılık Len e zafer kazanmış bir bakış attım ama James, "Ayrıca bu iki adamın kim olduğunu da çok iyi ortaya koymuşsunuz. İlginç olmuş," diye ekledi.

Len'den de bana üstün üstün bakmasını bekledim ama yapmadı.

James bilgisayarın başından kalkarken, "Teşekkürler," dedi.

Düzeltileri geçirebilmek için bilgisayarın başına geçtim ama James durdu. "Bir dakika, Eliza," dedi beni dikkatle inceleyerek. "Bugün biraz değişik görünüyorsun."

"Kazağı yüzünden," diye araya girdi Len. İkimiz de ona merakla bakınca omuz silkti. "Genelde bu kazağı giymez de ondan dedim."

Bu hırkanın kısa kollan sandığımdan çok daha rahatsızdı.

"Her zaman giydiğimi Boba Biraderlerde bırakmışım sanırım," dedim çıplak bileklerimi bükerek James'e.

"Açtıklarında bir arayıp gören olmuş mu diye soracağım?"

Bilgisayarın başına dönerken Cassie Jacinto'nun önümden geçtiğini gördüm. Benim BEN BİR FEMİNİSTİM yaka iğnelerimden birini takmış gibi duruyordu ama yazı pespembeydi.

Ben pembe yazılı bir yaka iğnesi yapmamıştım.

"Cassie." Onu durdurdum. "Nedir bu?"

"Ah," dedi. "Şey, yazdıkların hakkında çok düşündüm ve genel bakış açına hak verdim. Her ne kadar ben sana oy vermiş olmama rağmen çalışanların hepsini zan altında bırakman bana pek adil gelmese de." Bunu söylediğinde irkildim. "Ama sen iş için daha kalifiyesin ve Len'in konuşması o kadar da nitelikli değildi. Alınma lütfen, Len." Len teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Ben de desteğimi göstermek istedim." Bana kocaman gülümsedi. "Tıpkı Serena nın yaptığı gibi."

"İyi de bunu nereden aldın?" Kafam hâlâ karışık.

"Yaka iğnesini mi?" diye gösterdi Cassie. "Natalie'den satın aldım."

"Satın mı aldın?" Dikkatimi odanın diğer ucunda Aarav'la sohbet eden Natalie'ye çevirdim. "NataliedenV"

Sandalyeden atladığım gibi yanına gittim. Len de davet beklemeden peşimden geldi.

"Sen BEN BİR FEMİNİSTİM yaka iğneleri mi satıyorsun?" dedim.

Aarav ile Natalie sohbet etmeyi kesti. "Evet." Natalie boş yakama baktı. "Bir tane ister misin? Tanesi İki dolar."

"Ne?.." Kelimeleri mantıklı bir cümle oluşturacak şekilde bir araya getirmekte zorlandım. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Neden olmasın? Şu an bu yaka iğnelerine büyük bir talep var." Şakşakçısı Aarav'a döndü, oğlan bu sırada başıyla onaylıyordu. "Ben sadece bir ihtiyacı karşılıyorum."

"İyi de cinsiyetçilik konusunu açtığımda bana aşırı tepki gösterdiğimi söylemiştin," diyerek ona parmağını doğrulttum. "Şimdi de inanmadığın bir şeyden kâr mı sağlıyorsun?"

Natalie gözünü bile kırpmadı. "Ben feminizme inanmadığımı asla söylemedim. Sadece seninle aynı fikirde olmadığımı söyledim," dedi. Kıvırcık saçlarını toplayıp şimdiye dek gördüğüm kötü karakterlere en yaraşır yandan topuzu yaptı.

Bir anda neler döndüğünü öyle bir berraklıkla fark ettim ki bunu neden daha önce akıl edemediğime şaşırdım. "Şendin, değil mi? O manifestoyu Bugle^a. yayınlayan şendin. Bütün bu tiyatroyu başlatan şendin^"

Natalie alay eder bir nefes koyuverdi ve topuzunu açtı. "Bu kadar abartma, Eliza. Bunlar sadece7^^ iğnesi."

"Sadece yaka iğnesi değiller!" Bağırmamaya çalışıyordum ama bu çok zordu. "Ve konu sadece yaka iğneleri de değil."

Natalie, neden orada durduğunu merak ediyormuş gibi Len'e baktı. Ben de merak ediyordum doğrusu.

"Sen ne düşünüyorsun, Len?" diye sordu Natalie.

Len bir an Natalie'nin taktığı sahte yaka iğnesini inceledi. Bana bakmadı.

“Bir tane alayım,” dedi.

“Senin için her şey kocaman bir şaka, değil mi?” diyerek yanlarından uzaklaştım.

* * +

Okuldan sonra Winona’yla onların evinde yemek masasının başındaydık, grevimizi planladığımız savaş odamızmış gibi yayılmıştık. Öğrenci konseyi toplantısı yüzünden Serena gelememişti ama Winona’nın da belirttiği üzere safları seferber etme-

si için Serenaya asıl ihtiyaç duyduğumuz nokta zaten sahaydı. “Tabii bu meseleye bağlılığını sürdüreceğini varsayarsak.”

Serena’yı ne zaman görsem bana grevden söz ediyordu, o yüzden Winona’nın bu şüphelerinin yersiz olup olmadığını merak enim. “Oldukça heyecanlı görünüyor,” dedim. Elbette yakın gelecekte Serena Hwangbo Hayranlar Kulübü’ne dahil olmak gibi bir niyetim yoktu ama bazen kişiye hakkını teslim etmek gerekirdi.

“İyi de hangi konuda heyecanlandığını gerçekten idrak ediyor mu bakalım?”

Bu kulağıma retorik bir soruymuş gibi geldi, o yüzden sessiz kalarak konuyu kapadım ve devasa bir çizim kâğıdına Willoughby kampüs haritasını çizmek için kullandığı fosforlu kalemi Winona’ya uzattım. Bir mimar olan Bayan Wilson bu kâğıdar-dan daima ofisinde bulundurur ve ne zaman istersek kullanmamıza izin verirdi.

“Pekâlâ, greve bir haftadan az bir zaman kaldı. Vizyonumuzun ana haclarını belirlememiz lazım.” Winona,

Doug'ın küçük yeşil oyuncak askerlerini haritanın üzerine boşalttı.

"Çekim yapılacak sahneler kaldığını söylememiş miydin?" dedi mutfak kapısında beliren Doug.

"Ara veriyoruz " dedi odağını haritadan ayırmayan Winona. "Git başımdan."

"Savsaklıyor işte," dedi Doug bana.

Kaşlarımı çattım, Driveways*i çekmek yerine bunun üzerinde çalışıyor olmamız bana kendimi biraz kötü hissettirdi. "Hey, festivalin son gönderim tarihi yaklaşmıyor muydu?"

"Daha iki haftamız var. Ava DuVernay ilk filmini iki haftada çekmişti."

"İyi de..."

Winona derin derin iç çekerek sözümü kesti. "Artık o hikâye bana çok da doğruymuş gibi gelmiyor ve çözmek için biraz zamana ihtiyacım var." Fosforlu kalemle çenesine hafifçe vurdu. "Bu feminizm olayı bana asıl yapmak istediğim şeyi sorgulattı. Mesela şu an belgeselim sadece erkekler hakkında, değil mi?"

Haklıydı, Driveway\$'\n şu anki konusu Doug'ın karakterinin bir paket sakız çalmakla suçlanması ve sonra Safla tartışmaya girmesi üzerineydi.

"Ben hâlâ iyi bir hikâye olduğunu düşünüyorum ama böyle hissetmemin ne kadarının festival jürisinin konuyu ilginç bulacağına inanmamdan kaynaklandığını da merak ediyorum doğrusu." Winona kâğıtta gördüğü bir kırıksıklığı düzeltti. "Belki bunu daha önceden göz önünde

bulundurmalıydım. Oyuncak bebekle ilgili olan geçen yılki filmimi takdir etmemiş olmalarının nedeni belki de jürinin beyaz erkeklerden oluşmasıydı. Bu da neden ırk hakkında onların anlayacağı dilden konuşmam gerekiyormuş gibi hissettiğimi sorgulamama neden oldu. Ya da ciddiye alınmak için neden bu konudan bahsetmem gerekiyormuş gibi hissettiğimi.”

“Yani filminin üzerini mi çizeceksin?” dedi Doug umut dolu bir sesle.

“Hayır, üzerine düşünmeye devam edeceğim.” Winona askerleri haritanın üzerine yerleştirmeye başladı. “Bu sırada ise, sana söylediğim gibi meşgulüz.”

Doug masaya bir adım daha yaklaştı. “Neyle?”

“Sana *git başımdan/ demedim mi?”

“Babama kendini gülünç duruma düşürmeyi planladığını anlatacağım.”

“Şu Xboxa veda etmek ister misin?” Winona bu tehdidi, daha önce annesinde gördüğüm bir bakışla destekledi ve bunun

üzerine Doug geri çekildi. Ama önce bana bakıp ağzını sessizce oynatarak, Savsaklıyor! demeyi de ihmal ermedi.

“ Driveuays hakkında biraz daha konuşalım mı?” diye önerdim. “Belki de...”

“Sorun yok. Ben bir şey bulurum.” Winona çizim kâğıdını dürtükledi. “Şimdi şuna çalışalım.”

Annemin yatmadan evvel saçımı kurutmam gerektiğini söyledikleri dırdırcı sesini andıran bir ses, Doug’ın haklı

olabileceğiyle ilgili başımın etini yiyip durdu. Winona'nın kreatif tıkanma dönemiyle böyle başa çıkması çok da sıradışı bir durum değildi. Ödevleri son anda teslim etmeye yabancı sayılmazdı ve hatta çoğu zaman en iyi fikirlerinin Athena gibi' sadece baskı altında doğduğunu iddia ederdi.

Ama konuyu şimdilik boş verdim çünkü yardımına ihtiyacım olduğunu inkâr edemezdim ve duymak isteyeceği son şey kardeşiyle aynı fikirde olduğumdu.

"Tamam," dedim. "Plan nedir?"

Winona küçük bir Lego kız figürünü Bay Schlesinger'in sınıfına yerleştirdi. Kızın siyah saçları ve öfkeli bir suratı vardı. "Bu sensin."

"Aynı bana benziyor!"

"Evet. Bence bunu altıncı derste yapmamız lazım. Bunun birçok sebebi var." Winona parmaklarıyla saymaya başladı. "Öncelikle katılımı artırmak isteriz ve pek çok üçüncü ve son sınıf öğrencisinin yedinci dersi yok. İkincisi, okul bitişine yakın bir saat olduğundan dersi böldüğümüz için üzerimize fazla gelmezler. Üçüncüsü, altıncı dersimiz ortak."

Zeusa, oğlunun tahtını ondan alacağı kehanet edildi. Bundan dolayı Zcus, Metis hamileyken onu yutmuş ve bilgelik ile savaş tanrıçası Athena, Zeus'un kafasında çok uzun bir süre hissettiği şiddetli bir baskının ardından çıkmıştır, (ç.n)

"Bu neden önemli?"

"Çünkü sen grevi gözlerin bağlı yapacağın için yardıma ihtiyacın olabilir."

"Gözlerim bağlı mı^"

Winona masanın kenarında duran dev kitabı aldı ve annesinin el yazısının olduğu bir zarfın ayraç niyetine kullanıldığı orta kısmını açtı. "Sen Adalet Tanrıçası gibi giyineceksin."

Önümüze açtığımız renkli sayfalarda tablolar, el oymaları ve heykeller vardı ve her biri aynı şeyi tasvir ediyordu: bir elinde kılıç, diğer elinde terazi tutan bir kadın figürü. Her zaman olmasa da bazen gözü bağlıydı.

Kendi gözlerini bağlamaya çalışan bir kadın heykelinin olduğu fotoğrafı gösterdim. "Adalet kör* diye mi?"

"Evet. Ama belli ki kör değil. En azından herkes için." Winona dirseklerini masaya koyup insan olarak betimlenmiş Adalet tasvirleriyle dolu başka bir sayfayı açtı. "Annemin firması La Salle Bulvarındaki mahkeme binasını yeniliyor. Dün telefonda Adalet Tanrıçası'na ait eski bir duvar resmi kalsa mı kalmasa mı diye tartıştıklarını duydum. İşte bu fikir de o zaman aklıma geldi." Parmaklarını sayfaların katlanma yerinde gezdirdi. "Anneme göre yasal sistem ve toplum hâlâ cinsiyet, ırk ve sınıfa göre ayrımcılık yaptığı için gözü bağlı bir Adalet betimlemesi yanıltıcı olurmuş. Bu da elbette ihanete en çok uğrayan grubun siyahi kadınlar olduğu anlamına geliyor."

Kitaptaki fotoğrafları tekrar inceledim. Çoğu Adalet Tanrıçasının başka bir ortak noktası daha vardı: Hepsi beyazdı. "Evet, görünüşe bakılırsa bazen Adalet yanlış şeylere kor kalıyor."

"Evet, sembolizm dolaylı ve her türlü grup tarafından, özellikle de ataerkilliği destekleyenler tarafından manipüle ediliyor. Ben de bu yüzden onu geri kazanmamız gerektiğini düşünüyorum. Kadını geri kazanmamız gerektiğini."

"Benî Adalet Tanrıçası yaparak.*"

“Aynen öyle. Özellikle Amerikan feminizm tarihî, beyaz olmayanların sesini silen orta sınıf beyaz kadınlarla dolu olduğu için. Bilhassa siyahilerin seslerini ama Asyalı sesleri de.”

Bu doğrudu. Her ne kadar Asyalı-Amerikalı kızlar boktan saçmalıklarla siyahi kızlarla aynı düzeyde uğranmak zorunda kal-masalar da bu tartışmalar söz konusu olduğunda — özellikle Asya-lıların çoğunlukta olduğu Willoughby topluluğunun ötesindeki “gerçek” dünyada- kendimi görünmez hissederdim. Yani, belki de Winona haklıydı. Belki bu hareketin yüzü olmam, benim için bir anlam ifade edebilirdi.

“Tamam,” dedim. Ama gözbağı hep kalacak mı?”

Başlangıçta evet.” Winona, Bay Schlesinger’in sınıfından avluya kadar bir çizgi çekip iki kez daire içine aldı. “Buraya geldiğimizde, büyük bir konuşma yapacaksın ve sonra abartılı hareketlerle gözbağını çıkaracaksın. Zira her ne kadar Adalet Tanınması’nın gözünün bağlı olması fikrini sevsem de gerçekçi olmalıyız. Bizim dünyamızda, Adalet’in her şeyi olduğu gibi görmesi gerekiyor.” Winona kalemin kapağını kapadı ve haritaya imalı bir şekilde vurdu. “Biz de bu grevle bunu yapıyoruz: Eşitsizlikleri görünür kılıyoruz.”

Winona’nın önünde saygıyla eğildim. “Sen bir dâhisin.”

Winona sırtı. “Bana yeni bir şey söyle.”

15

Bu planın yoluna taş koymak için çok uğraşmış olsam da başaramamıştım ve ertesi gün öğleden sonra Macbeth grubumuzun Len in evinde buluşması gerekiyordu.

"Sen okula yakın oturmuyor musun?" diye sordum Serena ya.

"Evet, sizi bizde ağırlamayı çok İsterdim," dedi, "ama annem mutfağı baştan yaptırıyor ve bizim o dağınıklığın içine girmemizi istemiyor."

"Peki ya Ryan?"

"O Willoughbyye girebilmek için büyükannesinin adresini kullandı, yani gerçek evi buradan uzakta sayılır. Ya senin evin?"

Üçünü oturma odamızda hayal etmeye çalıştım: Serenanın rengi solmuş halıyı incelediğini, Ryan'ın babamın kaldırımdan bulup getirdiği ofis koltuğunda sağa sola döndüğünü, Len'in de annemin Buda, atalarımız ve Çinde ev sahiplerinin koruyucusu olan Deih Jyû Güng için tapınak haline getirdiği kırmızı kâğıtla kaplı kitaplık rafını incelediğini düşündüm.

"Ben şehrin diğer ucunda oturuyorum, o yüzden muhtemelen pek ideal olmaz."

Serena çantasından püsküllü bir anahtarlık çıkardı. "Evet, o zaman sanırım Len'e gitmemiz gerekecek?"

Bir olasılık daha bulabilmek için son bir çaba sarf ettim. "Neden avluda toplanmıyoruz ki?"

Serena yüzünü buruşturdu. "Ama hava çok sıcak."

Bu doğruydu. Jacarandada kavurucu bir gün daha yaşanıyordu, hatta hava Len'le Boba Biraderlere gittiğimiz gnknden bile sıcaktı. Ki bu arada Kevin kayıp kazağımın orada olmadığını söylemişti. "Bir yerden çıkarsa sana haber veririm," demişti onu aradığımda.

"Ah, Tanrı ya şükür klima diye bir şey var," dedi Serena, klimayı sonuna kadar atığında çıkan uğultu arabadaki üçüncü bir kişi gibiydi.

Len'in evine gidiyorduk, Serena beni arabasıyla götürmeyi teklif etmişti. Bu jesti için ona minnettardım... ta ki emniyet kemerimi takıp da direksiyon başındaki Serena fenomenine tanık olana kadar.

"Len tam olarak nerede oturuyor demiştin?" diye sordu Serena, hız sınırını en az otuz beş kilometre açarak Lemon Bulvarı'nda yardı ra yardıra giderken.

Titreyen ellerle mesajı açtım. "Holyoke Yolu nda," dedim hafif tiz bir sesle. Arabayı yaşlı vatandaşları doktor randevularına götürmek için şoförlük yaparmış gibi kullanan annemin yavaşlığına alışkın olduğumdan bu benim için bir tür... alışma süreci gerektiriyordu.

"Ah, evet orayı biliyorum. Evime aşırı yakın."

Bir yandan Lenlere sağ salım varabilmek için artık hangi tanrıyaysa dua ediyor, bir yandan da evinin neye benzediğini tahmin etmeye çalışıyordum. Özellikle de daha çok beyazların evlerine mi, yoksa Japonların evlerine mi benzediğini merak ettim.

"Bu arada duydun mu?" Yaşadığım dehşetten tamamen bihaber olan Serena durmadan konuşuyordu. "Başkanlar!,

senin

\X'İlloughby'de cinsiyetçilik olduğu konusunda yanıldığını öne sürmeye çalışınca münazara takımın yarısı onu takımdan çıkmakla tehdit etmiş."

Serena yoğun bir kavşakta durduğunda deri koltuğun kenarlarına sıkı sıkı tutundum. "Gerçekten mi?" dedim güçlkle.

"Evet ve doğaçlama kulübünün yeni yaptırdığı O Adamın Yanındayım tişörtlerinin tamamı bu sabah itibariyle kaybolmuş," dedi ve haylazca ekledi,¹¹ gizemli bir şekilde. "

Araç tekrar harekete geçtiğinde başparmağımı kaldırmak dışında bir tepki veremeyecek kadar midem bulanıyordu.

"Bizim protestoya gelince," diye devam etti Serena, "şu ana kadar elli yedi kişi topladık ve sanırım..." Zihninde sayarken, dikkatini yoldan ayırıp bu basit hesaplamaya gerekenden fazla verdi. "Bu hafta sonuna kadar sekiz kişi daha toplayabilirim."

Bir gün Serena'nın gerçekten seçilmiş bir siyasetçi, hatta belki başkan olmasını isterdim çünkü kız bir söz verdiği zaman çok hızlı hareket ediyordu.

Serena yeşil ııkta keyifle gaza basarken, "Bu harika," diye cevap verdim.

"Tüm bunların gerçekleşmesi beni çok mutlu ediyor!" Bana bakıp sırttı. "Özellikle de grevin. Bu çok büyük olacak, Eliza. Senin kaderinde baş editör olmak var, bunu hissedebiliyorum. Len neye uğradığını şaşırarak."

Caddeden aşağıya hızla inmeye devam ederken kapı koluna yapışmamak için kendimi zor tuttum. "Bu kadar düşmanca

davranmayalım. Len'e Fleance'ı oynaması için ihtiyacımız var."

"Düşmanca davranan kim?" dedi Serena trafik ışığının değişmesine yeterince çabuk tepki vermeyen birine korna çalarak. Fırsatını bulduğu an gaza bastı ve bu büyük kabahati işlemiş sürücüyü arkasında bıraktı.

"Sakin yanlış anlama," dedim normal hızına döndüğünde, "ama bu konuya nasıl oldu da bu kadar ilgi gösterdin?"

Serena sonraki birkaç saniye boyunca arabayı öyle bir sessizlikle sürdü ki cevaplamamaya karar verdiğini varsaydım. Belki de bu, Hwangboların insanı incitmeme yöntemi; hiç sormamışsın gibi yapmak.

Nihayet, "Her şeyi çok kolaymış gibi göstermek için fazla uğraşıyorum," dedi. Bu itirafı beni şaşırttı mı görmek ister gibi büyük güneş gözlüğünün arkasından bana baktı. Şaşırtmıştı. "Manifestoda yazdıklarını okuyana kadar bunun farkında değildim ama gerçekten çok fazla uğraşıyorum, hem de sürekli." Parmaklarıyla direksiyona vurdu. Tırnaklarına french oje yaptırmıştı. "Sebebinin cinsiyetçilik olabileceği hiç aklıma gelmemişti."

"Hımm," dedim, "anladım."

"Senin şu 'kendimi beğendirmeye gelmedim' tavrın çok cesurdu," dedi. "Ama milyon yıl da geçse kimsenin beni beğenmemesine senin kadar serinkanlı tepki veremem doğrusu."

Kimsenin beni beğenmediği vurgusuna karşı çıkmamaya karar verdim çünkü galiba bu gerçeğe yakın bir ifadeydi. "Hayat, bu tip şeyleri önemseyen kızlar için daha kolay işliyor gibi görünüyor."

“Çoğunlukla,” diye onayladı. “Ama bu aynı zamanda çok da yorucu, yani herkesin hakkında ne düşündüğü konusunda sürekli endişelenmek.” Dikiz aynasından bakıp kusursuz atkuy-ruğundan çıkmış tek bir saç telini düzeltti. “Ve ben böyle hissediyorsam acaba başkaları neler hissediyordur?”

Bu soruya bir cevabım yoktu.

Önümüzde trafiğin akışından daha yavaş hareket eden bir araç daha vardı ve doğal olarak Serena’nın buna sabn yoktu, itiraf etmem gerekirse muhteşem bir çeviklikle manevra yapıp arabayı solladı.

“Bir dakika, sanırım bu Ryan,” dedim şoför koltuğuna bakarak.

“öyle mi?” Serena memnun olmuşa benziyordu.

“Muhtemelen mesaj arıyordur, pislik. Bekle.” Camımı indirdi ve Ryan’la yan yana gelebilmemiz için yavaşladı. Kornaya basınca Ryan korkudan yerinden sıçradı.

“Araba kullanırken mesaj atma!” diye bağırdım ve lastiklerimizi son derece tatminkar bir cayırtıyla bağırtarak hızla caddeyi geçtik. Serena’yla kahkahalara boğulduk, Ryan ın ortaparmağı-nın gerimizde kalışını İzlemek çok keyifliydi.

Sakinleşip Holyoke Yoluna döndüğümüzde Serena, “Her neyse,” dedi. “Ben Len’i severim. Ama hiç çabalamak zorunda olmadığı çok bariz.” Evinin önüne gelince durmak için yavaşladı, ardından motoru kapadığında etrafımıza bir sakinlik çökrü. “Belki de artık bunun bir mesele yapılmasının vakti gelmiştir.”

İşte o zaman bunun ne kadar eşsiz bir an olduğunu fark ettim: Öğrenci konseyindeki görev süresi az çok düşünceli davranışları ve çekici erkek arkadaşlarından ibaret olan

Serena Hwangbo'yla açıklanamaz bir dayanışma içindeydim.
Feminizm komik bir şeydi.

16

Len in mahallesi Willoughby ye Winona'ninkinden biraz daha uzaktaydı ama çok uzak bir mesafede de değildi. Siyah beyaz fotoğraflardan fırlamış gibi duran iki katlı binaların bulunduğu bir yerdi ve çok daha eski olmakla birlikte Palermo kadar güzeldi. Len'in evinin eğimli, asimetrik bir çatısı vardı. Ahşap çift kapılar, taş ve camdan oluşan cepheye yerleştirilmişti. Daha yeni mahallelerdeki sıkı alan kısıtlamalarına tabii olmayan bahçesi, belki de benim odamla mutfağımızın toplamı kadar büyüktü.

Serena'yla birlikte kıvrımlı patikadan yürüdük. Len daha çalmamıza fırsat vermeden kapıyı açtı, "içeriye buyurun," dedi. Onun gibi yapıp biz de ayakkabılarımızı kapıda çıkardık.

Tuğla şöminesi bulunan parke zeminli gömülü oturma odasının tavanı orta kısımda yüksekti. Koltuklar zarif ama eskiydi, tavus kuşu mavisi döşemeleri minderlerden hafifçe bel vermişti. Köşede kapağı açık bir kuyruklu piyano ve nota sehpasında üst üste konmuş kitaplar duruyordu. En üstteki eser açıktı ve üzerinde "Polonez" yazıyordu. Başlığın hemen altında daha küçük puntıyla Opus 53 yazıyordu.

"Ah, bunu biliyorum." Serena sağ eliyle ilk birkaç notayı çalmayı denerdi. "Sen çalıyor musun?"

Len çoktan mutfağa yönelmişti bile. "Evet."

"İyi çalar mısın?"

"Hayır."

Serena'yla bakıştık. Len in yalan söyleyip söylemediğini merak ettim.

“Bir şey ister misiniz?” diye sordu.

“Hayır.” Serena kendini sert duran ve hiç davetkâr görünmeyen köşeli kanepeye bıraktı. Ancak yanına oturduğumda yastıkların beklediğimden daha yumuşak olduğunu fark ettim.

“Eliza?” Len hâlâ bekliyordu.

“Hayır, sağ ol,” dememle gözden kayboldu.

Serena hemen telefonuyla oynamaya koyuldu, bu sırada ben de etrafı inceleme fırsatı buldum. Burayı tarz sahibi biri uzak yerlerden toplanmış hissi uyandıran objelerle dekore etmişti: üzerlerine mürekkeple Japonca harfler çizilmiş eski illüstrasyonlar, mavi dalga desenleriyle sırlanmış bir vazo, çiçekli ve rengi atmış bir Türk halısı, bir sürü ama bir sürü kitap... Sehpanın üzerinde parlak sayfalı büyük sanat kitapları, raflarda Latince kabartmalı ciltler ve koyacak başka yer kalmamış gibi sehpalara istiflenmiş pek çok karton kapaklı kitap vardı.

Yemek odasının yanındaki duvarda asılı fotoğraflara daha yakından bakmak için ayağa kalktım.

Bir tanesinde saçları Len inicilerden daha açık kahve olan küçük bir Asyalı çocuk vardı. O çocuğun Len olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Kameraya gülümsüyordu, onu hiç görmediğim kadar coşkuluydu ve iki eliyle sanki dünyanın en değerli şeyiymiş gibi bir beyzbol topu tutuyordu.

Başka bir tanesinde boğazlı rîbana kazak ve dizlerine kadar inen süet etek giymiş genç bir Japon kadın vardı. Hemen

yanında çok uzun boylu beyaz bir genç adam duruyordu ve zeytin

rengi gözleri üzerindeki ekose gömlekle uyum içindeydi. Gotik mimarının ilkbaharda büründüğü gri ve yeşil tonları arkalarında uzanıyordu. Kadın göz ucuyla kameranın dışında bir yere bakıyor ve kocaman gülümsüyordu. Adam ise kadına bakıyordu.

Len, gülümsediğinde aynı annesininkiler gibi kırışan gözleri hariç babasının birebir kopyasıydı. Gözleri onun Japon olduğunu gösteren başlıca şeydi.

Yüksek bir çıtırtı duyunca arkamı döndüm. Len yemek masasındaki sandalyelerden birini çekmiş oturuyor ve bir yandan elma yerken bir yandan da beni izliyordu. "Biraz Macbeth çalışacak mıyız bakalım?" diye sorunca hiç de fotoğrafları incelemi-yormuşum gibi duvardan uzaklaştım.

Ön kapı açıldı, gelen Ryandı. Len elmasını yerken ona, "Sonunda geldin," dedi.

"Evet ama varışımı bu ikisine borçlu olmadığım kesin." Serena yla beni gösterdi. "Bana kaza yaptırmaya çalıştılar."

Serena'nın mükemmel şekilli kaşları telefonunun arkasından havaya kalktı. "Dedi araba kullanırken mesaj atan çocuk "

"Len'in adresine bakıyordum," diye yakındı Ryan.

"Bir an evvel başlasak mı?" dedim sırt çantamdan Macbeth'i çıkarırken.

Bayan Boskovic'in bize verdiği sahneler ikinci perdedendi ve özetle şu şekildeydi: Macbeth gibi oyunun başında cadılardan bir kehanet alan Banquo son derece huzursuzdu. O ve oğlu Fleance gece yarısı Macbeth'in kalesinin

koridorlarında yürürlerken, Kral Duncan ı öldürmek için Leydi Macberh'le komplo kurduğundan habersiz oldukları Macbeth'e rastlıyorlardı. En nihayetinde Macbeth eylemi gerçekleştiriyor ama suçu uyumakta olan odacılara atmak için cinayet silahını odada bırakmayı unutuyordu. Macbeth dönüp silahı koymaktan çok korktuğu

için bunu Leydi Macbeth'in yapması gerekiyordu ve kadının bu konuda söyleyecek çok fazla şeyi vardı.

İlk sahneden yaklaşık yirmi replik okumuştuk ki birkaç şey kafamda nedeşmeye başladı.

Bunlardan ilki, el fenerini meşale gibi tutan Len in Fleance karakterini seçmesinin karakterin sadece iki repliği olmasından kaynaklandığıydı.

İkincisi ise, Banquo'yu oynayan Ryana iki replikli bir rol verilmesi gerektiği idi.

"Ryan," dedim zihnimde bu umutsuz performans karşısında, "Kes!" diye bağırarak Winonayı canlandırarak. "Repliklerini ezberlemedin mi?"

"Ezberledim ama unuttum." Ryan şu an elinde kılıcını, yani Len'in şömine masalarından birini tutuyordu. "Çok fazlalar!"

Ryan m repliklerini okumasına izin vererek bir daha denedik ama o yine zorlandı, repliklerini bir tost makinesinin hayat doluluğuyla canlandırıyor.

"Tamam, özür dilerim Ryan ama sen Banquo'yu oynamıyorsun," dedim. "Len, belki de rolleri değişseniz iyi olur."

Len elindeki feneri havaya fırlatıp tekrar tuttu. "Seni kim yönetmen yaptı?"

Zayıf halkayı seçip tekrar Ryan'a döndüm "Lenle rolleri değiştirmek mi istersin, yoksa kendini toplayıp bu işin altından kalkabilecek misin?"

Ryan şömine maşasını indirdi. "Değiştireceğim."

Len ifadesiz bir suratla itiraz etmeye çalışsa da başaramadı.

"Peki, öyle olsun."

Bu karardan sonra sahnelerimiz gözle görülür derecede iyileşti. Len, Banquo rolünde gayet idare ediyordu ama gerçek yıldız Macbeth rolündeki Serena'ydı.

Perişan bir halde, "'Kendimi bilmemek daha iyi / Ne yaptığımı bilmektense,'" diye repliğini ezberden okudu. Şömineye yaslanan Len sahne talimatlarının gerektirdiği üzere şömine rafına vurdu. "'Vur, vur da uyandır Duncan ı! / Keşke uyandırabiken, Herde!'" Serena'nın son cümleleri ıstırapla doluydu, ardından bitirdi ve hepimiz onu alkışlarken eğilip bize selam verdi.

"Bence gayet iyiyiz!" dedi dramatik bir şekilde kendini kanepeye atan Serena.

"Eh, en azından çoğumuz," derken Ryan a baktım. O da karşılık olarak suratını astı.

"Bugünlük bitirsek mi?" dedi Len. Aynı anda hem soru soruyor hem benimle dalga geçiyordu ancak cevap veren Serena oldu.

"Evet, olur." Ayağa fırladı.

Telefonumdan saate baktım. Henüz üç buçuktu, yani annem en az yarım saat daha beni almaya gelemeyecekti. Serena ve Ryan gidip de beni Lenle baş başa bırakmasın diye

toplantımızı uzatmanın bir yolu olup olmadığını tarttım kafamda. Ama Serena çoktan çantasını almış, prova yaparken gelen mesajlarını yanıtlamaya başlamıştı bile. Ryan da eğilmiş ayakkabılarını bağlıyordu.

Serena'dan beni bırakmak için güzergâhını değiştirmesini istemek kendimi kötü hissetmeme neden olacaktı ama o kadar çaresizdim ki bir an Ryan'a sorma fikrini bile düşünmeden edemedim. Onunla kendi isteğimle zaman geçirme fikrini değerlendirdiğime göre kafayı yemiş olmam gerektiğine karar verdim.

"Saat dörde kadar beni almaya gelemezler," dedim Len'e. "Burada beklememin sakıncası var mı?"

Len'in pek umuru olmadı. "Yoo."

* William Shakespeare, Macbeth. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Yayınları, 2006 (ç.n)

"Tamam, hoşça kalın çocuklar!" dedi anahtarlarını bize doğru sallayan Serena. Ryan da elini kaldırdı ve Serena'nın peşinden dışarı çıkıp arkasından kapıyı kapadı.

Len'le oturma odasında baş başa kalmıştık.

"Benim biraz ödevim var," dedim.

"istersen yemek odasında oturabilirsin." İsteksiz bir edayla o tarafı işaret etti.

"Tamam." Gidip oturdum ve sanki her gün Len'in yemek masasında denklem çözüyormuşum gibi sırt çantamdan matematik kitabımı çıkardım.

Len de sırt çantasını alıp omzuna atarak yaklaştı. Ellerini bir sandalyenin arkasına koydu, sohbeti başlatmaya mı

bitirmeye mi çalışıyor belli değildi. "Sanırım artık ezberlemem gereken birkaç replik daha var."

Problemden başımı kaldırmadım. "Bu senin için sorun olacak mı?"

Len kaba bir laf edecekti ki duyma fırsatım olmadı çünkü açılan garaj kapısının sesiyle yüzü çok garip bir ifadeye büründü.

"Bu?.."

"Annem." Ciddi ciddi irkildi. "Galiba bugün eve erken geldi."

Arka kapının açılıp kapanmasını ve yüksek topukluların tıkırtısının yerini çoraplı ayakların seramik zemin üzerinde çıkardığı yumuşak patırtıya bırakmasını dinledim. "Len?" Mutfak kapısında ipek bir bluzla koyu renk pantolon giymiş minyon bir kadın belirdi. "Ah, merhaba," dedi beni fark edince. Birbirimize meraklı gözlerle baktık.

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Bu, Eliza," dedi Len.

"Selam, ben Naomi." Glmseyince az evvel fotoğrafta gördüğüm genç kadını karşımda buldum.

"Yukarıda çalışacağız/" dedi Len masadan birkaç adım uzaklaşıp sanki onu takip etmem gerekiyormuş gibi beni bekleyerek.

Matematik devimi çoktan masaya yaydığımı fark eden annesi Len i duymazdan gelerek, "Willoughby ye mi gidiyorsun, Eliza?" diye sordu.

“Evet,” dedim. “Lenlc aynı Edebiyat sınıfındayız.” Annesi sımsıcak bir edayla başım yukarı aşağı salladı ve yalan söyleyemeyeceğim... Len’in bu durumdan gerçekten rahatsızmış gibi görünmesi beni rahatsız olamayacağım kadar eğlenditmişti. Oysa itiraf etmem gerekirse, annesiyle sohbet ediyor olmam kesinlikle garipti. “Birbirimizi ayrıca Ba^’dan tanıyoruz.”

“Ah, çok güzel. Len, sen Bugle 2 daha yeni katılmıştın, değil mi?” Kadın suç ortağımıyşız gibi sırtarak bana doğru eğildi. “Yeniden bir şeylerle ilgileniyor olması çok güzel.”

İşte o zaman annesinin Len’in gelecek yılki baş editör seçildiğini bilmediğini ve Len’in beni buraya benden hoşlandığı için çağırdığını sandığını anladım. Bu İkincisini Len’le aynı anda fark ettik.

“Elİza annesini bekliyor,” diye çabucak açıklama yaptı Len. “Az evvel grup olarak burada Macbeth provası yaptık.”

“Baban bunu duysa çok heyecanlanırdı. Macbeth'e bayılır.”¹⁹ Len’in annesi bunu, küçümseme mi şefkat mi içerdiği anlaşılmaz bir alaycı üstü kapalılıkla söylemişti. Bu da Len’in annesinden aldığı bir başka özelliği gibi görünüyordu.

Len uzanıp kitabımı kapadı ve koltuğunun altına aldı. “Şimdi gidip biraz kalkülüs çözeceğiz.”

Len’in annesi, “Tamam ama Eliza'nın kitaplarını odana götürdükten sonra gelip alışveriş poşetlerini içeri taşımama yardım et,” dedi ve mutfağa yöneldi.

Peşinden merdivenlerden koşturmak zorunda kaldım çünkü Len sanki yeterince hızlı çıkamıyormuş gibi basamakları üçer üçer tırmanıyordu. Annesinin duyma mesafesinden çıktığımız sahanlığa ulaştığımızda ona soluk soluğa, “Annene

neden Bugle in yeni baş editörü olduğunu söylemedin?" diye sordum.

Taşıdığını şimdi hatırlamış da artık kesinlikle bunu yapmak istemediğini fark etmiş gibi matematik kitabımı göğsüme yapıştırdı. "Konusu açılmadı."

"Yalan söylüyorsun," dedim ve kitabı kucaklayıp peşinden odasına girdim.

"Söylemiyorum," dedi Len çantasını ahşap zemini kaplayan gri yün halıya bırakarak.

Kollarımı kitabımın üzerinden kavuşturdum. "Bir kez olsun doğruyu söylesen ölür müsün?"

Bu cümle kulağa tam da niyetlendiğim gibi kavgacı geliyordu ama Len ona vurmuşum gibi bocalayınca kendimden şüphe ettim.

Fakat uzun sürmedi. Dostane bir tavırla bana, "Artık benimle konuşmadığını sanıyordum," dediğinde bir anda tekrar sinirlendim.

"Bunu ne zaman söyledim?"

"Olay da bu ya, hiçbir şey söylemedin. Çünkü benimle konuşmayı hepten bıraktın."

"Konuyu değiştirmeye çalışma!"

Tamamen masum bir ifadeyle bana elini salladı. "Hemen dönerim," deyip aşağıya indi.

Daha önce bir erkeğin odasına hiç girmediyimi fark ettim ve kendimi Lenin odasında bulmak bana biraz gerçeküstü geldi.

Odası beklediğimden daha temizdi. Yatağı jilet gibi yapılmıştı ve üzerine, oturmaktan çekindiğim ekoseli bir örtü serilmişti.

Onun yerine çalışma masasının önündeki sandalyeye oturdum. Tam bir klasikçi, hani şu siyah lakesi ve solmuş Princcton mührüyle tastamam eski moda Windsor sandalydcrcrindcndi. Nereden bulunduğunu merak ettim.

Dirseklerimi kolçaklara dayadım ve onun her gece burada ödev yapmak ya da Bugle makaleleri yazmak gibi acayip sıradan işlerle uğraştığını hayal ettim. Len in her zaman yaptığı gibi ağırlığımı sandalyenin arka ayaklarına verip geriye doğru yaslandım. Burası pek çok açıdan Lene aitmiş hissi uyandırıyor. Onun kullandığı sabun gibi kokuyordu. Rafta parlak ödülleri ve imzalı beyzbol topları vardı, bir köşede beyzbol sopaları duruyordu. Önünde büyük bir dişlemesi olan bir ceket dolap kapağında asılıydı. Hatta masasında bir Dodgers oyuncusunun koca kafalı bir figürü bile vardı. Bu, bedenini aşın büküleceği şekilde acayip açılara sokmuş, atıcı pozisyonundaki Japon oyuncu Hideo Nomo'ydu.

Çalışma masasında ayrıca pelüş bir Totoro oyuncak (hiç beklenmedi) ve Ya^am Kullanma Kılavuzu (daha beklendi) vardı.

Omzumun üzerinden geriye doğru baktım ama Lenden hâlâ eser yoktu. Ben de çok yıkanmaktan tüyleri kabarıp yumuşamış Totoro'yu alıp nakış işlemeli gözlerine baktım. Bana Len hakkında ne söyleyebilirsin? A\yt sordum telepatiyle. Ancak sahibi kadar ağzı sıkı olan Totoro sessizliğini korudu.

Onu yerine koyup ön kapağın içine/. DiMartile yazılmış romanı açtım. İlk sayfayı çevirince, metnin artık rengi armış bir kalemle kapsamlı şekilde işaretlenmiş olduğunu gördüm.

“Nedir o elindeki?”

Günlüğünü karıştırırken yakalanmışım gibi panikle yerimden sıçradım. Kitap kucağıma düştü. Len dönmüştü ve tavrı

suçlayıcı olmaktan çok meraklıydı. Belki birazcık suçlayıcıydı

“Sana ödünç verdiğim kitap,” dedim romanı masaya geri bırakarak.

Len güldü. “Ah, evet.” Gelip yatağın kenarına oturdu ve ayaklarını sandalyeme uzattı. Ağırlığın biraz değiştiğini hissettim. “Ne düşünüyorsun?”

Sayfaları şöyle bir süzdüm. “Bunu söylemek için çok erken.”

Hafif ama kendinden emin bir şekilde sıırttı. “Perec’i okusan severdin,” dedi bana, “kurallara çok düşkün biri.”

Len in bu varsayımı beni kızdırsa da doğruydu. Meraklanmıştım. En son ne zaman benim okumadığım bir şeyi okumuş bir oğlanla konuştuğumu hatırlamıyordum ve bu hem rahatsız edici hem de heyecan vericiydi.

Kitabı alıp sayfaları açtı. “Oulipoyu duymuş muydun?” Başımı iki yana salladım. “Babam bana onlardan bahsetti. Perec’in de içinde bulunduğu bir hareketin adı. Belirli kısıtlamalarla sanatsal işler yaratmaya inanan bir grup Fransız yazar ve matematikçiden oluşuyor.”

“Ne gibi kısıtlamalar?”

“Mesela bu kitap bir apartmanı konu alıyor, değil mi? Perec bu apartmanı ona onluk ızgaralar gibi hayal ediyor ve bölüm bölüm bu odalarda ilerliyor.” Len bana kitabın içindekiler bölümünü gösterdi. “Ama işin can alıcı noktası, bunu at turu örün-cüsünü gözeterek yapması gerektiği.”

At turu problemi, bîr at taşını satranç tahtasındaki her kareye bir kez değecek şekilde hareket ettirmeyi gerektiren ünlü bir mantık problemiydi. Bunu, The Joy Luck Club\ okuduktan sonra beni Waverly Jong gibi bir deha yapacağı umuduyla (nafile) satranca sardığım kısa bir dönem sayesinde biliyordum.

“Sen bu kitabı nasıl seviyorsun?” diye sordum. “Kuralları benim kadar seviyor gibi görünmüyorsun ama Percé’in bütün meselesi kurallardan ibaretmiş gibi duruyor.”

“Hem öyle hem değil.” Yatağının akından küçük bir basket copu çıkaran Len yastıklarına uzandı. Karşı duvarda bir pota vardı ve bir an ölçüp biçtikten sonra potayı hedef aldı ve sayı yaptı. “Percé’in meselesi, dayatabileceğimiz herhangi bir kısıtlamadan bazı yönlerden daha büyük olan ‘hayat’ hakkında yazıyor olmasıydı.” Topu tekrar attı, bu kez iskaladı ama umursamamış gibi görünüyordu. Bunun yerine bana bakıp sırtıttı. “Ve kurallara uyan biri olarak Percé bunu çok iyi biliyordu.”

Kütüphaneden Yaşam Kullanma Kılavuzu nu. alıp Percé’in meselesinin ne olduğuna bizzat karar vermem gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım.

“Dirseğinin sakat olduğunu sanıyordum.” Basket topunu yerden aldım ve etkileyici bir havaya giden şut attım.

“Öyle.” Len topu aldı ve tek elinin tembel bir hareketiyle atıp fileden temiz bir şekilde geçirmeyi başardı. Sonra diğer kolunu kaldırdı. “Ama ben solağım.” Parmaklarını tek tek açtı. “Senin gibi.”

Bunu ne zaman fark etmişti ya?

Boğazımı temizledim. “Hey, soruma cevap vermedin.”

Len doğruldu ve basket topunu (sağ) işaretparmağının üzerinde çevirdi. "Hangi soruna?"

"Bugle konusundan neden annene hiç söz etmedin?"

"Senin derdin ne, Eliza?" Len topu bana attı ve kendimi bile şaşırtarak topu tutmayı başardım. ^a Bugle ı gerçekten bu kadar Önemsiyor musun?"

"Ne demek istiyorsun? Tabii ki önemsiyorum."

"Ben senin sadece Harvard'a falan girmeye çalıştığını sanıyordum."

"Şey, evet Harvard'a girmeye çalışıyorum ama Bugle\ da önemsiyorum."

"Büyüdüğünde gerçekten gazeteci mi olmak istiyorsun?"

"Ben zaten gazeteciyim."

"Tamam, Lois Lane." Len her zamankinden daha keskin bir hamleyle huzursuzca saçlarını karıştırdı. Sonra hafifçe gülümseyerek kendini topladı. "Sorduğumu unut." Yataktan kalkmaya başlamıştı ki fikrimi değiştirdim.

"Gerçeğin," diye ağızımdaki baklayı çıkardım. "Gerçeğin her şeyi fethetmesi fikrini seviyorum."

Len tekrar oturdu. "Sence ediyor mu?"

"Evet, elbette."

"Ama insanlar yalanlara inanır. Özellikle de inanmak istediklerinde."

"Bu da gerçeğe dayalı gazeteciliğin Önemini artırıyor."

“Yani senin Buglea olan bağıllığın tamamen fedakâr ideallere dayanıyor?”

Oturduğum yerde dikleştım. “Evet.”

Len başını duvara yasladı ama kirpiklerinin hafıften örttüğü gözleri hâlâ üzerimdeydi. Bugün altın sarısı detayları olan denizci mavisi ekoseli bir gömlek giymişti. “Anlıyorum.”

“Şey... Belki tamamen öyle olmayabilir.” Omuzlarım biraz çöktü. “Ayrıca önemli bir şey yaptığım fikrini sevdiğim için de B»^’dayım. Sanırım orası tamamen benimle ilgili.” Çenemi kaldırdım. “Gerçi bunun illa da yanlış bir şey olması gerektiğini düşünmüyorum.”

“öyle olduğunu söylemedim zaten.”

Bunu bana sanki bir çitin üzerinden, ulaşamayacağım bir yerden fırlatmış gibi söylemesi beni deli etti. Daha delirtici olansa, aramızda duran şeyi yıkma ve Len in o pek sevdiği mesafeyi kapama dürtümdü.

“İlk öğrenci konseyi seçimlerimizi hatırlıyor musun?” dedim kendime hâkim olamadan. “Birinci sınıfın başındaki seçimleri?”

“Tabii.”

“İşte o yüzden Bugle'a katıldım.”

“Nasıl yani? Seçimler hakkında bir hikâye yazdın da James seni övdü mü?”

“Hayır, bilgin olsun diye söylüyorum, o hikâyeyi yazamazdım çünkü seçimlerde ben de vardım. Adaylardan biriydim.”

Yüzünde az rastlanır bir şaşkınlık belirdiğini saptadım. “Öyle miydin?”

“Birinci sınıfların başkanı olmanın gerçek sorunları çözmekle alakalı olduğunu sanmıştım.”

Söylediğimi kafasında evirip çevirdi. “Yani Önemli bir şey olduğunu sandın.”

“Aynen öyle. Bir sürü araştırma yaptım ve birinci sınıf matematik müfredatını yeniden yapılandırmak ve Willoughby çevrimiçi öğrenci portalını düzeltmek gibi somut, eyleme geçirilebilir konulara dayalı bir platform oluşturdum...”

“Vay canına, sana oy vermediğime inanamıyorum.” O nahoş sırtışı geri geldi.

“Bak, bana anlatmana gerek yok tamam mı? Benim sıkıcı biri olduğumu düşündün. Diğer herkes gibi. O amfîtiyatro sahnesine adım artığım an hata yaptığımı anladım.”

Mikrofondan sesimi duyduğum o anı anımsadım, ahşap sandalyelerde boş yüzlerle oturan insan sıraları üzerinden ilk kez böyle yüksek çıkıyordu. Sözlerimin kulağa bu kadar zayıf, güçsüz, benim değilmiş gibi gelmesine hazırlıksız yakalanmıştım. Ayakları yere basan tüm o fikirlerimin ne kadar minik kaldığını, havayı nasıl da dolduramadığını o anda anlamıştım. Diğerlerinin abartılı gösterileri, okul ruhundan bahsederek tribünlere

oynamaları ve diğer saçmalıklarıyla boy ölçüşemezlerdi. Üç yüz insanın önünde durmuş takdirlerini beklerken fark etmesi inanılmaz derecede zor bir şeydi bu. Bunu Kim’e açıklamaya çalışmıştım ama o beni hiç anlamamıştı. Hepsinin aptal olduğunu düşünüyordum ama yine de kendimi küçük hissediyordum.

Len beni dinlemiyormuş gibi tavana bakıyordu ama aslında dinliyordu. "Peki tüm bunların Bugle h, ne ilgisi var?"

"Seçim haberini James yapıyordu ve bu çile sona erince yanıma gelip benim düşünen biri olduğumu anladığını, öğrenci konseyinin vakit kaybı olduğunu, onun yerine Bugle 2. katılmam gerektiğini söyledi."

"Yani James le alakalıydık Len aman vermiyordu.

"Hayır, James'le alakalı değildi. İyi bir iş çıkarmak için kendimle ilgili hiçbir şey değiştirmek zorunda kalmayacağım bir yer bulmakla alakalıydı. Ait olabileceğim bir yer." Ona dik dik baktım.

"Sanırım pisliğin teki ön sayfaya manifestonu koyarak bu durumu mahvetti."

Len'in sesi, DiMartile ailesinin uzmanlık alanı olduğunu yeni keşfettiğim o anlaşılmaz tona büründü. Beni iğneliyor muydu yoksa ortada bir iğneleme yok muydu anlayamadım. Basket topunu ona geri fırlattım. "Senin olayın ne?"

Hemen cevap vermedi, topu parçalamak ister gibi iki elinin arasına alıp dirseklerini dışarıya çıkararak sıkıştırdı.

"Ee?"

Topu arka arkaya birkaç kez potaya attı. Çoğunda da tutturdu. "Ben Bugle\ senin kadar umursamıyorum," dedi sonunda.

"Bunu biliyordum!" Sandalyeden neredeyse fırlayacaktım. "Konuşmanda anlattığın o acıklı hikâyenin bile gerçek olmadığından emindim."

Gözlerime bakmaktan kaçınan Len bir basket daha attı. "Gerçek değil değildik dedi tıpkı birinin Kraft dilimleri için peynir değil sayılmazlar diyeceği bir tavırla.

Onun dönekliğinden bıkip usanmıştım. "Umursamıyorsan neden baş editör olmak için seçime katılma zahmetine girdin?"

Eski muhabirlerin, röportaj yaptıkları kişiyi daha çok konuşturmak için rahatsız edici uzunlukta bir sessizlikle bekledikleri o numarayı çekiyormuş gibi cevap vermedi. Ama burada soruları soran bendim, o değil.

Sonunda doğruldu. "Annemin babama benim için endişelendiğini söylediğini duydum," dedi çoraplarını inceleyerek. "Beyzbol olmadan babama benzemeye başlayacağımdan korku-yormuş. Amaçsız biri olacağımdan."

"Baban ne iş yapıyor?"

"Büyük bir ilaç firmasında pazar araştırmacısı olarak çalışıyor. Ama aslında akademisyen olacakmış, yani en azından olmak istemiş. Karşılaştırmalı edebiyat dalında doktora yapmış." Topu bir süre hiç kıpırdatmadan tuttu. "Şu an yaptığı işi problem ediyor gibi görünmüyor ama annem bunun hep muhteşem bir durulma eylemi olduğunu söyler."

Şimdi de topu duvara fırlatmaya başladı, top her seferinde gürültüyle duvara çarpıyordu.

"İşte bu yüzden, konuşmaya kulak misafiri olduğum o gece Bugle \ düşündüm ve içimden ne olacak ki dedim. Hepi topu birkaç bir şey yazdığın bir gazetenin baş editörü olmak istemekten daha amaç yüklü başka ne olabilirdi?"

Böyle mi karar vermişti? Kirn in bir dudak parlatıcısı seçerken düşündüğünden az düşünerek mi? Bir anda ona

karşı grev düzenlediğim için kendimi kötü hissetmedim.
Hem de hiç.

“Gerçi sonrasında bu işe girişme sebebim hiç hoşuma gitmedi. Çeşitli nedenlerden ötürü.” Göz ucuyla bana baktı.
“Ama en büyük sebebi, aslında anneme hiç katılmasam da sanki onunla hemfikirmişim gibi geldiğindendi.”

“Amaçsız biri olduğun konusunda mı? Ya da babana benzediğin konusunda mı?”

“Amaçsız olmanın yanlış bir şey olduğuna katılmıyordum.”

Muhtemelen Princeton mirası statüsünün cisim bulmuş hali olan sandalyeden daha azının bulunmadığı bir odada amacın gerekliliği hakkında felsefi bir ikilem içindeyken hiç kimseyle paylaşmadığı duvardan o aptal basket topunu sektirmesini izledim.

Ben, “Belki de yanlış bir şey değildir,” diye cevap verince şaşkınlıkla topu düşürdü. “Senin için yani. Ama benim bir amacım olmazsa sonum tıpkı ablama benzer. Ailemin belirttiği bir bölümde okur ve iyi bir Çinli çocuğun gelip benimle evleneceği zamanı beklerim.”

Len söylediklerimi biraz düşündü. “Demek öyle ha?”

O sırada telefonum çaldı. “Merhaba anne.”

“Dışarıdayım. Burası kimin evi?”

Bir arkadaşın evi diyecektim ki Lenin ayağa kalktığını ve parmak uçlarında yükselmesine gerek bile kalmadan basket attığını görünce durdum. Güya beni dinlemiyormuş gibi yapmaya çalışıyordu da zaten Kantonca bilmiyordu ki.

“Sınıftan bir arkadaşın. Birlikte bir grup projemiz var da.”

"Tamam. Sana kötü bir haberim var."

Annemin olumsuz ifadelerinin bir derecelendirmesi yoktu; yani bu haber, geciktirilmiş bir kitap için kütüphane cezasından birinin ölmesine kadar geniş bir yelpazeyi kapsıyor olabilirdi ama yine de göğsüm sıkıştı.

"Hemen iniyorum."

Kalkülüs kitabımı içine tıktığım çantamı omzuma attım. "Her şey yolunda mı?" diye sordu dolabına yaslanan Len.

"Bilmiyorum. Gidip öğrensem iyi olacak." Dalgınca kollarımı çırpıttım. "Sağ ol... Şey için..." Ne diyeceğimi bilemedim. "Burada takılmama izin verdiğin için sağ ol."

"Her zaman." Hızla yanından geçerken yolu açmak için kenara çekildi. "Annene selam söyle."

Çoktan koridora çıkmıştım bile, arkamı dönüp baktığımda Len bana hafifçe gülümsedi ve kısacık bir anlığına bile olsa, endişelenecek bir şeylerim olduğunu unuttum.

17

Maalesef kötü haber babamın çalıştığı lokantanın kapanıyor olmasıydı. Kötü haberler yelpazesinde bu cidden kötü bir haberdi işte.

Annem yol boyunca, sonra evde yemekte, ardından bulaşıkları yıkarken bu konu hakkında endişelerini sıralayıp durdu, içi içini yiyordu. Kim ile birbirimizle hiç konuşmadan ciddiyetle onu dinledik.

“Babanızın talihi hep böyle kötüdür zaten,” dedi annem eski bir bulaşık süngeriyi tencereyi ovalarken. “Hep bir sürü sorunla karşılaşır.”

Babam o gece eve geldiğinde, işini Little Saïgon lokanta ekonomisinin dalgalanmalarında kaybedecek bir adam gibi görünmüyordu. Oldukça metanetliydi.

“Ne kadar vaktin var?” diye sordu annem.

“Bir hafta,” dedi babam.

“O kadarcık mı?”

“Kader.”

Annem, babamı hazır fırsatını yakalamışken lokantacılık sektöründen tamamen çıkmaya ikna etmeye çalıştı. Yıllardır

bunu yapmaya çalışıyordu ve sebepleri de hayli mantıklıydı: Bir gûng sfdc -yani şirkette- çalışırsa maaşlı tatil günleri, hafta sonu izinleri ve sağlık sigortası olurdu. Ama lokantada çalışmaya devam etmek babamın hep daha kolayına gelmişti. Tecrübesi bu alandaydı. Ona iş bulabilecek bir

çevresi de vardı. Üstelik maaşı da daha iyiydi. Öte yandan bütün gün sanayi tipi wok tavayla uğraşmaktan ellerinin nasır tutmasının da, bazı geceler kızarmış pilav, bazı geceler acıyı alması için bileğine sürdüğü keskin kokulu bir analjezik olan Hong Hua Yağı kokmasının da nedeni buydu.

Annemle babam yatak odasında bir süre tartıştılar, annemin sesi duvarlardan taşıyordu. Sonra kapı açıldı ve ikisi de dışarı çıktı. Babam geçen gece getirdiği ve tamir sürecinin ortasındaki pikabın durduğu sehpa gitti. Annem de benim yanıma geldi.

“Eliza,” dedi. “Baban artık lokantada çalışmayacak. Ona bir CV yazabilir misin?”

Yemek masasında oturmuş, Len’de bitiremediğim kalkülüs ödevimi tamamlamaya çalışıyordum. Kim oturma odasındaki çalışma masasına yayılmış, Sahne senin, der gibi bakıyordu.

Benden büyük olduğu için göçmen-çocuğu-görevlerinden genelde Kim sorumlu olsa da bir noktada yazı yazmayı içeren her görevin bana paslanmasına karar verilmişti.

“Durmadan bir sürü kitap okuyor ve o gazetede çalışıyorsun,” demeyi severdi annem. “Yazı yazma konusunda iyi olmalısın.”

Bana babamın başvurabileceği işlerin bir listesini Google’da tarattırdı ama zihni yaratıcı olmaktan ziyade pratik çalıştığından iş imkânlarının hepsi kendi çalıştığı işkoluyla ilgili çıktı. “Montaj kelimesine bak,” dedi bu kelime tek başına Google algoritması tarafından kahkahalarla sahneden indirilmeyecekmiş gibi.

Montaj işleri, orange bölgesi diye aratmayı denedim. Bu bana doğru arama teriminin montajcı olduğunu gösterdi ve böylece

ilk kez annemin iş unvanını öğrendim. Zira tahmin edebileceğiniz üzere “montajcı,” bir “avukat” ya da “muhasibeci” hatta “hizmetçi” gibi doğrudan akla gelen bir unvan değildi. Annemin çalıştığı firma Long Beach’teki bir mikroelektronik üreti-cisiydi. Hakkında sadece bu kadarını biliyordum. Bir keresinde çalıştığı firmanın internet sitesine göz atmıştım. Yazanlar bana çok manasız gelmişti çünkü kelimeler tanıdık oldukları kadar anlaşılmazlardı da. Mesela bu alanda zar ne demektir? Yonga plakası ne anlama geliyordu? Kimbilirdi?

İşin ironik tarafı, bu sektörde çalışanların çoğunun eğitim ve İngilizce seviyesinin anneminkine denk olmasıydı. Yani pek ileri düzeyde değillerdi. Bu niteliklerin yeterli gibi görünmesi, işi Çinli-Vietnamlı göçmen topluluğu arasında popüler kılıyordu ve arkadaş bağlantısı aracılığıyla iletiliyordu, hatta annem de işe böyle girmişti.

Ödevimi bitirdikten sonra dizüstü bilgisayarımı alıp kanepeye geçtim ve boş bir CV sayfası açtım. En tepeye babamın adını ve iletişim bilgilerini yazdım, işin kolay kısmıydı bu. Sonra Deneyim bölümü geldi.

Babamı pikabın üzerine eğilmiş vaziyette çalışırken izlemek, onun bir montajcıdan beklenen her şeyi yapabileceğinden emin olmamı sağladı. İşin çetrefilli kısmı, babamın lokantada çalışarak kazandığı becerileri nasıl montajcılık sektörüyle alakalı gös-tereceğİmdi. İş unvanına ne yazacağımdan bile emin değildim. Kantoncada ona sifil —yani usta— deniyordu ve bu aynı zamanda hem yerindeydi hem de hiç uygun değildi. Güzel Çin yemeği yapmak kolay bir iş değildi ama görkemli bir iş olduğu da söylenemezdi. Ama aşçı dediğimde kulağa bir burgercide köfte çeviriyor gibi geliyordu; ^/dediğimdeyse başına beyaz bir şapka takan ve yalnızca Fransız İsimli şeylere takıntılı biriymiş gibi.

En sonunda Őef demeye karar verdim çünkü daha başarılı bir tınısı vardı ve sayfada kalan boşluğu dengelemek için süsleme yapmak gerekli gibi gelmişti bana. Bu boşluk beni üzdü.

“Bak artık çalışıyor,” dedi babam ve bana pikap tablasını takılmadan dönecek şekilde tamir ettiğini gösterdi. Kalktı ve pikabı birkaç yıl evvel yine çöpten bulduğu bir çift hoparlöre bağıladı. Normalde bunları, kendi gömülü hoparlörleri olmasına rağmen televizyona takarak kullanıyorduk. Babam, “Üç boyutlu ses,” diye espri yapardı.

Babamın yere koyduğu Çin plaklarına baktım. Bir tanesini ona uzatırken, “Bunları nereden buldun?” diye sordum.

“Amerika’ya ilk taşındığımda kuzenim Hong Kong’tan getirmişti.” Babam plağı kapağından çıkardı. “Bu Őarkıcı, Sam Hui, çok komiktir. 1970 ve 80’lerİN sanatçısı. İşçi sınıfı için siyasi hicivler söylerdi.”

Kim merakına yenik düştü ve kendi problemlerine ara verip yanımda diz çöktü.

Babam plağı pikaba yerleştirip güç düğmesine bastı. Sonra kolu dikkatle kaldırıp iğneyi dönmekte olan plağın üzerine yerleştirdi. İlk başta eşit miktarda Őüphecilik ve gerilimle dolu atırtılı bir sessizlik peydah oldu. Birkaç saniye sonra Sam Hui’nin sesi havayı yardı ve hiç vakit kaybetmeden sıradan insanların atan kalpleriyle iarkıya girdi: Chin Chin Chin Chin Chin Chin Chin. Kabaca Őarkıya çevirmek gerekirse bu, “nakit nakit nakit nakit, nakit nakit nakit nakit,” anlamına geliyordu.

Kim’le bakiştık. Daha önce ikimiz de pikap dinlememiştik ve müziğın bu denli mekanik olabilmesi bize bir büyü gibi geldi.

Sam Hui'nin mırıldanışları o yivli plak parçasından mı çıkıyordu? Şimdiye dek her şeyi gördüğümü sanırdım.

Annem gürültünün kaynağını görmek için odasından çıktı. Sam Hui arka planda tüm o ®«'lerin arasına İngilizce bir

nakarat örmüştü: "Paran yoksa konuşma... Paran yoksa konuşma../*

"Çok havalı değil mi, anne?" dedim. "Babam pikabı onardı."

Annemin pikaba olan ilgisi, evimizde kendini gösteren varlığıyla artmamıştı ama yine de bu coşkumuzu paylaşmak için çaba gösterdi. Yorgun bir gülümsemeyle, "Evet, çok havalı," dedi. "Ama saat geç oldu, komşular şikâyet edebilir. Kissanız iyi olur."

Ve bir anda her şey bitti. Babam pikabı kapadı, Kim masasının başına çekildi ve ben de tekrar kanepeye yayıldım. Babamın CV'sini bitirmek için tekrar bilgisayarımı açtım.

Eğitim bölümüne babamın ben doğmadan önce meslek okulunda katıldığı torna atölyelerini yazdım. Aşağıya bir Beceriler ve Hobiler bölümü ekledim. Babamın üç dil (İngilizce, Vietnamca ve Çince) ile ilgili maddenin altına şunu yazdım: Eski bir pikap da dahil bildiğiyle üzere çeşitli ev aletlerini ve elektronik cihazları onarabilir. Cümleyi silip defalarca yeniden yazdım ama sonra olduğu gibi bırakmaya karar verdim çünkü doğru kelimeleri bir türlü bulamadım.

18

Ertesi gün tam beşinci ders banlamak üzereyken sırama gittim ve sandalyemde bir kitap buldum. Kimin bıraktığını anlamak için içgüdüsel olarak etrafa bakındım. Aslında kimin bıraktığını adım gibi biliyordum.

Yerime oturdum ve Yaşam Kullanma Kılavuzu kitabını açtım. içinde düzgün bir el yazısıyla yazılmış bir not vardı: Tavsiyen için sağ ol.

Sınıfın diğer ucundaki Len beni görmemiş gibi yaparak Macbeth okumakla meşguldü ama son saniyede başını kaldırıp bana baktı. Benim de ona baktığımı görünce hafifçe sırtıttı ve gözlerimiz tesadüfen buluşmuş gibi Macbeth\ geri döndü.

Şoke olmuşum.

“Selam Eliza.” Her ne kadar kendi sırası olmasa da Serena gelip önüme oturdu. Yedinci sınıftan beri giymediğim çizgili kazağımı süzdü. “Bu yeni mi?”

Güvenilir gri kazağımı kaybettiğimden beri üniforma oyunundan çekilmiştim ve kalbimdeki kazak şeklindeki boşluğu doldurmak için bir dizi alternatif kıyafeti gözden geçirmek zorunda kalmıştım. Başarısız olduğumu belirtmem gerekiyordu.

“Hayır,” dedim kazağımın kollarını çekiştirerek.

Serena en son Instagram gönderilerinde göze soktuğu, Rebecca Solnit’in Bana Bilgiçlik Taslayan Adamlar kitabını elinde tutuyordu. Kitaptaki denemelerden birinde okuduğu

bir şeyden söz etmeye başladı; sessizlik ya da şiddetle ilgili bir şeydi. Hiçbir fikrim yoktu çünkü dinlemiyordum.

Onun yerine dün Len le odasında baş başayken bana anlattıklarını düşünüyordum; aynı anda nasıl hem çok fazla hem de yetersiz geldiğini. O zamandan beri suçluluk uyandıran bir merak sarmıştı beni. Yaşam Kullanma Kılavuzunun kapağını okşarken içimi kitabı derhal okuma isteği doldurdu. Sırf Len in entelektüel açıdan önüme geçmesini engellemek için değil, aynı zamanda kitapta soramadığım soruların cevaplarını bulabileceğimi hisseniğim için de. Nedense bir anda öğrenmek için can attığım cevaplar.

Derken Sereninin hâlâ konuştuğunu fark ettim. Söylediğinin tek kelimesini bile dinlemediğimi anlamamıştı ve her ne kadar hayli kısa bir süredir alenen feminist olsam da o an körü bir örnek olmanın ağırlığını hissettim.

* * *

Yaşam Kullanma Kılavuzu kalın bir kitaptı ve gün boyunca ağırlığı sırt çantamda kendini hissettirdi. Okuldan sonra Wino-nayla dolapların Önünde buluşacaktık, o geç kalınca kitabı çıkarıp okumayı düşündüm. Ne de olsa bu bir kitaptı: Okunmak için yazılmamış mıydı? Ancak bu kitapla görülmeye karşı mantıksız bir hoşnutsuzluk hissettiğimi fark ettim. Sanki yanımdan geçen biri daha kitaba bakar bakmaz onu Len'den aldığımı anlayacakmış gibi.

Ben daha kararımı veremediğim Serena köşeden çıkageldi.

"Selaamm." Serena'nın nadiren sadece "selam" demesi, Winona'yı çileden çıkarırdı. "Bir şey yapmıyorsun, değil mi?"

Yüz ifademi, fena halde Len'i düşünüyor olduğumu belli etmeyecek bir şekle soktum. "Yok, Winona'yı bekliyorum."

“Ah, güzel. Sana rastladığıma çok sevindim. Üçüncü sınıfların komite toplantısı iptal oldu, ben de binlerini daha greve katılmaya ikna ederiz diye düşündüm.”

Serena’nın yüzünün heyecanla mı yoksa kusursuz cildi yüzünden mi bu denli parladığını anlayamadım. Her halükârda bu hali onu geri çevirmeyi tuhaf bir şekilde zorlaştırıyordu. Ama içinde bulunduğum durum biraz alengirliydi. Dün gece geç saatlerde mesaj taşarak yaptığımız geniş kapsamlı beyin fırtınasının (ve ikna çabalarımın) ardından, sonunda Winona’ya Driveways değişiklikleri üzerine çalışmayı kabul ettirmiştım ve bugün de çekim yapmamız gerekiyordu. Yeni fikri, belki üçüncü karakter olarak bir şekilde kendisini de filme dahil etmek ve hikayeyi biraz daha kişiselleştirmekti. Bu, özellikle de son girişimi büyük bir başarısızlıkla sonuçlanmış gibi geldiğinden yapmaya alışkın olduğu bir şey değildi ama denemek İstiyordu ve ben de tabii ki ona yardım etmek istiyordum.

Öce yandan Serena bu grevi başarılı kılmak için hiç şüphesiz çok fazla enerji sarf ediyordu. Ona kendi protestoma insan toplayacak vaktim olmadığını söyleyebilir miydim?

Tam o sırada Winona geldi. Orada Serenâyla olduğumu görünce şaşırdı. “N’aber?”

“Greve insan topluyoruz!” diye duyurdu Serena. “Katılmak ister misin?”

Winona’yla daha Önceden planımız olduğu için filmi çekmemiz gerektiğine karar vererek başımı iki yana salladım. “Aslına bakarsan...”

Ancak Winona beni, kırk yıl düşünsem ağzından çıkacağını sanmadığım bir cümleyle durdurdu. “Aslına bakarsan, Serena, bu çok iyi bir fikir.”

"Ne?" dedim ona gözlerimi kısarak. "İyi de bugün film çekmemiz lazım sanıyordum. Yeni sahneyi yazmayı bitirmemiş miydin?"

"Evet." Winona endişemi geçirirken kayıtsızdı. "Ama iyi olmadı, ben de tekrar yazmaya karar verdim. Daha sonra üzerine konuşuruz."

"Harika!" Serena ikimizin de koluna girince Winona geri çekilmemek için kendini zor tuttu. Ama hiç bozuntuya vermedi çünkü Serena kendini ikimizin arasına sıkıştırmışken onu daha fazla sorguya çekemeyeceğimi biliyordu. Ona, dün gece okuduğum mükemmel sahnenin nesi olmamıştı diye sormayı aklımın bir köşesine yazdım.

Tahmin edileceği üzere, kızları greve dahil etmek İşin kolay kısmıydı. Konuyu dolapların önünde takılan bir grup birinci sınıf öğrencisine açtığımızda hiç tereddüt etmeden kabul ettiler.

"Aman Tanrım." Küt kâhkülleri olan ve belinden düşen bol kot pantolon giymiş bir kız eliyle kendini yelledi. "Hepiniz çok ilham vericisiniz."

Barış işareti şeklinde, gökkuşağı renkli sallantılı küpe takmış kısacık saçlı başka bir kız, "Gelecek yıl öğrenci konseyine katılmaya karar verdim," dedi. Yakasında da BEN BİR FEMİNİSTİM iğnesi vardı. "Belki son sınıfta başkan olabilirim."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Serena, daha yeni tanışmış olmalarına rağmen. Kız bu övgüyle neredeyse bayılacak gibi oldu. Serena kızın omzunu güven verici bir edayla sıvazladı. "Şimdi, hanımlar, internette hiçbir şey paylaşmayacağımızı unutmayın, tamam mı? Daha başlamadan bitmesini istemeyiz," dedi ve göz kırpıp iki kızla da havadan öpüşerek ayrıldı, sonra da elini sallayarak arkasından bizi çağırdı.

Winona on dakika evvel bu tugayın bir neferi olmayı kendi İsteğiyle kabul ettiğini

unutmuş gibi derin bir iç çekti ve başını bana doğru eğip şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı.

Konu erkekler olduğunda Serena farklı bir strateji izledi, buna bir yemek masasında oturan son sınıftan oğlanlara rastladığımızda tanık olduk.

“Selam Hunter,” dedi Serena.

“Selam Serena/ diye memnuniyetle cevap verdi çocuk.

Hunter Pak, Key Club"m başkanıydı. Öğrenci konseyinde olacak kadar havalı değildi ama gerçek bir inek olamayacak kadar da yakışıklıydı. Babası papazdı ve bazen o plastik çerçeveli gözlüğünün ardındaki yumuşak gözleriyle Hunter da onun yolundan gidiyormuş gibi dururdu.

“Eliza’yı tanıyorsun değil mi?” Serena çocuğun yanına oturdu. “Winonayı da?”

“Sadece ismen.” Bize el salladı.

“Size bir sorumuz var, çocuklar.” Serena şimdi diğerlerine de hitap ediyordu. “Şu Bugle konusuyla ilgili ne düşünüyorsunuz?”

Calvin Vb ayaklarını sandalyeye uzattı. “Umurumda değil.”

Hunter bana kibar bir yaklaşımla, “Senin için bu kadar zor olmasına üzıldüm,” dedi.

“Eliza soyulduk dedi Serena. “Hepiniz bunun doğru olduğunu biliyorsunuz.”

“Hâlâ umurumda değil,” dedi Calvin.

Hunter a dönen Serena nın sesi çok daha samimi bir tona büründü. "Sence de bu çok adaletsiz değil mi? Eliza, baş editörlük için Len'den çok daha nitelikli. O çocuk sadece bir sporcu."

"Senin erkek arkadaşın da öyle," diye kıs kıs gülerек araya girdi Gabriel Evangelista.

"Evet," dedi Serena, "ve onun da baş editör olmasını istemezdim."

Bunun üzerine Calvin bile güldü.

"Len, Jason'dan daha zeki? diye belirtti Hunter.

"Olabilir," diye hak verdi Serena. "Ama Len zeki olduğu için seçilmedi. O zaman size bir sorayım." Gabriel'a döndü, "Sen kime oy verirdin? Lene mi, Eliza'ya mı?" dedi.

Gabriel'in tereddüdü bir saniye fazla sürdü. "Daha nitelikli olduğunu söylüyorsan Eliza'ya."

Serena bir sır paylaşmış gibi, Ben sana söylemedim Edercesine baktı Hunter'a. Tabii ki çocuk onu, Sen özelsin, diye yorumladı. Konuyu kapadığı anlaşılıyordu.

"Bu konuda ne yapabiliriz?" diye sordu Hunter.

"Bir şey planlıyoruz." Serena telefonunu Hunter'a uzattı.

"Len in istifa etmesini sağlamak için. Katılmak istersen sana detayları mesaj atarım."

Yalnızca Serena, feminist bir grevi hem flörtöz hem de hiçbir anlamı olmayan bir etkinlikmiş gibi gösterebilirdi. Hunter, Se-rena'nın ondan hoşlanmasının mümkün olmadığını bilmesine rağmen babasının cemaatinin tamamını bu

davaya kalıyormuş gibi bir edayla Serena nın telefonuna numarasını kaydetti.

“Benim numaramı istemeyecek misin?” diye sordu Calvin.

“Bu bir teklif mi?” diye kurnazca gülümsedi Serena.

Sonunda üçünü de sadece yürüyüşe katılmaları için değil, aynı zamanda bundan kimseye tek kelime etmemeye ant içmeleri için ikna etti.

Çocukların yanlarından uzaklaşırken, “Bu çok etkileyiciydi,” dedim.

Tamamen şaşkına dönmüş Winona artık Serena’nın koluna girmiyordu. “Böyle de diyebilirsiniz tabii!”

Bir sonraki durağımız kampüsün ucundaki taşınabilir sınıflardan birinde yer alan sanat stüdyosuydu. Hafifçe yükseltilmiş

bir temel üzerine oturtulmuştu, o yüzden kapıya gitmek için rampa çıkmak gerekiyordu. Biz çıkarken Serena, Winona'yı kolundan tutup önümüze çekti.

“Ne yapıyorsun?” dedi Winona.

Serena cevap belliymiş gibi binayı işaret etti. “‘Alternatif’ çocuklar burada takılıyor.”

Winona başını kaşıdı. “‘Alternatif’ derken neyi kastediyorsun?”

“Sana” dedi Serena ikimizi de kapıdan ittirerek geçirirken, “benden daha çok saygı duyacaklarını.”

Sendeleyerek içeri girdiğimizde stüdyo sessizdi. Şövalelerinin başında, dikkatlerini kırmızı örtülerin

zerindeki plastik meyvelere vermiş birkaç kişi vardı. Hepsi bizi fark etti ama yalnızca biri resmine hemen geri dönmedi.

“Selam Winona,” dedi bizim gibi c sınıf ğrencisi olan Ethan Fiore. Kemerli bir burnu, ciddi gözleri ve gözlerinin üzerine düşen kıvrıkcık saçları vardı.

Serena kendinden memnun halde bize dönüp bakışlarıyla, Gördünüz mü? dedi. ocuğu eliyle tuhaf bir şekilde selamlayan Winonayı drtt. “İşte sana fırsat,” diye fısıldadı. “Burada kesinlikle bir potansiyel seziyorum.”

Serena ya inanmaz gözlerle öfkeli öfkeli bakan Winona mz de ite kaka dışarıya çıkardı.

“Ne oldu?” dye sordu Serena. Gayet samimiydi ama sesinden bir bıkkınlık da hissediliyordu.

“Bunun feminizmle ilgili olduğunu sanıyordum,” dedi Winona.

“yle zaten,” diye cevap verdi Serena.

Winona kollarını göğsünde kavuşturdu. “O halde bu geri kafalı, heteronormatif zırvalı İdarin da ne?”

Araya girmeye çalıştım. “Sanırım Winona’nın söylemeye çalıştığı şey, Ethan Fiore’yle flrtleşmenin kendisi için en iyi taktik olmayabileceği,” dedim.

“Sadece benim için değil, herhangi biri için de,” dedi Winona.

“Bu flrtleşmek değil ki,” dedi Serena. “Sadece stratejik bir şekilde ikna edici olmak. Bir grevin amacı bir sürü kişinin katılmasıdır. İnsanlara onların ilgisini en çok çekecek şekilde yaklaşmanın nesi yanlış?”

Winona ona dünyadışı bir yaşam formuymuş gibi baktı, sonra destek arayarak bana döndü.

“Erhan’la konuşmak zorunda değilsin,” dedim.

Winona durumdan tiksinimişti. “O zaman neden Erhan’la ve hana bu grevle uğraşıyoruz ki?” Azarlarcasına ellerini savurdu. “Neden doğrudan meselenin kaynağına inmiyoruz? Eliza, gidip Len e biraz bacağını göster ve sonra istifa edip etmeyeceğini sor.”

Önerinin kendisinin mi yoksa kendimi bunu yaparken hayal ettiğimde içimdeki her şeyin karman çorman olmasının mı beni daha çok dehşete düşürdüğünden emin olamadım.

Hazırlıksız yakalanan Serena da inanılmaz biçimde bir anlığına bile olsa bu öneriyi değerlendiriyormuş gibi durdu. “Ah, Winona,” dedi hoşgörölü bir ifadeyle gülümseyerek. “Bu çok farklı bir şey.”

“Hayır, değil. Yüzde yüz aynı şey. Sadece farklı görünüyor.”

Bunun üzerine Serena, Winona’yı ani bir ağırbaşlılıkla değerlendirdi. “Ama nasıl görüldüğü daima önemlidir.”

Oluşan sessizlikten Winona’nın bu cevabı düşündüğü anlaşılıyordu. Ancak tek cevabı, “Benim mola vermem lazım,” diye mırıldanmak oldu.

“Sorun değil,” dedi Serena ve eğilip camdaki yansımasını inceledi. “Ethan benimle idare etmek zorunda kalacak.”
Saçlarını

ve küpelerini düzeltti ve kısmen alıştırmak kısmen de bizim için yüzüne yine o tebessümünü takındı. Ve her nedense Ethan ya da başkasıyla bir sorun yaşayacağından şüpheliydim.

Serena sınıfa girer girmez Winona öfkesini kustu. "Tanrım, bu kızın olayı ne?" Rampada aşağı yukarı volta atmaya başladı. "Onun hakkında hiç yanılmamışım. O kız feminist falan değil!"

Dün Serena'yla Hwangbo etkisi yaratmanın ne kadar uğraş gerektirdiğiyle ilgili sözlerini düşündüm, bu sözler kendilerine yer edinmek için Winona'nın iddialarıyla güreşiyordu. "Belki de olaya farklı bir noktadan yaklaşıyordur?" dedim.

Bir şeye gülerken bir yandan da parmak uçlarıyla Erhan'ın dirseğine hafifçe dokunan Serena'yı izledik pencereden. Çocuğun greve katılıp katılmayacağını öğrenmek için bilgi verilmesine ihtiyacımız yoktu.

"Yumuşuyorsun," diye burnundan soludu Winona.

Bunun bende yarattığı etkiye hiç de aşına değildim ve dediği doğru olsa -gerçekten yumuşamış olsam- beni çok iyi tanımasına rağmen (hatta belki de bu sebeple) Winona en sert eleştirmenim mi olurdu diye endişelenmeden edemedim. Keşke ona bu feminizm olayının benim için taşıması zor hale geldiğini açıklayabilseydi m.

"Bak," dedim. "Anlıyorum. Serena... bambaşka bir karakter. Ama ona ihtiyacımız var." Kapıya yönelip Ethan ve diğerleri görüş açısından çıkarken Winona'nın hafifçe iç çektiğini duydum. Ne derse desin haklı olduğumun farkındaydı. "Daha da önemlisi, bence onun da bize ihtiyacı var," dedim başımla pencereyi işaret ederek. "Feminizmin meselesi de bu, değil mi? Hepimizin birbirimizi kollaması?"

Winona iç geçirerek kendini tırabzana çekti ve ayaklarını sallamaya başladı. "Evet, biliyorum," diye homurdandı sonunda. "Keşke hepimiz detaylar konusunda da hemfikir olabilseydik."

19

O cuma. Tim O'Callahan okula gelmeyince James, Len e bir son dakika Bugle görevi verdi. "Sanırım bu seni de ilgilendiriyor, Eliza," dedi beni eliyle çağırarak.

istemeye istemeye Len'in bulunduğu köşeye ayak sürüdüm.

"Pekâlâ," dedi James. "Tim bugün hasta olduğu için ikinizin onu yerine bakıp bakamayacağınızı merak ediyorum."

"Haber ne?" diye sordum.

"Şey, bu pek hoşuna gitmeyecek, Eliza ama... Bir beysbol maçıyla ilgili."

Suratımı buruşturdum. "Beyzbol maçı nasıl haber oluyor?" Şaka yapıyordum ama sadece azıcık.

"Spor bölümüne yazacağız," dedi James. "Gazetemizde bir spor bölümü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, evet."

"Üstelik bu sıradan bir beyzbol maçı değil," diye açıkladı Len. Her zaman olduğu gibi bir sıranın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. "Muhtemelen tarihi bir beyzbol maçı."

Bunun, Len'in spor yanlılığının yüzeye çıkması olduğunu varsaydım ama James de onu hevesle başını sallayarak onaylıyordu.

"Doğru," dedi. "Willoughby, Hargis Lisesi'ne karşı oynuyor ve Jason Lee'nin tek sezonda en fazla sayı rekorunu kırmayı bekleniyor."

ikisi de bu maçın neden bu kadar önemli olduğunu şu an anlamış olmam gerekiyormuş gibi beklenti içinde bana baktılar. James'e bir sen de mi bakışı attım.

"Serena Hwangbo'nun sevgilisi Jason Lee'yi mi kastediyorsun?" dedim.

"Ta kendisi," diye cevap verdi James. "Orta saha oyuncusu."

"Gerçekten ok İyi bir oyuncu." Len bunu ağzından çıkan çoğu şeyden daha ciddi bir tavırla söyledi.

"İkiniz de gidebilecek misiniz?" diye sordu James.

"BİR dakika." Telefonumu aldım ve bugün kesinlikle Driveways üzerinde çalışmamız gerektiğini söylemesini umduğum Winonaya mesaj attım.

Winona: Hayır, bugün çekim yapmamıza gerek yok.

Ben: Bir daha mı yeniden yazıyorsun?

Winona: Çok iyi olsun istiyorum. Anlarsın ya.

Ben: Ama bitirmen de gerekiyor?!

Bundan sonra Winona'dan hemen cevap gelmeyince hiç gelmeyeceğinden şüphelendim. Tam bir şeyler daha yazacakken Len in yerinden kalkmış, tepemde dikilerek ekranıma baktığını fark ettim. Yani bana kaba sayılabilecek kadar yakın duruyordu. Telaşla onu ittim.

"Ee?" dedi Len, sırtışına engel olamaya ra k. "Bölge mfettişiyle cuma günkü kokteyl randevunuzu erteleyebildin mi?"

Tüm bunlardan fena halde eğleniyormuş gibi görünen James'e ters ters bakıp tekrar telefonuma döndüm. Ama Wino-

nadan hâlâ cevap yoktu.

“Halletmem gereken bazı şeyler vardı,” dedim omuzlarımı dikleştirerek. “Ama şanslı günündesin çünkü gelebileceğim gibi duruyor.”

“Ne diyebilirim ki? Ben hep şansliyimdir zaten.”

Ona bir yumruk çakmamak gerçekten çok zordu.

* * *

Öğleden sonra hava olağandışı biçimde rüzgârlıydı, buna (irtınanın sert kuvvetiyle bağdaşmayan bir sıcaklık ve ellerinizle yanaklarınıza sürtünen bir kuruluk eşlik ediyordu. Kendine yabancıymış gibi hissetmeyle birleşen rahatsızlık belli belirsizdi ve regl öncesi hüznünü andırıyordu. Üzerinize yapıştığını, burnunuzun içine dolduğunu ve zihninizi karıncalandırdığını hissettiğiniz toz hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi. Neredeyse kafanızda kurmuşsunuz gibiydi; ta ki tozun kaynağının her nasılsa geldiğini hiç görmediğiniz daimi bir misafir olduğunu fark edene dek: Santa Ana rüzgârları.

Len’in arabasının yolcu koltuğuna gitmek için mücadele ederken, “Beyzbol için kötü bir hava olsa gerek,” diye bağırdım rüzgârdan sesimi duyurabilmek için.

“Harika sayılmaz,” diye bağırarak cevap verdi Len.

Len beni de Hargis Lisesi’ne götürmeyi teklif etmişti çünkü oraya başka türlü ulaşmama imkân yoktu. Arabasına binmeye çalışırken kapı kendi kendine savrularak açıldı. Apar topar koltuğa oturdum, rüzgârdan dolaşarak yüzüme yapışmış saçlarımı çektim; garip ve bakirimsi kokuyorlardı, ne benim ne de şampuanım gibiydi. Şiddetli esintiye karşı kapıyı mücadele ederek kapadım ve kendimi rüzgârın

uğultusundan izole edebilmek başlı başına bir zafer gibi geldi.

“Santa Ana rüzgârları.” Len gözlerini koluyla ovuşturup kontağı çevirdi. “Hiç şakası yok.”

Saçları rüzgârdan dağılmıştı. Düzeltmek için mi yoksa daha da karıştırmak için mi bilmiyorum ama içimden uzanıp saçlarına dokunmak geldi.

Ellerimin üzerine oturdum ve konuşacak normal bir şeyler düşünmeye çalıştım. “Geçen gün Santa Ana rüzgârları hakkında bir deneme okudum. Joan Didion yazmış.”

Len arabayı çalıştırdı. “Öyle mi? Ne demiş?”

“Çoğunlukla ne kadar huzursuz edici olduğundan söz etmiş. Havanın insanlara nasıl da intihar etmek ya da kazalara kanş-mak gibi garip şeyler yaptırdığından.” Tanrım, bu sohbetin gidişatı konusunda gerçekten muhteşem bir iş çıkarıyordum. Ama Len meraklanmış gibi görüldüğü için devam ettim.

“Güney KaliforniyaI olmayanların burada havanın hep iyi olduğunu düşündüklerinden ama aslında kötü havaya da maruz kaldığımızdan bahsetmiş. Aklımda kalan bir alıntı var, Los Angeles havasının kıyamet havası olduğuyla ilgili bir şey. Çünkü rüzgârlar şehri göz açıp kapayıncaya kadar alevlere bürüyebiliyor?”

“Hımm, evet.” Otoparktan çıkmak için sıramızı beklerken Len bir an için bana o satırı Joan Didion değil de ben yazmışım gibi hissettiren bir ifadeyle baktı. Başımı çevirdim ve camdan ağaçların deli gibi sallanan yapraklarını izledim.

“Sanırım konuyu ele alış şekli hoşuma gitti. Yani, benim sıradan hayatımın bir parçası olarak deneyimlediğim bu

olayı alıp bambaşka bir şeye dönüştürmüş. İlk kez birinin bildiğim bir yeri edebi bir şekilde kaleme aldığını hissettim." Birdenbire bu konu hakkında neden bu kadar uzun konuştuğumu anlayamadım. "Her neyse."

Len, sanki konuyu kapamaya niyetlenmemişim gibi kaldığı yerden sürdürdü. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Yazısı sana burayı bir şekilde... değerliymiş gibi hissettirmiş."

"Ever, aynen öyle." Anlamasına şaşırmıştım. "Her neyse, sen de okumalısın. Aslına bakarsan bu deneme İleri Seviye okuma listemizde var. Ben de orada buldum."

"Belki bir ara bakarım."

Otopark kampüsün kuzeyinde olduğu için anca anacaddeye dönüyorduk. "Acaba Boba Biraderlerde işler nasıl gidiyor," dedim önünden geçerken. "Şu an biraz boba çayı iyi giderdi."

Len hiçbir uyarıda bulunmadan arabanın altını kaldırıma sürterek hızla alışveriş merkezinin otoparkına saptı.

"Neler oluyor?" diye haykırdım.

Arabayı boş bir yere park eden Len o imza sırtışıyla bana baktı. "İyi bir noktaya değindin."

Ben her zamanki lavanta çayımdan aldım ama Len yeni bir şey denedi: Yulaf sütlü matcha. Ama yine bu konuda acınası derecede beceriksiz kalmıştı. Arabaya döndüğümüzde bardağını aramızdaki tutucuya yerleştirirken çayın üçte birini çoktan tüketmiş olduğunu fark ettim.

"Çok hızlı içiyorsun," dedim bardağını inceleyerek. Pipetinin ucunu çoktan ısırmıştı. "Bak daha bir sürü tapyoka topun

var.”

“Biliyorum, dengeyi tutturmak zor oluyor.”

“Bu bir sanattır^ dedim ve kendi çayımdan l bir yudum aldım.

Hargis’e doğru yola koyulurken arabasını daha dikkatli inceledim. Odası gibi arabası da temizdi ama onun dışında hiç de beklediğim gibi değildi. Arabasının, sıradan bir yolculukta bile kendi geçit treninizde bir platformdaymışsınız gibi hissettirecek kadar yüksek, kutu gibi bir ucube olacağını varsaymıştım. Onun yerine küçük, eski bir Toyotası vardı. Koltuk tamamen geriye itilmiş olsa bile Len yine de dizlerini ve dirseklerini bükerek kambur durmak zorundaydı, bu da biraz palyaço arabası kullanıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Trafik ışığına bakmak için başını eğdiği sırada, “Bu kadar komik olan ne?” diye sordu.

“Araban beklediğimden daha kkmş,” dedim.

Güldü. “Ne yani, benim kheylandan etkilenmedin mi?”

“Kötü bir araba olduğunu söylemiyorum. Sadece annemin kullanacağı tarzda bir araba olduğunu diyorum.”

“Bu benim annemin kullandığı arabaydı?

Nedense bunu çok komik buldum, bu da Len’i eğlendirdi ve birkaç dakikalığına gerçekten arkadaşmışız gibi hissettim.

“Bu arada,” dedi bir an sonra, “annenle her şey yolunda mı?”

Annemin Len'in evindeyken beni aradığını hatırlamam biraz vaktimi aldı. "Ah," dedim. "Sanırım olan oldu." Ona babamın iş durumundan ve iş başvurularına yardım etmeye çalıştığımın söz ettim. Bazen insanlar Kim'le ikimizin bu tip şeyler yaptığımızı öğrenince sanki onlara evin yerlerini dış fırçasıyla temizlemek zorunda olduğumuzu söylemişim gibi dehşete kapılıyorlardı. "Neden?" diye şaşkınlıkla soruyorlardı ve ben ne cevap vereceğimi asla bilemiyordum.

Ama Len nedenini sormadı. "Çok kibarsın," dedi.

Dirseğimi kapıya yasladım. "Pek sayılmaz. Yani yapmak zorundayım sonuçta," dedim.

"Evet ama yine de. Ben annemle babam için böyle bir şey yapmak zorunda değilim."

"Annenin alışveriş poşetlerini taşıyorsun?"

"Doğru, kas kuvveti gerektiren işler bende. Babam bana çimleri de biçtiriyor."

"Erkek evlat olmanın yükleri işte."

"Beni anlayacağını biliyordum."

Hargis Lisesi'ne yaklaşırken kampüse bakmak için camı indirdim. Bir anlığına Willoughby'nin paralel evrendeki haline bir

bakış attığımı sandım. Her şey aynıydı: yuvarlak araç girişi, alçı cephe, cüruf betonu blok duvarlar, pencerelerin yerleşimi. Tek fark boyası (bordo yerine lacivertti) ve HARGIS LİSESİ tabela-sıydı.

Len park ettikten sonra, "Bu çok tuhaf," dedim. "Burada paralel evrendeki versiyonlarımıza rastlayacakmışız gibi

hissediyo-rum.

“Öyle mi?” Len fotoğraf makinesini tekrar boynuna astı, bu sefer uzun odaklı lensi takılıydı. Geri geri yürüyerek makineyi havaya kaldırdı ve Hargis avlusunun fotoğrafını çekti. “Neye benzerlerdi sence?”

“Şey, paralel evrendeki Len...” ikinci fotoğrafı çekerken onu şöyle bir inceledim. “Konuşkan, direkt ve çok ciddi olurdu ” Bir klik daha. “Ve elbette feminist olurdu.”

Len makineyi indirip bana sırtıttı. “Anladım.”

“Peki ya paralel evrendeki Eliza?”

Len biraz düşündü. “Muhtemelen... uyumlu, mütevazı ve oğlanlara acayip takıntılı olurdu.”

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. “Paralel evrendeki Len hakkında ne düşünürdün?”

“Ah, ondan hoşlanırdı.”

“Len ondan hoşlanır mıydı?”

“Elbette. Çok iyi anlaşırlardı.”

Şu an bana öyle yakın duruyordu ki bizi ayıran tek şey göğsünden sarkan uzun mercekli fotoğraf makinesiydi. Bir sebepten ötürü öne aniden eğilecek olsam Bug/e in sahip olduğu en pahalı fotoğraf ekipmanlarından birini kırabilirdim. Bu beni tuhaf şekilde gerdi.

“İkisi de çok sıkıcıymış,” dedim ve uzaklaştım.

20

Sahada tribüne geçtik ve kale levhasını çitlerden en iyi şekilde görebileceğimiz yere oturduk. Misafir takımın yedek kulübesine daha yakındık. Bordo-beyazlı birkaç Willoughby oyuncusunun kendi aralarında top atıp tuttuklarını görebiliyordum.

“Buna ısınma deniyor,” dedi Len.

“Tabii,” diye cevap verdim.

Üçüncü sınıflardan Luis Higuera, Len’i görüp el salladı. Muhtemelen bildiği tek Japonca kelime ile “Len-cteT’ diye bağırdı. Son sınıflardan Adam Gibson’la birlikte çitlere geldi.

Len kocaman sırtarak, “Nasıl gidiyor?” diye seslendi.

“Bugün atıcımız mı olacaksın?” dedi Adam. “Başlamana izin veririm.”

“Hayır, dostum. Hâlâ iyileşmeye çalışıyorum.” Len dirseğini işaret etti.

“Evet, evet,” dedi Luis. “O yüzden bu adama mecbur kaldık zaten.”

“Siktir git, Higuera,” dedi Adam neşeyle.

Chan eki, Japoncada yakın ilişkileri bildirir. Çoğunlukla çocuklara ve yalan arkadaşlara seslenirken kullanılır, (ç.n)

Len bulutsuz ve sıradışı parlaklıktaki sert rüzgârlı gökyüzüne baktı. “Bu rüzgârda oynayabilecek misiniz, çocuklar?”

“Dostum, berbat bir durum.” Adam şapkasını aşağı çekerken Luis de başını iki yana salladı ve istavroz çıkardı. Sonra Adam başıyla fotoğraf makinesini işaret etti. “Maçı kayda mı geçireceksin?”

“Evet, Elİza’yla Bugle 2. haber yapacağız.” Bunu söylerken beni işaret etti.

“Hey, sen şu feminazi kız değil misin?” dedi varlığını ilk kez tasdik eden Adam. Luis medeni davranmasını hatırlatır gibi ona dirsek attı ama Adam önce Len e sonra bana bakıp göz kırptı. “Galiba barıştınız, ha?”

Masumu oynadım. “Hangi konuda?”

“Pekâlâ,” diye haykırdı hakem. “Başlayalım!”

Oyuncular yerlerini alırken -Hargis oyuncuları sahada, ilk vuruşu yapacak Luis hariç Willoughby oyuncularıysa kulübedeydi— rüzgâr şiddetlendi ve Kirli Otuzlardaymışız gibi toprağı havalandırıp oturması tam bir dakika süren bir toz fırtınası yarattı. Len de ben de toz solumamak için yakalarımızla ağızlarımızı kapamak zorunda kaldık.

Sonunda hakem başlama işaretini verdi. Hargis’in atıcısı olan soluk tenli, kızıl saçlı, uzun ince bacaklı çocuk kolunu kaldırıp topu kale levhasına doğru fırlattı.

Hakem, “Iska!” diye bağırdı.

Gözlerimi kırpacak zamanım bile olmamıştı. “İyi de Luis sopayı sallamadı bile.”

“Fark etmez,” dedi Len. Bir saniyeliğine atıcıyı süzdü. “Şu McIntyre denen çocuk iyiye benziyor.”

* Amerika’da 1930-1936 yılları arasında meydana gelen kuraklık ve buna bağlı oluşan erezyon, toz fırtınaları ve tarımın bitişini kapsayan doneme verilen ad. (ç.n)

Luis birinci kaleye ulaştı ancak McIntyre sonraki iki vurucumuzu öyle bir kırıp geçirdi ki Santa Ana rüzgârları yanında hafif bir esinti gibi kalırdı. Ama sonra Jason Lee’nin kale levhasına çıkma zamanı geldi.

Taraftarlar onun kim olduğunu çok iyi biliyordu ve herkesin dikkati, rüzgârın uğultusundan bile algılanabilir şekilde birden ona çevrildi. Dört bir yanımda sırtlar dikleşti, boyunlar uzatıldı, nefesler kesildi... Herkes bu yuvarlak omuzlu, bir boksörün çalımına sahip ve elinde beyzbol sopası tutan çocuğa odaklanmıştı. Ne yapacağını ben bile merak ediyordum.

Diğer Willoughby oyuncularının aksine Jason solaktı. Tek ayağını toprakta çevirdi, sopasıyla o noktaya vurdu ve aynı şeyi diğer tarafa da yaptı. Jason pozisyon almadan önce sopasını ileri geri sallarken o alüminyum parçasını ne kadar hafif bir şeymiş gibi gösterdiğini fark ettim.

McIntyre ilk atışı yaptı, top büyük bir hızla doğrudan Jason a gidince çocuk mecburen kenara çekilmek zorunda kaldı.

“Hatalı atış,” diye seslendi hakem.

“Neredeyse Jason a çarpacaktı!” diye haykırdım. “McIntyre çok iyiydi.”

Len gözlerini kısarak atıcının durduğu tümseğe baktı. “Bunu bilerek yapmış olabilir,” dedi. “Sırf Jasonın moralini bozmak için?”

“Bunu yapmasına izin var mı?”

“Onu durduramazlar.”

“Sen bunu yaptın mı?”

“Mecbur kaldığımda.” Bana doğru dönmeye başladı ama sessiz kınamamı algılayana kadar gözlerini sahadan ayırmadı. “Ne?” dedi gülerek. “Yoksa adil oynadığımı mı sanmıştın?”

Açıklanamaz bir gülümsemenin dudaklarımı çekiştirildiğini hissettim, bunu aceleyle bastırdım. “Sanırını hayır.”

Len in McIntyre’la ilgili hipotezi, bir sonraki atış da hatalı olunca temelsiz gibi göründü. Bunu Hargis taraftarları da fark etti, hoşnutsuzlukları bir canavar gibi uyandı. “Hadi, McIntyre, topla kendini!” diye tribünlerden gök gürültüsü gibi haykırdılar.

Willoughby taraftarı da kendi adlarına mutsuzdu. Protestoları en az karşı tarafınki kadar yüksek sesliydi ve ne düşündükleri son derece netti: Bizim oğlan Jason bundan çok daha iyiydi. Vuracak bir şey bulamazsa nasıl rekor kıracaktı?

Ancak bir sonraki atış da hatalı oldu, McIntyre artık mimlenmişti. Rüzgâr yine toz kaldırınca takip eden gecikme de onun suçu oldu. “Acele et ve yap artık şu atışı, Georgie!” diye uludu biri. “Kız gibi atmayı bırak!”

Etrafıma bakındım ancak benim dışımda kimse bu yorumdan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Yersiz fanatizm ve Santa Ana rüzgârları tarafından kışkırtılan bir güruhun ortasında olduğumu yavaş yavaş fark etmeye başladım, üstelik bu daha ilk devreydi.

Sonunda McIntyre’ın dördüncü atışı kabul edilebilir olunca Jason sopasını savurdu ve topa sertçe, tatminkâr bir ses

çıkarak vurdu. Top yükseldi, sayı vuruşu olacak gibi görünen zarif bir parabol çizerek hızla sahanın dışına doğru uçuşt... Ama hayır, şeytani rüzgârların kendilerine ait hesapları vardı ve son saniyede topun yönü değişti. Hepimiz gördük: top bir an çitin üzerinden dışarıya uçarken diğer an rüzgârla rotasından saptı ve gözünü toptan asla ayırmayan Hargis dış saha oyuncusunun eldiveninin içine düştü.

Seyirciler serseme dönmüştü. Önce Hargis taraftarları tepki verdi, hakem devreyi bitirirken neşeli bir tezahürat koptu. Kendini affettiren McIntyre artık bir kahramandı. Faul çizgisini coşkuyla zıplayarak geçti ve Hargis yedek kulübesine doğru âdeta seke seke gitti.

Willoughby sahaya çıkarken Len'e, "Herkes çok... duygusal," dedim.

Hemen cevap vermedi çünkü o da ilk Hargis vurucusuna odaklanmış vaziyetteydi - sestən anlaşıldığı kadarıyla Adam Gibson'ın ilk atışıyla temas kurmuştu. Sağ bekin tökezleyip topu düşürdüğünü görmek için tam zamanında döndüm.

Len, birisi parmağını kırmış gibi bir ses çıkardı. "O da neydi?" dedi. Ellerini havaya savurdu ve yanındaki naylon bir rüzgârlık giymiş orta yaşlı adam bu tepkiye bütün kalbiyle katıldı.

Onun zevk için pek bilinmeyen Fransız edebiyatı eserleri okuyan çocukla aynı kişi olduğuna tam inanamayarak Len'e dik dik baktım.

"Galiba ben maç izlemenin anlamını kavrayamıyorum," dedim Len normale dönünce.

"öyle mi?" Len dirseklerini arkasındaki sıraya dayadı. "Yani-bana Jason Lee topa vurduğunda topun nereye ineceğinin seni azıcık da olsa heyecanlandırmadığını mı söylüyorsun?"

“Maçların her zaman sıkıcı olmadığını söylemeye çalışıyorsan haklısın. Ama bu adanmışlığı asla anlayamıyorum.” Etrafı-mızdakileri gösterdim. “Takımları iyi oynadığında insanlar çok heyecanlanıyor; oynamadığında ise çok kızıyorlar. Sen de dahil.”

Len sırtarak saçlarını karıştırdı. “Bu sana mantıklı gelmiyor mu?”

“Hayır, bence bu sürü psikolojisi gibi bir şey. Herkesin normal kabul ettiği ama üzerine düşününce biraz acayip bulduğun şeylerden biri. Willoughby maçı kazanırsa senin ya da benim elimize aslında ne geçecek ki?”

“Güzel bir haber.”

“Sana katılmıyorum. Hargis kazansa da güzel bir haber olabilir.”

Len bir şey söylemedi ama bu defa sebebi düşünmesiydi. Bu sırada Hargis bir sayı turu aldı ve tribünlerde bir coşku patlak verdi.

Len bir tek benim duyabilmem için eğilerek, “Keyfi bir yanı var tabii,” dedi. “Willoughby’nin kazanmasını istiyorum çünkü o benim okulum. Bu da sırf benim okulum olmadığı için Hargis’ten nefret etmem gerektiği anlamına geliyor. Yani bu açıdan bakınca evet, ne demek istediğini anlıyorum.” Omuz silkti. “Ama bence bundan daha fazlası da olabilir.”

Bir sonraki Hargis vurucusunun kale levhasına yürüyüşünü izledik.

“Biliyor musun, büyükbabamın babası -büyük büyükbabam — İkinci Dünya Savaşı sırasında Japon toplama kampında beyzbol oynarmış.”

“Gerçekten mi?”

Len cebinden telefonunu çıkarıp bana bir fotoğraf gösterdi. Ekranı güneşten çevirince bunun bir beyzbol takımının fotoğrafı olduğunu gördüm. Beyaz üniformalar içindeki iki sıra genç adam tel örgülerin Önünde poz vermişlerdi, arkalarında çöl uzayıp gidiyordu. En alttaki düzgün ve zarif Japonca harflerin bir kısmı, fotoğrafın 1945’te çekildiğini anlayabileceğim kadar Çince harflere benziyordu.

“Hangisi büyük büyükbaban?”

“Tahmin et.”

Daha yakından baktım, ön sırada dizlerinin üzerine çökmüş bir adamın bilgiç bir sırtışı ve tanıdık gözleri vardı. “Bu.”

Len güldü. “Çok iyisin.”

Telefonunu ona geri verdim. “Büyük büyükbabanın bunları yaşamış olması inanılmaz bir şey.” Benim ailem -Güneydoğu Asya’daki savaşıardan kaçma tarihleri olan ailem— de

tecrit kamplarında yeterince zaman geçirmişti ama onlar Amerika’ya gelmeye çalışan göçmenlerdi. Len’in ailesi ise zaten Amerikalıydı. Böyle şeylerin Amerikalıların başına gelmemesi gerekirdi.

“Evet, kesinlikle berbat bir durum. Ancak sanırım beyzbolun kamplarda bu kadar yaygın olmasının sebeplerinden biri de bu. Ülkenin geri kalanı onları Amerikalı olarak görmezken, beyzbol sayesinde Amerikalı Japon olduklarını hissediyorlardı. Bu sahaları neredeyse sıfırdan inşa etmişler, hatta bazen dışarıdan takımlar —hapsedilmemiş insanlar— bile onlara karşı oynamak için kampa gelmiş.”

Sahadaki Hargis oyuncusu topa gürültüyle vurunca İkimiz de topun iç alandan çıkışını izlemek için döndük.

“Büyükbabam, babasının daima beyzbolun insanları farklılıklarına rağmen bir araya getirmenin bir yolu olduğunu düşündüğünü söylerdi.”

“Sence bu hâlâ doğru mu?”

“Bilmem.” Bana baktı, sonra sahayı inceledi. “Belki bazen.”

Rüzgâr yeniden şiddetlendi ve hepimizi bir toz fırtınasının ortasında bıraktı ama Lehle dizlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yakın otururken beyzbolun o kadar da sıkıcı olmadığını düşündüm.

* * *

Maalesef dokuzuncu devre geldiğinde Hargis hâlâ 1-0 öndeydi. Jason hâlâ sayı vuruşu yapamamıştı, bu da makalemizin esas meselesinin gerçekleşemeyebileceği anlamına geliyordu.

“Tek bir görevi vardı.” Başımı üzüntüyle iki yana salladım.

“Hey, Jason Lee’den şüphe etme,” dedi Len.

Sahanın yanına inmiştik ve Lehi fotoğraf makinesini kurcalamama izin vermeye ikna etmiştim. Sekizinci devre boyunca

bana kamerayı nasıl kullanacağımı öğretmişti ama hâlâ ne yaptığımdan tam olarak emin değildim.

“Sence beyzbol oynamaya ne zaman dönersin?” diye sordum güncel Willoughby vurucusu Isaac Furukawa nın fotoğrafını çekerken.

“Ne?” Len de Isaac’i izliyordu.

“Beyzbola. Atış yapmaya.” Isaac’in çektiğim fotoğrafına baktım, tamamen flu çıkmıştı ama havalı şekilde değil. “Ne zaman dönersin?”

“Ha,” dedi Len. “Dönmeyeceğim.”

O kadar şaşırdım ki kamerayı neredeyse çitlere çarpacaktım. “Ne? E, büyük büyükbabanla ilgili onca şey ne olacak? Beyzbo-lun insanları bir araya getirmesi filan?”

“Beybzolu hâlâ seviyorum ama artık oynamak isteyip istemediğimden emin değilim.”

Kamerayı ona çevirdim ama lens çok uzun olduğu için birkaç adım gerilemem gerekti. “Anlamıyorum.”

Len eliyle kadrajı kapadı. “Artık şunu geri alabilir miyim?”

“Elini çek.”

“Sanırım fotoğrafları çeken olmayı tercih ederim.”

“Hadi ama.”

Sonunda razı geldi ve ben de onun utanarak sırttığı bir fotoğrafını çekmeyi başardım.

“Nasıl olur da dönmek İstemezsin?” diye sordum çektiğim fotoğrafa hayranlıkla bakarak. İyi çıkmıştı ama nasıl becerdin diye sorsanız açıklayamazdım.

“İstemiyorum işte.”

Kamerayı tekrar sahaya çevirdim ve güncel Hargis atıcısı olan Walnes isimli tıknaz, sarışın çocuğun fotoğrafını çektim. “Eskisi kadar iyi olamayacağından mı korkuyorsun?”

Kamerayı indirdiğimde hâlâ cevap vermemiştii, ben de dikkatini tekrar maça yönelttiğini sandım. Ama gözlerini yerdeki çimenlere dikmişti.

“Aslında doktorum bu sezon dönebileceğimi söyledi.” Spor ayakkabısının ucuyla yere bir çizgi çizdi. “Dikkatli olur ve çok çalışırsam eskisi gibi iyi atışlar yapabileceğimi söyledi. Muhtemelen.”

“Bu iyi bir şey, öyle değil mi?”

“Belki. Ben sadece onca zahmete değer mi emin olamıyorum.”

Bunu masaya anahtarlarını fırlatır gibi kayıtsızca söylemeye çalışmıştı ama yine de sözlerinde beni hüzünlendiren bir yan vardı.

Kendimi, “Elbette değer,” derken buldum. “Seni atış yaparken hiç görmedim ama McIntyre’in yarısı kadar bile iyiymişsen” -ben bunu söylerken dudakları seğirdi- “bayağı iyiymişsin demektir.” Len gözlerini devirir gibi yaptı. “Ve bir şeyde o kadar iyiysen bence bunun, Jason ın vuruşu hakkında söylediğinden aşağı kalır yanı yoktur. Yani heyecanlı bir yanı vardır.”

Hiç ama hiç sevmediğim kocaman bir sırıtış yüzüne yayıldı. “Bir dakika, yani sen şimdi bana beyzbolun seni heyecanlandır-dığını mı söylüyorsun?”

“Hayır. Tanrım, Len.” Nedense yüzümün yandığını hissettim. “Sadece bir konuda iyi olmaya çalışmanın her zaman o çabaya değeceğini söylüyorum.”

“İyi de ben çabalamadan da bir sürü konuda iyiyim zaten? diye espri yapınca o an keşke elimde bir beybzol topu olsa da kafasına fırlarsam diye düşündüm.

Ama sonra sırtışı azıcık soldu ve gözleri sahaya döndü.
“Gerçeği bilmek ister misin?”

“Elbette.”

Sol omzunu, sonra da dirseğinin iç kısmında uzanan ince bir hilal şeklindeki yara izini ovuşturdu. “Bir beybzol topunu ortalama bir çocuktan daha iyi fırlattığımı keşfettiğim andan beri atıcıydım. Kendimi de büyük oranda bundan ibaret görüyordum. Öyleyim de. Bir yanımda artık dönmek istemiyor çünkü bir daha eskisi gibi olamamaktan korkuyorum.” Çitlere yaslandı. “Özellikle bu sefer kendim çok büyük bir söz veriyormuşum, bunu istiyorum, yıldız atıcı olmak istiyorum, diyormuşum gibi hissediyorum,” dedi.

Bana bakmadı ama ne demek istediğini bir anda anladım.
“En çok korktuğun şey de bu: Gerçekten istediğin bir şeyde başarısız olmak.”

“Evet.” Bir parmağını çitin tel örgülerinde gezdirdi. “Ama bir şey daha var. Dirseğimi yırttığımda -bu arada canım çok fena yandı herkesin bilmek istediği ilk şey dirseğimi nasıl kurtarabileceğimiz oldu. Böylece atıcı olmaya devam edebilecektim. Sanki artık atış yapamazsam bütün hayatım bitecekmiş gibi düşünüyorlardı. Ancak orada ameliyata girmek için yatarken aklıma şu düşünce geldi.”

Gözlerini onu hâlâ dinleyip dinlemediğini görmek İster gibi tekrar bana çevirdi. Tuttuğum kamerayı karnımın üzerine bırakmış, maçı takip etmeyiye çoktan kesmiştim.

“Atıcılığın kendisi —çok fazlası- beni artık bir atıcı yapmayan şeydi. Bunun çok tuhaf olduğunu düşündüm. Sanki kimliğim kendi kendini yiyip bitiriyordu.”

Ellerini kapüşonlusunun ceplerine sokup hava soğumuş gibi içe doğru büzüldü. Oysa rüzgâr aynı şekilde esiyordu.

Elimi koluna koymayı düşündüm ama yapmadım. "Yeni bir kimlik istedin."

"Belki de.

"Ve dönecek olursan gerçekten geriye döneceğinden korkuyorsun. Belki eskisi kadar, hatta ondan da iyi olacaksın ama sonra o döngüde sıkışıp kalacaksın. Len DiMartile, yıldız atıcı. Ta ki her şeyi yeniden kaybedene kadar."

"Sanırım Öyle."

"Yani hem başarısız olmaktan hem de olmamaktan korkuyorsun."

"Evet." Utanarak güldü. "Sanırım dönmek çok daha kolay."

"Doğru, Bugle in baş editörü olarak devam etmek çok daha kolay."

Kızıp kızmadığımı anlamak ister gibi yüzümü inceledi. "Bunu sana zaten benim pisliğin teki olduğumu düşündüğün için anlatıyorum," dedi.

"Ben asla öyle bir şey söylemedim."

"Doğru, senin söylediğin şeyler daha kötü ve daha spesifikti "

"Gerçekten öyle miydi?"

"Şaka yapıyorum, Eliza."

Kamerayı ellerimin arasına aldım ve bana yabancı ağırlığını hissettim. "Şey, söylemek istediğim bir şey daha var."

"Sadece bir demek ha?"

“Bence korkuyor olmak hiçbir şey için iyi bir sebep değil.”

Len in buna bir cevabı yoktu ve bir süre ikimiz de sessizce sahayı izledik.

Sonunda sıra yine Jason ın vuruşuna gelince Len beni dirseğiyle dürttü. “Döndü,” dedi. “Çekime hazır mısın?”

“Al.” Parmak uçlanma yükselerek kamerayı tekrar onun boynuna taktım. “Jason Lee tarih yazarken &^/Ala doğru dürüst bir fotoğrafının olmamasının sebebi olmak istemiyorum.” Sonra ellerimi belime koyup herkesle birlikte bu son karşılaşmayı izlemeye koyuldum.

Jason da tıpkı iyi pek çok beyzbol oyuncusu gibi -bana söylenene göre— çok batıl inançlıydı ve sopayla yaptığı o rîtüeli adım adım tekrarladı. Derken Walnes inanılmaz bir hızla topu kale levhasına doğru fırlattı.

Ancak Jason, tıpkı Len’in vaat ettiği gibi, topu karşıladı ve usta bir vuruşla küçük deri küreyi bir kez daha havayı yarararak dış sahaya yolladı. Rüzgâr bu kez ya merhametinden ya da kayıtsızlığından topu ileriye doğru savurarak onun çitin üzerinden hakkı olan kavisle geçmesine izin verdi.

Seyirciler ayağa fırladı, hayal kırıklığı dolu sesler bile coşkulu tezahüratlara karıştığı için duyabildiğim tek şey gök gürültüsünü andıran kuvvetli bir alkış oldu. Luis ve sonra da Jason savaş kahramanları gibi el sallayarak oyun alanı boyunca kendi saha-lafına doğru bir tur attılar.

Len sevinç dolu bir haykırışla beni omuzlarımdan tuttu. “Baçardı!” diye bağırdı.

Ben de karakterime hiç uygun olmayan şekilde zıplıyor, alkışlıyor, gülüyordum ve ancak kameranın lensi bana

değdiğinde ne olduğunu anladım: Bir beyzbol maçındaydım ve sırf biri sayı vuruşu yaptığı için mutluydum.

Kendime o kadar şaşırdım ki maçın sonuna doğru dürüst dikkat edemedim ve ben daha ne olduğunu anlayamadan maç sona erdi. Hargis dokuzuncu devrenin sonunda bir geri dönüş yapamadı ve işleri bitti: Biz kazandık.

Takımlar tokalaşmak için sahanın ortasına gelirken sessizliğimi fark eden Len sırtıma dostane bir şaplak attı. "Hadi," dedi Willoughby yedek kulübesine doğru yürüyerek. "Senin uzmanlığından faydalanma vakti."

"Neymiş o?"

"Soru sormak."

Bir süre çocuklarla konuştuk. Len röportajların çoğunu benim yönlendirmeme izin verdi. Anlamadığım espriler yapıyorlar, geçmiş yıllarda birinin ya da öbürünün yaptığı şeylere dair hikâyeler anlatıyorlardı. Len çok güldü, göz kenarları o kadar kırıştı ki yüzünün, "geçen baharda St. Agathas'a karşı oynadığımız şu oyun* konusunda daha fazla hikâye kaldırabileceğinden emin değildim.

Bense hemen herkes tarafından beni çok şaşırtan saygılı bir nezaketle karşılandım. Takımdaki Çıkıntı'.rolünü benimsemiş gibi görünen Adam dışında kimse feminizm olayına dair herhangi bir imada bulunmadı. Tribünden bir yabancı şu an bana laf atacak olsa bütün takım yiğitçe bir öfkeyle saldırganın üzerine atlayacakmış gibi hissediyordum.

Bu yakışıklı oğlanlardan ve onların iyi niyetli takılmalarından etkilenmedim desem yalan olurdu, aynı anda hem şefkatli hem koruyuculardı. Şu an bu kadar nazik olmalarının nedeni ucu ucuna kazandıkları zaferin sevinci miydi yoksa Willoughby'ye duydukları bağlılığın bir uzantısı mıydı merak ettim.

Bir Bugle alışanı olmamdan gelen profesyonellikten ötürü olduğunu düşünecek kadar burnu büyük değildim. Kendimi çocuklardan birinin küçük kardeşi ya da kız arkadaşi gibi hissettim.

Len birkaç metre temde binleriyle sohbet ediyordu ve göz göze geldiğimizde gülümsedi.

işte o zaman anladım: Sebep Len'di. Ben sadece Len'in yanındaki kızdım. Natalie ya da Olivia olabilirdim ve bu herhangi bir fark yaratmazdı. Bu durumun dışında ne tür bir kargaşaya neden olduğum veya Len hakkında ne tür şeyler söylediğim önemli değildi. nemli olan benim burada Len'le birlikte olmamdı. Len bundan şikyeti görünmüyordu, bu yüzden ona duydukları saygıyı bana da gösteriyorlardı. Bu rahatsız ediciydi.

Bana kendimi anlamadığım bir şeyin suç ortağıymışım gibi hissettirdi.

şimdilik takımla işimin bittiğine karar verdim. Len'e tuvalet bulmaya gittiğimi mesaj attım ve cevap vermesini beklemeden ıktım.

En yakın seçenek kızlar soyunma odasıydı ama herkes benimle aynı şeyi düşündüğü için önünde uzun bir kuyruk oluşmuştu. Willoughbynin haritasını ezbere bildiğim için kolayca başka bir tuvalet bulabileceğimi düşündüm. Ana binaya geçtiğimde tıpkı Willoughby'deki gibi hemen bir tuvalet buluverdim.

Ben ellerimi yıkarken Len mesaj attı:

Hangi tuvalettesin?

Cevap yazdım:

Örtülü geçittekinde

Çıkmadan önce aynaya baktım ve floresan ışığı altında berbat göründüğümü fark ettim. Saçlarım elektriklenmiş, yanaklarım rüzgârdan pembeleşmişti ve sonuç pek harika değildi. Kim in birkaç ay önce doğum günümde hediye ettiği küçük tüp pahalı nemlendirici aklıma gelince hemen sırt çantamı karıştırmaya başladım. Berbat bir hediye olarak üzerini çizdiğim için hiç düşünmeden çantama tıkmıştım. Ama şu an cildim zımpara kâğıdı gibi olduğu için nemlendiricinin yanımda olmasına çok sevinmiştim.

Kremi sürerken aynadaki yansımam —lavabonun üzerine doğru eğilme şeklim, yüzümü umut dolu ve tedirgin bir dikkatle inceleyişim— beni durdurdu. Nedenini anlamadım, ta ki ablamı anımsattığımı fark edene kadar.

Ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Yıllar önce Kim ortaokula başladığında annemin teyzelerimizden biriyle yaptığı konuşmayı hatırladım.

“Kim çok güzeldi,” demişti mutfakta kendilerini dinlediğimizden habersiz olan Ayı. “Cildinin bu hale gelmesi çok yazık oldu.”

“Daha da kötüleşmesine izin veremeyiz,” demişti annem alçak sesle. “Bir kızın yüzü çok önemlidir.”

İkimiz beraber oturma odasında televizyon izliyorduk ama Kim bunu duyunca hiçbir şey söylemeden banyoya sıvışmış ve yakın zamanda alnını bürümüş olan sivilcelerini incelemeye başlamıştı.

“O kadar da kötü değil,” demeye çalışmıştım ama kapıyı suratıma kapamıştı.

O an karanlık koridorda tek başıma dururken, böylesi kolay ve keyfi yitirilebilen bir şeyse güzelliğın o kadar da önemli olup olmadığını sorgulamıştım. insan güzelliğini geri kazandığında bile G4 jz"nin iş arkadaşının dermatolog kızı ve anneme soracak olursanız Guan Yine edilen haddinden fazla dua sayesinde Kim'in yaptığı gibi) bu kadar fırdöndü bir şeyi elde tutabilmek daimi bir takıntı gerektiriyor gibi geldi bana. İşte o zaman kendimi asla böyle şeylere kaptırmamaya karar verdim. Herkes benim 'Kim'den daha zeki olduğumu söylüyordu, ben de öyle olacaktım.

Şimdiyse ben yanaklarımda Kim'in okalıptüs kokulu nemlendiricisiyle aynanın karşısında durmuş, bana bakan bir erkeğın ne gördüğünü az da olsa merak ediyordum.

Tanrım, bu kafadan derhal çıkmalıydım. Başımı iki yana salladım ve cildim tamamen emene kadar kremi deli gibi ovarak yüzüme yedirdim.

* (Çince) Teyze, (ç.n)

Dışarı çıkınca Len'in kafeterya pencerelerinin oradaki sütunlardan birine yaslanmış, bir şey okuduğunu gördüm. Yaklaşınca elindekinin ileri Seviye Edebiyat kitabımız olduğunu fark edip ona bir mesaj attım.

Didion'a yetismeye mi çalışıyorsun?

Titreşen telefonunu cebinden çıkardı. Bir an için yüzünde gizli bir tebessüm yakaladım. Sonra başını kaldırdı. Ama mesafeye rağmen, beni fark etmeden önce başka bir şey gördüğünü yüzünden anladım, önce biraz şaşırdı sonra üzüldü. Merakla öne doğru birkaç adım atıp bakışını takip ettim.

18 numaralı bordo-beyaz forması içinde başkasıyla karıştırılması imkânsız Jason Lee merdivenlerin altında

kesinlikle Serena Hwangbo olmayan bir kızla aşırı derecede yakınlaşmıştı. Kız duvara yaslanmış, Jason da kolunu duvara dayayarak kızın üzerine eğilmişti.

ikisinin de beni göremeyeceği kadar uzaktaydım. Peşinden gelmem için bana işaret eden Len'e doğru gittim apar topar. Sonra İkimiz de otoparka doğru kaçtık.

Willoughby otoparkında da bulunan ve çoğunlukla depolama için kullandığımız bir yük konteynerinin gölgesine doğru sendeledik. Batan güneşin ışığından korunduğumuz an birbirimize dehşet dolu gözlerle baktık. Sonra da görmemeyi tercih edecekleri bir şeye tanık olan insanlara Özgü heyecanlı bir kahkaha patlattık.

"Neydi o?" Gülerken konteynerin köşesine yaslandım.
"Gördün mü?"

"Gördüm," dedi Len.

Aklımda milyonlarca soru uçuşuyordu. O kız kimdi? Serena neden maçta değildi? Kız arkadaşların, erkek arkadaşlarının maçlarına gitmesi gerekmez miydi? özellikle de erkek arkadaşları, ligin sayı vuruşu rekorunu kıran Jason Lee ise?

Sonra kendimi toparladım. Serena nın orada olup olmamasının ne önemi vardı? Asıl soru, Jasonın neden böyle bir pislik yaptığıydı.

"Bunu Serena'ya anlatmalıyız/ dedim.

Len ensesini ovuşturdu ve yüzünü buruşturarak Jason'a doğru baktı. "Öyle mi?"

Ona inanamayarak sertçe baktım. "Evet, tabii. Doğru olan bu."

“Gerçekten öyle mi ama?” Len kollarını göğsünde kavuşturmaya çalıştı ama boynunda fotoğraf makinesi olduğunu hatırladı. Çıkarıp kamera çantasına koydu. “Belki de bize düşmez.”

Rüzgâr cevaben öfkeyle esti ve Len in ekose gömleği sırtından uçacakmış gibi havalandı. Ben de kendi gömleğimi, hâlâ gri kazağımın yerini tutan kahverengi, kalın örgü hırkama daha sıkı sarınarak yerinde tutmaya çalıştım.

“Tamam, o zaman Jason’dan bu durumu Serena’ya kendisinin anlatmasını iste.” Rüzgârın yüzüme savurduğu saçlarımı geri ittim.

Len böyle bir şeyin mantıksız olduğunu bilmem gerekirmiş gibi yüzüme baktı. “Sen Jason Lee’yle tanıştın mı?”

Zihnimde bir şüphe belirdi. “Eskiden takımda birlikte olduğunuz için mi? Bu ‘kızlardan önce kardeşler’ olayı mı?”

Len gücenmişe benziyordu. “Öncelikle kızları gündeme getirenin sen olduğunun kayda geçmesini isterim, İkincisi de hayır.” Bir taşa tekme atıp asfalt boyunca savurdu. “Bu bizi ilgilendirir mi emin değilim sadece.”

“İyi de Serena bunu bilmeyi hak etmiyor mu sence?” Bu durumu ondan saklamak bana çok yanlış geliyordu, özellikle de

artık... onunla arkadaş olmuşken. Üstelik kız benim için bir grev bile planlıyordu.

Ancak Len'in benzer ikilemleri yoktu. “Tam olarak neyi bilmeyi hak ediyor? Yani o gördüğümüz tam olarak neydi ki?”

“Şaka mı yapıyorsun? Ne olduğunu gayet iyi biliyoruz. İkimiz de gördük?”

“Ne anlama geldiğini bilmiyoruz.”

Şimdi onun daha mantıklı olması gerekirmiş gibi bakma sırası bana gelmişti. “Hiçbir erkek hoşlanmadığı bir kızın üzerine öyle eğilmez,” dedim şahsi tecrübeye dayanmayan bir otoriteyle.

“Bu bir varsayım.”

“Hayır, kesinlikle doğru bir tespit.”

“Emin misin?” Len birkaç adım yaklaştı ve aynı hareketi bana çekerek beklenmedik bir şekilde beni sıkıştırıp kolunu konteynere yaslandı. “Öyle mi diyorsun?”

Bu küçük manevrası sayesinde Jason hakkında yanıldığıma ikna olacağıma inanıyormuş gibi sırtı çünkü aklı sıra şu an iddiamı haksız çıkardığını sanıyordu. Beni böyle sinir ederek çok kışkırtıcı olduğunu düşünüyordu, itiraf ediyorum, benim de üç saniyeliğine nefesim kesildi ama sonra yavaş yavaş zihnime bir farkındalık sızdı. Len kendinden çok emin, kazandığı zaferden çok böbürlenmiş gibi görünüyordu. Onun anlamadığı şeyi anladığımda uzandım ve onu öptüm.

Bariz şaşkınlığı onu beni öpmekten alıkoymadı ve bu kadar yoğun karşılık vermesi beni de hazırlıksız yakaladı.

Gerçekten öpüşmeye başlamamız çok uzun sürmedi ve eridiğimi hissettim. Eliza’ya elveda! Sanki içimde bir tek biriken yansaydam sıvı bir öz kalmıştı. Bu yelkenlerini açmış his fazla gelmeye başlayınca geri çekilmeyi hatırladım ve ne demek istediğimi göstermişim gibi yaparak onu ittim.

“Neden sen söylemiyorsun?” dedim sürtünerek yanından geçip giderken.

* * *

Len beni eve bıraktıktan ve akşam yollarımız ayrıldıktan çok sonra —ikimiz de yılmaz bir neşeyle normalin dışında hiçbir şey olmamış gibi davranmaya kendimizi adanmıştık— saat gece saat biri geçmiş, ışıklar kapalı yatağında uzanırken midemde kelebekler uçuşturan bir mesaj aldım. Özellikle de Len’i karanlıkta odasında uzanmış bana mesaj atarken hayal ettiğim için:

Haklıydın.

Bu lafı hep takdir etmişimdir ama bu sefer Lenden gelince sıcak havada dolaşan sivrisinekler gibi durmadan aklımda vızıldadı. Kendimle ne yapacağımı bilemeden yatakta öylece dönüp durdum.

21

inona'dan öğrendiğime göre Bechdel Testi bir kurmaca eserde —diyelim ki bir filmde— en az iki kadının, bir erkek dışında başka bir konuda sohbet edip etmediğini ölçüyormuş. Buradaki alt metnin, sadece erkekleri uğraş edinen kadınlarda doğaları gereği feminist olmayan bir şeyler bulunduğu olduğunu düşünmüşümdür. Bir feministin erkeklerin ihtiyaç ve arzularından tamamen bağımsız umudan, hayalleri ve istekleri olmalıydı. Bir feminist, kendini tamamlanmış hissetmek için bir erkeğin ilgisine ihtiyaç duymamalıydı. Başka bir deyişle, bir feminist vaktinin büyük bir kısmını bir oğlanı düşünerek geçirmemeliydi.

Sorun, benim Len i düşünerek çok vakit geçirmemdi.

ödevimi yapıyor, babamın iş başvurularına yardım ediyor, Bugle makalelerini düzeltiyor ve bunların arasındaki her anı Len'le öpüşmemizi, şimdiye kadarla her konuşma ve etkileşimimizi kafamda oynatarak geçiriyordum. Maçtan hemen sonraki o pazartesi Özellikle çok fenaydı. Ne zaman &^'ın haber odası ya da Edebiyat dersi gibi Len in de bulunma ihtimalinin olduğu bir odaya girsem kalbim güm güm atmaya başlıyordu ve özellikle aradığım biri yokmuş gibi öylesine etrafa bakınsam da aslında

i I

elbette Len'i arıyordum. Ve onu her gördüğümde şunu ilk kez fark ediyormuşum gibi oluyordum: Lanet olsun, yakışıklıydı.

Ama sonra yaptığım şeye dönüyor, her şey son derece normalmiş gibi davranıyordum.

Len ise sakinlik konusunda ustalik dersi verebilirdi, beni ilk gördüğünde merakla yüzüme bakması dışında —ki onu görmezden gelmiştim- ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. O kadar kayıtsızdı ki bazen bütün olan biteni hayal etmişim gibi hissediyordum.

Ama sonra telefonuma bakıyor ve hâlâ cevap bekleyen, bana attığı o son mesajı görüyordum.

Ertesi sabah onun etüt sınıfına Natalie'yle geldiğini gördüm. Belli ki otoparktan birlikte yürümüşlerdi ve konuşmanın çoğunu Natalie yürütüyordu.

"Ameliyattan önce ne kadar hızlı atış yapabiliyordun?" dediğini duydum Natalie'nin. Yandan yaptığı atkuyruğuyla bugün oldukça güzel görünüyordu. Belki de fazla güzel.

"Yüz kırkları buluyordu," dedi sırt çantasını her zamanki köşesine koyan Len.

"Saat başına kilometre olarak mı?" Natalie'nin gözleri büyüdü. "Bu gerçekten çok iyi."

"Fena sayılmazdı," dedi Len gülerek. Her gün yaptığı gibi sıraların üzerine tırmanıp dizüstü bilgisayarını açtı. Beni asıl öldüren şey Natalie'nin de eşyalarını bırakıp davet edilmiş gibi yanına oturması ve Len'in bu konuda hiçbir şey söylememesi oldu.

"Duyduğuma göre takımdaki herkesten daha çok vurucuyu oyun dışı bırakmışsın," dedi belli ki artık bir Willoughby beyzbol istatistikleri kaynağı olan Natalie.

"Duydun ha?" diye sırttı Len.

"Şey, Bugle d^ okudum," dedi Natalie. "Atıcılıkta nasıl bu kadar başarılı oldun?"

Len omuz silkti. "Herhalde çok antrenman yaparak" dedi. "Kim bilir?"

"Belki de çok uzun boylu olduğun içindir." Natalie çenesini ellerine dayadı. "Bu arada boyun kaç?"

"Bir doksan," dedi Len. "Senin?"

"Bir altmış!" Natalie bu dünyanın en komik şeyiymiş gibi güldü.

Ağzımın içine kusmak istemediğim için, "Hey, Natalie," diye seslendim. Neden böyle aptalca davranıyordu? Oysa onun tek kurtarıcı Özelliği aptal olmamasıydı.

Len ve Natalie bana döndüler.

"Taslağını görebilir miyim, lütfen?" dedim.

"Elbette," dedi Natalie. Ama araya girmem belli ki bu harikulade sohbeti bozmaya yetmemişti çünkü tekrar Lene döndü. "Artık atış yapmaman çok kötü," dedi. "Seni oynarken izlemek çok güzel olurdu."

"Belki de izlersin," dedi Len. "Belki dönerim."

Natalie o kadar memnun gözüküyordu ki, "Bugün getirirsin herhalde, Natalie," diye seslendim.

◆ * ◆

Daha sonra Len i dolabının önünde gördüğümde kendimi tutamadım. Yanına gittim ve rahatsızlığımı gizlemeyi beceremeyen bir sesle, "Madem planlarında yok, neden herkese beyzbola döneceğini söylüyorsun?" diye sordum.

Dolabındaki kitapları karıştıran Len cevap vermek için acele etmedi. Sonunda verdiği cevapsa resmen buz gibiydi. "Yani

neden Natalie'ye söyledim mi demek istiyorsun?"

"Evet, aynen."

"Belki de son konuşmamızdan bu yana fikrimi değişti rm i -şimdir." Kontrollü bir şekilde dolabının kapağını kapadı. Sonra herhangi bir şey ifade etmeyen nazik bir gülümsemeyle uzaklaştı.

Peşinden gittim. "Ona nasıl katlandığını anlamıyorum," dedim sesimin bu kadar sinirli çıkmasından nefret ederek. "O berbat biri."

"Eh," dedi, "bana karşı çok kibar."

"Seninle flört ediyor da ondan," dedim. "Zaten o hep flört eder."

"Bunun nesi yanlış?" Bunu söylerken durup yüzüme baktı, neredeyse üzerine düşecektim. "Kız ne istediğini biliyor ve bunu gösteriyor."

Öfkeli görünmüyordu ama bu yorumu indirilen bir yumruktu âdeta. Ona nasıl cevap vereceğime karar veremedен arkasını döndü.

"İyi de sen ondan hoşlanıyor musun ki?" deyiverdim. "Çünkü hoşlanmıyorsan onu cesaretlendirmemelisin."

Len dönüp uzun uzun bana baktı. "Bazen her şey siyah-beyaz değildir," dedi. "Bence sen bunu çok iyi biliyorsun." Sonra tek kelime daha etmeden gitti.

Gitmesine İzin verdim. Berbat davrandığımın farkındaydım ama başka ne yapabilirdim? Ona üzgün olduğumu, onu öperken sadece dalga geçtiğimi, benim için hiçbir anlamı olmadığını, ondan hoşlanmadığımı söylemeliydim.

Ancak bunların hiçbirini söylemeye içim cl vermedi çünkü doğru olup olmadıklarından emin değildim.

Bu farkındalık beni huzursuz etti. İlk tepkim kendimi hayal kırıklığına uğrattığıma dair belirsiz bir duyguydu. Len gibi birine âşık olmak ne kadar da beklendik, ne kadar da hayal gücünden yoksun bir şeydi. Çocuğun etrafta kolej ceketiyle dolaşmasına bir dönem kalmıştı. Neden en azından ilerici bir politikası ve sigara içen bir eski kız arkadaşı olan James gibi birine âşık olamıyordum?

İkinci tepkim paniklemektir. İki gün içinde Len'in, Bugle'n gelecekte baş editörü olmasını protesto eden bir greve önderlik edecektim. Ondan hoşlanmamam gerekiyordu. Winonanın dudağının, bir şeyden tiksindiğindeki gibi kıvrıldığını hayal ettim. Ya da Serena'nın okuduğu son feminist kitabı yüzüme fırlatıp bana, "Ondan hoşlanıyor musun? Ataerki İlikten hoşlanıyor musun?" diye bağırdığını.

Bu duyulacak olursa, feminizm hakkında tüm söylediklerim bir şakadan ibaret olacaktı. Aslında bunu sorun etmezdim ama artık diğer insanların da çıkarları söz konusuydu. Serena'nın son sayımına göre tam olarak altmış dört kişinin. Kulağa çok da bü-yük bir sayı gibi gelmiyordu, ta ki sırf nz bir anlamı olacağını söylediniz diye Öğrenci kitlesinin yüzde altısının greve katılacağını göz önünde bulundurana kadar.

Belki de iptal etmeliydim? Ama bu hiç feministçe bir hareket olmazdı. Hikâyenin nasıl gideceğini şimdiden tahmin edebiliyordum: Eliza bir oğlan yüzünden geri çekildi. Hem de tüm oğlanlar arasından Len yüzünden.

Derin bir nefes verdim. Bir anda böylesi karmaşık şeyleri ister olmuştum. Hâlâ Bugle in baş editörü ve feminist olmak istiyordum. Başkalarının da feminist olmasını istiyordum. Ancak aynı zamanda Lenden sadece parçalar halinde idrak

edebildiğim bir şey de İstiyordum. Beyzbol maçının olduğu geceyi düşündüm. Onu neden öpmüştüm? Onu neden ilk ben öpmüştüm? Aslında öyle olmasa da sanki bir şekilde bir şey kaybetmişim gibi hissediyordum. Evet, onun da beni öptüğünü biliyordum —Tanrım, hem de nasıl öpmüştü- ama bir oğlanın isteğinin değeri neydi ki? Hem bir feministin bunu istemesi gerekir miydi? Bir feministin bunu istediği için kendini kötü hissetmesi mi gerekirdi?

Derken aklıma bütün bu karmaşanın başladığı ilk gün geldi: Lenin sırasının üzerine oturup şu an aslında pek de samimi olmadığını fark ettiğim küstah bir ses tonuyla hakkında yazıklarımı yüksek sesle okuduğu gün. Onunla ilgili söylediklerimi Önemsemiyormuş gibi davranmıştı ama bu doğru değildi. Ve nedense beni canevimden vuran bu rol yapışıydı.

Kendimi çöp gibi hissettim.

kibap kurdu

22

“Kesinlikle beyaz düşünüyorum,” dedi Serena, Goodwill mağazasının arka tarafındaki elbise reyonunu karıştırırken. “Bana kesinlikle ‘Yunan’ geliyor.”

Çoktan elime tutuşturduğu bir sürü elbiseyle birlikte peşinden gittim. “Aslına bakarsan Adalet Tanrıçası bir Roma tanrıçası olan Justitia’nın on altıncı yüzyıldaki bir betimlemesinden esinlenilerek yapılmış,” dedim.

“Romalılar da bu fikri muhtemelen Yunanlardan çalmıştır.” Serena koca imparatorluğu bir bilek hareketiyle iskartaya çıkarmıştı. “Zaten hep bunu yapmıyorlar mı?”

Adalet Tanrıçası kostümüm için gerekli terazi (Serena’nın evindeki bir konsollu masadan alınmıştı) ve kılıç (geçen Cadılar Bayramı’nda Kral Arthur olan Doug tarafından ödünç verilmişti) zaten hazırды, geriye sadece elbise kalmıştı. Serena mükemmel elbiseyi seçmem için büyük bir hevesle gönüllü olmuştu.

Elime başka bir fildişi tuvalet tutuştururken ona akademisyenlerin yakın zamanda Yunan ve Roma heykellerinin aslında beyaz olmadığını keşfettiklerini söylememeye karar verdim. Bugün gördüğümüz mermerler bir zamanlar muhtemelen parlak,

hatta cıfcaflı renklerle boyanmıştı. Geçen yılki dünya tarihi öğretmenim Bayan Perez bunu, yağmurlu bir günde öğle yemeklerimizi onun sınıfında yerken Winona yla bana anlatmıştı. Bayan Perez, saf beyazın klasik mükemmeliyetin modeli olduğu görüşünün modern bir mitten ibaret olduğunu söylemişti.

Ama Serena beyaz konusunda epey kararlı görüldüğünden onunla tartışmadım. Zaten çok daha hassas bir konuyla meşguldüm: Jki dakikada bir Len'in bu greve vereceği tepkiyi düşündüğümü nasıl çaktırmayacağımı merak etmekle. Greve iki gün kalmıştı ve tarih yaklaştıkça kendimi daha kötü hissediyordum. Len bir sorun yokmuş gibi davranacaktı ama ben bunun doğru olmayacağını biliyordum. Bana o nazik gülümsemesini, o ölüm öpücüğünü verecekti ve bir daha asla gerçeğine ulaşamayacaktım.

Ona bu konudan bahsetmeli miydim? Her ne kadar biraz öyle olsa da, konunun aslında onunla ilgili olmadığını söylemeli miydim?

işte o an Len'i incitmek istemediğimi fark ettim. Daha da sinir bozucu olanı, benden nefret etmesini istemiyor olmamdı. Benden nefret etmesinden korkuyordum.

"Tamam, neden bunları denemiyorsun?" dedi elime bir elbise daha tutuşturan Serena.

Soyunma odası benim ve köşedeki sandalyeye yığıdığım elbiselerin anca sığacağı büyüklükteydi. Biri tükenmczkalemle duvara, Çok güzel görünüyorsun, yazmıştı.

Elbise üstüne elbise denedim ve Serena hiçbirinden tatmin olmadı. Soyunma odasının önünde bir kuyruk oluşmaya başlamıştı ama Serena bunu, bu iyi insanlar hayatlarına devam etsin diye elimizi çabuk tutmamız gerektiğinin bir sinyali olarak algılamak yerine bekleyenlerin hepsini elbiseleri yargılama sürecine dahil etmeyi seçti.

"Göğüs kısmı çok büyük değil mi?" dedi elinde çizme paça bir kot pantolon tutan ufak tefek bir kadına dönerek.

"Si, si," dedi yanında kocası sessizce bekleyen kadın.

Başka bir elbiseyle İlgili: “Şu payetler düşündüğüm kadar güzel durmadı.”

“Evet, kesinlikle,” dedi bileğinde biten eteğinin altına spor ayakkabı giymiş bir kız.

Sonunda sade, belde toplanan kolsuz bir elbise giydiğimde Serena heyecanla bağırdı.

“Aman Tanrım,” dedi. “Bu mükemmel.”

Uçuşan eteklerini havalandırmak için etrafımda şöyle bir döndüm ama bu elbisenin neden bu kadar Özel olduğunu anlayamadım. “Güzel mi?”

“İşte bu,” dedi Serena. Kuyrukta bizi bekleyen herkes onu başıyla onayladı. Sanırım sonunda kararını verdiği için rahatlayan tek kişi ben değildim.

Kasada beklerken Serena ya bir telefon geldi.

“Selam bebeğim,” dedi mırıldar gibi.

Arayan Jason'dı. Midem kasıldı. O olayı tamamen unutmuştum.

“GoodwiH'deyim,” dedi Serena. Sonra kıkırdadı. “Eliza da yanımda.”

Kasada sıra bana gelmişti ve elbisenin parasını ödediğim esnada, telefonu kapadığında ona ne söyleyeceğimi korkuyla düşünüp duruyordum. Birdenbire ikinci el eşya dükkânlarına özgü bu dezenfektan ve eskimiş ter kokusu bana çok ağır geldi. Uzatılan bozuk paralar bile dokunduğum an çok kirliymiş gibi geldi.

“Evet,” dedi hâlâ telefonda olan Serena. “Tamam, seni sonra arayayım mı?”

` (İsp.) Evet, evet, (ç.n)

Kapıda bir bağış kutusu vardı, elimdeki bozuk paralardan bir an evvel kurtulmak için onları kutuya attım. Serena’ya Jason’dan hiç bahsetmemeyi düşündüm çünkü belki de gördüğüm şey hiçbir şey değildi. Belki bu işe kanşmasam daha iyi olurdu.

Serena telefonda Jason’a, “Seni seviyorum,” deyince içim bir tuhaf oldu. Telefonu kaparken bana, “Çok tatlısın, Eliza,” dedi.

“Ne?” Bu çok sık duyduğum bir cümle değildi.

Serena arabasının kapısının önünde durup başıyla bağış kutusunu gösterdi. “Rahibimiz hep ihtiyaç sahiplerini hatırlamamızı söyler ama benim üzerimde hiç bozukluk olmaz, anlarsın ya,” dedi.

Bu kız çok tuhaftı. İşte o an ödlelik etmemem gerektiğini anladım.

İkimiz de arabaya bindik ama anahtarı takamadan onu durdurdum. “Bekle,” dedim. “Sana Jason hakkında söylemem gereken bir şey var.”

Ona olan biteni anlatırken Serena beni sessizce dinledi. Konuşmam bittiğinde sorduğu ilk şey, “Kız kimdi?” oldu.

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum.”

“Hargis’e mi gidiyor?”

“Bilmiyorum. Olabilir.”

“Öpüştüklerini mi gördün?”

Çok yakın durdukları dışında bir şey görmediğimi söylersem inkâr edeceğinden endişelendim bir an.

“Hayır,” dedim. “Tam olarak sayılmaz.”

“Ne yapıyorlardı?”

“Belki de bu konuyu Jason’la konuşsan daha İyi olur.”

Elbette ona söylemeye çalıştığım şey ben arabadan indikten sonra konuyu Jason’la özel olarak tartışmasıydı. Ancak Serena

sakin bir şekilde başıyla onaylayıp telefonunu aldı.

“Haklısın,” deyip Jason’ı aradı. Onun, Serenanın az evvel benden bahsetmesiyle aldığı bu yeni bilginin kaynağı arasındaki bağlantıyı kuracak kadar zeki olmadığını umdum.

“Kızı öğrendim,” dedi çocuk telefonu açar açmaz Serena.

Telefondan anlaşılmaz sesler yükseldi.

“Bana doğruyu söyle,” diye bastırdı Serena. “Senden duymak istiyorum.”

Ancak Jason belli ki inkar ediyordu. “Sakin bana palavra sıkma,” dedi Serena. “Bana deli dernek

Sohbetin şiddeti giderek arttı ve Serena bir noktada “Eliza yalan söylemez! Sen ve takıldığın o kaltak gibi yalancı değildir o!” diye bağırdı.

Serena’nın beni arabayla bırakma tekliflerini kabul etmeyi cidden bırakmalıydım.

Sonunda pek çok küfrün ardından hattın diğer ucunda bir şeyler değişti ve Serena'nın yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. "Bir daha asla benimle konuşma!" diye bağırdı ve iğrenmiş bir edayla telefonu kapadı. Sonra hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı. "Bitti," dedi. "İtiraf etti."

Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dikkatle uzanıp elimi omzuna koydum. "Üzgünüm, Serena."

"Bitti," dedi tekrar. "Bitti."

Serena'nın kederinin boyutuna çok şaşırdığımı itiraf etmeliydim. Jason'dan bu kadar hoşlandığını bilmiyordum.

"Şimdi baloya tek başıma gitmek zorunda kalacağım," dedi ağlayarak.

Serena'nın havalı kızlara ait belli başlı endişeler taşıyan havalı bir kız olduğunu bazen unutuyordum.

"Hey," dedim. "Daha baloya çok var ve sen Serena Hwangbo'sun. istersen kendine baloya gidecek birini bulursun."

"Dört hafta kaldı," diye hırıltılı bir nefesle koltuklarımızın arasındaki bölmeyi açmaya çalışarak. Bir kutu mendil çıkarıp gözlerini silmeye başladı.

"Tamam ama o kadar da kötü olamaz, değil mi?" dedim. "Hem ben de yalnız gitmek zorundayım." Şimdiye dek herhangi bir dansa davet edilmişliğim yoktu ve işlerin gidişatına bakılacak olursa yakın zamanda edileceğ de benzemiyordum.

Serena bana burnunu sümkürerek cevap verdi.

“Hey,” dedim tekrar. “Biz feministiz, unuttun mu? Bizim baya gidecek bir erkeğe ihtiyacımız yok.”

Serena kıpkırmızı gözlerle bana baktı. Belli ki suya dayanıklı rimel kullanıyordu çünkü hiç akmamıştı.

“Konu bu değil,” dedi alçak sesle. “Ben...”

Saçma sapan bir iddia ortaya atmamasını —Jasonın aradığını kişi olduğunu sanmıştım gibi- ummakla o kadar meşguldüm ki neredeyse söylediklerini kaçıracaktım.

“Ben yalnız olmaktan korkuyorum.”

Bunu anlamam çok önemliymiş gibi öne doğru eğilerek öyle bir ciddiyetle söyledi ki aklıma gelen tek cevap, “Yaa,” oldu.

“Willoughby’den önce ben bir hiçtim,” diye açıkladı. “Ortaokula başka bir bölgede gittim, o yüzden bilmezsin. Ama lise birinci sınıfın başında ahimin arkadaşı Mart Cho bana çıkma teklif etti. Matt’i hatırlar mısın?”

Kim unutabilirdi? Matt o dönem son sınıftı, o yüzden Serena’yı fark etmesi büyük olay olmuştu. Hatta şimdi düşününce Serenayı ilk bu olayla tanıdığımı hatırladım.

“Bu durum her şeyi değiştirdi,” dedi Serena. “Öğrenci konseyine böyle girdim çünkü Matt de konseydeydi.” Gözlerindeki yaşlan kırıştırdı. “O günden sonra da hep bir erkek arkadaşım oldu. Lisede erkek arkadaşımın olmamasının ne demek olduğunu bilmiyorum.”

Koltuğumda kıpırdanırken hışırdayan elbisemin naylon poşeti dışında bir süre çıt çıkarmadan oturduk.

“Şu an bir feminist olarak fena halde çuvalladığımı düşünüyor olmalısın.” Serena birazdan yine ağlayacakmış

gibi konuşuyordu.

“Hayır, kesinlikle hayır.” Ona kendisini daha iyi hissettirecek bir şeyler söylemeye çalıştım. “Hep bir erkek arkadaşının olması, hep bir erkeğe ihtiyacın olduğu anlamına gelmez. Yoktu. Şimdi de yok. Herkesin BEN BİR FEMİNİSTİM yaka iğnesi takmasının sebebi sensin. Bu grevin gerçekleşmesini sağlayan sensin. Tüm bunları sen yaptın, Jason değil.”

Serena artık daha az kederli görünüyordu. “Galiba haklısın.”

“Sen iyi bir feministsin, Serena,” dedim. “Hatta Jason la çıkmamak muhtemelen seni daha iyi bir feminist yapacaktır. Hiç de cinsiyetçilikle ilgilenir bir hali yoktu.”

“İlgilenmiyordu,” diye onayladı.

“Tamam. Artık ne onunla ne de başka bir erkekle olan ilişkinle tanımlanacaksın.” Frenim patlamıştı, duramıyordum. “Artık sadece kendin olabilirsin.”

O anda Serena’nın telefonu titredi ve ekranda beliren Jason’ın fotoğrafını göstermek için telefonunu bana doğrulttu. “Açmamak çok zor,” diye itiraf etti.

“Sence ne söyleyecek?”

Telefonu kucağına koydu. “Muhtemelen geri dönmek iste-

“Senin istediğin bu mu peki?”

Serena fotoğrafa baktı ve galiba yine ağlayacak diye düşünürken başını iki yana sallayarak, “Hayır,” dedi.

Ekrandaki yüz kaybolana kadar telefonuna bakarak çağrının telesekretere düşmesine izin verdi. Ona cesaret verir gibi gülümsedim, eğilip bana sıkıca sarıldı.

“Sağ ol, Eliza,” diye fısıldadı. “Sen hep ne yapılması gerektiğini biliyorsun.”

Bir zamanlar benim de inandığım —ve sürdürdüğüm- bu sanrının aslında ne kadar yanlış olduğunu düşününce betim benzim attı. Şimdi Serena’nın kolları boynumu sıkı sıkı sararken boğuluyormuşum gibi hissetmemeye çalışıp onun sırtını sıvazlamaktan başka bir şey yapamadım.

w kitap Kurdu

23

O öğleden sonra Doug'a uzun mikrofonla beşinci kez vuruşumun ardından, "Eliza," dedi Winona. "Bir derdin mi var?"

"Ne?" Mikrofonu döndürdüm, Sai kendisine çarpmasın diye eğilmek zorunda kaldı. "Pardon," dedim terli avcumu kotuma silerek. Greve yirmi dört saatten daha az bir süre kalmıştı ve bunu iliklerime kadar hissediyordum.

"Mikrofonun ekranda çıkmaması gerektiğinin fârkındasın, değil mi?" diyerek sabırsızca aletin metal sapına vurdu Winona.

Tam bir hafta içinde teslim edilmesi gereken Driveuaysv yeniden çekmeye nihayet başlamıştık ve herkes biraz gergindi. Winona sahnenin tam istediği gibi olması için gergindi, Doug ve Sai emir almaktan bıkmıştı, benimse dikkatim Len olayları yüzünden dağınıktı. Winona'ya açılabilmeyi gerçekten çok isterdim ama buna bir türlü cesaret edemiyordum. Belki de eski Elizanın kendini bir oğlana asla bu kadar kaptırmayacağını, şartlar göz önünde bulundurulduğunda Len le öpüşmemin pek çok sebepten ötürü aptalca olduğunu ve dürüst olması gerekirse artık benim kim olduğumu bile bilmediğini söylemesinden çekiniyordum. Winona, bunlar doğru olsa hiçbirini belirtmekten

çekinmezdi ama mesele tam da buydu: Şu an gerçekleri duymak isteyip istemediğimden emin değildim, özellikle de o öpücüğü nasıl düşündüğüm göz önünde bulundurulduğunda.

“Eliza! Ciddi misin?”

“Pardon!” Kıp kırmızı oldum ve mikrofon Doug ın kafasının üzerine değmesin diye kollarımı dikleştirdim.

Bugün üzerinde çalıştığımız sahne orijinalinin yeniden yazılmış haliydi: Doug ın oynadığı karakter sakız çalmakla suçlanıyordu. Winona’nın karakteri henüz ortaya çıkmamıştı, o yüzden sahnede sadece DouglaSai vardı. Bense sahnenin dışından suçlamayı yapan tezgâhtarı seslendiriyordum. Winona görüntülerin bir kısmını oynatmamıza izin verene kadar sonraki üç dayanılmaz saat boyunca yakınlardaki bir 7-Elevenda çekim üstüne çekim yaptık.

Daha yirmi saniye geçmeden, “Sizce...” diye sormaya başlamıştı.

Doug ve Sai aynı anda, “Hayır,” dedi.

“Böyle iyi,” diye ekledi Doug.

“Acaba Safın sakızı kendisinin çaldığını itiraf ettiği bir sahne daha eklesek mi?” Winona bu soruyu, oğlanlar orada değilmiş gibi doğrudan bana sordu. “Sence sakızı Sai mı çaldı?”

Arkasında duran Doug’la Sai bana konuyu hemen kapamamı söyleyen imalı bakışlar atıyordu. “Hımm,” diye mırıldandım monitöre bakarak. “Belki belirsiz bırakman daha etkili olur? Yani bu hırsızlığı aslında kimin yaptığını.”

“Hem zaten Sai böyle bir şeyi asla itiraf etmez,” dedi Doug. “Sonsuza dek saklar.”

“I-ih!” diye itiraz etti Sai.

“Tamam, öncelikle burada gerçek Safdan bahsetmiyoruz.” Winona parmağını kaldırıp Safı işaret etti. “İkinci olarak da Sai, yapmaman gereken bir şey yaptığında bunu mutlaka itiraf etmelisin. Mutlaka”

Bu sırada ben de kendimi mikrofonla oyaladım.

Sai surat astı ama Winona cebinden bir paket sakız çıkararak yanıt verdi. “Al, içeriye girelim/” diye duyurdu. “Başka bir versiyon çekmek istiyorum. Belki benim karakterim bu noktada ortaya çıkarız sakızı Sai’i çaldığını gören kişi de odur.”

Buna karşılık Doug sakızı hemen ablasının elinden aldı ve “Hayır, Winona,” dedi. “Biz istifa ediyoruz. Daha fazla saçmalığa vaktimiz yok.”

Saçmalık mı?”Winona kardeşinin tepesine dikildi. “Bu saçmalık değil. Bu sanat. Yüceliğe giden yolun kestirmesi olmaz.”

“Sadece tek bir sahne için tam on dört çekim yaptık!”

“Peki bu kimin suçuydu?”

Kavga alevlenmeye başlamak üzereyken telefonum gelen bir mesajla titreşti:

Konuşabilir misin? Jason durmadan mesaj atıyor...

Jason’la ayrılığına tanık olduğum günden beri Serena ilişkilerinden geriye kalanlar hakkında bana canlı yayın yapmaya kendini son derece adanmıştı. “Herkesin bunu takıntı haline getirdiğimi düşünmesini istemiyorum,” demişti takmış halde saatlerce benimle konuştuktan sonra.

“OfF, yazan Serena.” Ona cevap yazabilmek için mikrofonu hiç düşünmeden Doug’a verdim. O da tabii ki eline geçen fırsatı çok iyi kullandı.

“Gördün mü bak, Eliza bile bıktı!” diye bağırdı.

“Bir dakika, dur bakalım,” diye itiraza başladım. “Ben öyle bir şey demedim...”

Telefonumsa titreşmeye devam ediyordu çünkü belli ki Serena'nın mesajlarından birine cevap verme fırsatı bulamamam, bana kesinlikle daha fazla yazması için bir sinyaldi.

“iyi!” Winona ellerini havaya kaldırdı. “Bugünlük bu kadar.” Sai’la Doug buna sevinçle dans ederek cevap verdi. “Şimdilik.”

Palermo Bulvarı ndan Winonaların evine doğru giderken Serenanın mesajlarına yetişmekte güçlük çekiyordum.

“Hâlâ Jason hakkında mı konuşuyor?” Winona’nın bunu hiç onaylamadığı çok belliydi.

“Evet,” dedim yan özür, yarı savunma olarak. “Sonuçta kız çocuktan daha yeni ayrıldı.”

Winona bir çakılıma ayağıyla vurup kaldırım boyunca sektirdi, çıkan her tıkırtı bir Öncekinden daha kayıtsızdı. “Neden bu kadar önemsiz bir konuya bu denli takılıyor?”

Ben de anlamıyormuşum gibi omuz silktim ama Winona benden bahsediyormuş gibi yanaklarım yandı.

24

Grevin yapılacağı gün midemde hafif bir ağrıyla uyandım. Yemek masasında oturmuş, boş boş lotus marmeladı çöreğimi ısıtırken annem mutfağa girdi.

“Miden mi bulanıyor?” Tedirgin görünüyordu. “Bir behng mâatt gibi görünüyorsun.” Kantoncada söylenegeldiği üzere, hasta kedi demekti bu.

“Hayır.” Çöreğin kalanını çabucak ağzıma tıktım. Annemi hasta olmadığımı İkna etmenin tek yolu bir şeyler yemekti, tercihen çok fazla şey.

“Emin misin?” Annem dolaptan metal pilav tenceresini çıkardı ve tezgâha koyup saklama kabına kaşıkla bir yığın doldurdu. “Kendinde değil gibisin.”

Gözlemi, yanaklarım lotus marmelatıyla dolu vaziyette duraksamama neden oldu. İşin aslı, ben de kendim gibi hissetmiyordum.

Aklıma ilkokul birinci sınıftayken Öğretmenim Bayan Beaumont’un annemle babama yetenekliler programı için değerlendirmeye sokulmamı öneren bir mektup gönderdiği zaman geldi.

“*Değerlendirme’ ne demek?” demişti annem taşınabilir elektronik İngilizce-Çince sözlüğüne harfleri yazarak. Kini o sırada üçüncü sınıftaydı ve hiçbir öğretmeni eve onımlû ilgili böyle bir mektup göndermemişi.

Sınav, müdürün odasının hemen yanındaki pencrcsiz bir sınıfta yapılmıştı. Yuvarlak bir masada şişman ve sarışın bir

kadının yanına oturmuştum. Kadın, Big Lots tâki ev dekoru reyonu gibi kokuyordu ama bana gülümsediği ve bir sürü kolay soru sorduğu için onu sevmiştim. Ancak tam sona yaklaşırken beni şaşırtmıştı.

“Tamam, Eliza, şimdi on tane şekerin olduğunu hayal ct. Bunları beş arkadaşınla paylaşmak istiyorsun. Her bir arkadaşına kaç şeker düşer?”

Lanet olsun. Bunu bilmiyordum. Etrafa bakınıp Kimle dört kuzenimin masada oturduklarını hayal etmiştim ve sonra aklımdan onlara şeker dağıtmaya başlamıştım. Bir tane Kini e, bir tane Tommy’ye, bir tane...

“Eliza?” demişti kadın. “Cevabı bilmiyorsan sorun değil.”

“İki,” demiştim. “Her birine iki tane düşer.”

Daha sonra Kim’e bu sorudan bahsettiğimde kahkaha atmıştı. “O bir bölme sorusuymuş, aptal,” demişti. “Bölme işlemini bilmiyorsan, kesin hile yaparak soruya cevap vermişsin.”

“Bölme nedir?” diye sormuştum biraz sarsılmış halde.

“Çarpım tablosunun tersi gibi,” demişti Kim. “Hani ezberlemem gereken şeyler vardı, hatırladın mı?” Cahilliğimi elini sallayarak geçiştirmişti. “Bölmenin ne olduğunu bile bilmiyorsan seni yetenekliler programına nasıl alırlar?”

Beni programa aldıklarında da midem hiç iyi değildi. Kim bana bölmeye ilgili söylediklerini çoktan unutmuştu ama ben unutmamıştım.

“Eliza çok zeki,” demişti annem A Pbh\ telefonda. “Okulda başarılı olan çocuklar için özel bir programa alındı. Kim’in de bu programa alınması için daha çok çalışması gerekiyor.”

Anneme okulun bir hata yaptığını açıklamaya çalışmışım.

“Ne? Ama sen tabii ki zekisin.” Sorunu anlamamıştı. “Her neyse, hata yapmış bile olsalar bunu onlara söylemek aptallık olur. Babanla ben hiçbir şey bilmiyoruz. Biz göçmeniz. Eline geçen her fırsatı değerlendirmen gerek!”

Ama ertesi gün ben yine de Bayan Beaumont’un yanına girmiştim. “Yetenekliler testinde hile yaptım,” demiştim.

Ben durumu anlatırken Bayan Beaumont beni dikkatle dinlemiş, sonunda sadece gülümsemişti.

“Anlattığın İçin sağ ol, Eliza,” demişti. “Ama yaptığın şeyde bir sorun yok.” Bana adını bilmesem bile bölme işlemi doğru yaptığımı ve doğrusu bu işi mantıkla çözebilmiş olmamın iyiye işaret olduğunu söylemişti.

“Sen çok parlak bir kızsın,” demişti Bayan Beaumont bir süre sonra. “Ama seni özel kılan asıl şey, doğru olanı yapmaktan korkmaman.” Kırıksık eliyle kolumu okşamıştı. Avcu şaşırtıcı derecede yumuşaktı. “Senin, canım, prensiplerin var. Ve insanın daima prensipleri olmalı.”

O anı hiç unutmamışım çünkü o gün bölme işlemi ve kendimle ilgili en iyi şeyi öğrenmişim: Benim prensiplerim vardı.

İyi de o prensipler şimdi nereye gitmişti? Bir anda onların yerine bir sürü sırrım olmuştu.

Annemden bir şeyler saklamak başka bir olaydı. Bu, hayatta kalmaya çalışan her Asyalı çocuğun yaptığı bir şeydi. Ama Winona’dan saklamak? Serena’dan ve feministe dönüştürdüğü herkesten saklamak?

Len’den saklamak?

Onunla yalnızca günlerdir konuşmuyordum ama bana sonsuzluk gibi gelmişti. Kendimi hâlâ kimse bakmazken sınıfın bir ucundan onu izlerken buluyordum. Geçen gün elinde neredeyse bitmiş bir boba çayıyla Edebiyat dersine gelmişti ve ilk düşüncem tamamen mantıksız bir şekilde, Bensiz mi gitti? olmuştu. Çayından kocaman bir yudum alıp bardağını masasına bıraktığında pipetin ucunun çiğnenmiş olduğunu görmüştüm. Bardakta hiç çay kalmamıştı ama içi hâlâ buz ve tapyoka toplarıyla doluydu. Bu bana Hargis'e gittiğimiz günü hatırlatmıştı, nasıl da geçici bir akşamüstü boyunca arkadaş olduğumuzu. Ve içimi acıtan da neredeyse görünmeyecek kadar küçük, o narin bağı kaybetmekti. Aramızdaki bağı bu ihtimal dışı varlığının değerini, işleri karıştıran bir öpücükle mahvetmeden önce bilebilmiş olabilmeyi diledim.

Önümdeki kontrplak masanın üstüne baktım ve şimdiye dek tükettiğim en kuru, en sert lotus marmelatlı çörekten kalanları yuttum. Zorla yuttuktan sonra bile boğazımda koca bir düğüm kaldığını hissettim. Ama bu düğüm çörek değil, bendim.

İşte o an Len e grevden bahsetmeye karar verdim. ♦ * *

Okulda onu tek başına yakalamak zordu ki bu —hatalı bir hayal kırıklığıyla- tıpkı benim gibi onun da benden kaçındığını fark etmeme yol açtı. Sonunda greve bir saatten az kalmışken öğle yemeğinde onu köşeye sıkıştırmayı başardım. Bugle\r\ haber odasında sadece ikimiz, bir de Johnny Cash vardı.

Bilgisayarından başını kaldırmadan, "Bahse girmeyi seven biri olsaydım, beni takip ettiğini söylerdim," dedi.

Derin bir nefes aldım. "Seninle konuşmam lazım."

Gözleri hâlâ bilgisayar ekranına yapışık vaziyetteydi ama hiçbir şey okumadığını anlayabiliyordum.

“Biliyor musun” dedi, “mesaj diye bir şey var? Numaramın sende olduğuna eminim, yani bana yazabilirdin.”

Kendime rağmen kızardım. Aslında mesaj atmayı düşünmüştüm ama onu ^Madiğim gerçeğiyle yüzleşmek istememiştım. Bundan Önce, kimseyi ^A^riamayan biri olduğumu sanırdım. Yanılmıştım. Şimdi durumu daha da zorlaştırarak Len de laf sokuyordu ama eğlendiği belliydi, öylesine uğraşıyordu. Son zamanlarda sırf eğlenmek için laf sokma konusunda mükemmel bir yeteneği olduğunu sergiliyordu ve ben bundan bıkip usan-mışum.

Yanına gidip kucağındaki bilgisayarı aldım. Bu hamlem onu şaşırttı.

“Bak, üzgünüm,” dedim. “Benden ne istediğini bilmiyorum.”

“Hiçbir şey istemiyorum.” Yapabileceğim herhangi bir şeyin onu rahatsız edeceğini düşünmüş olmam bile çok saçmaymış gibi omuz silkti. Özür dilemeye çalışıyor olsam da bu tavrına çok kızdım.

“Ne söylememi istiyorsun, Len?” Bilgisayarını odanın diğer ucuna fırlatacaktım gibi elimde salladım.

“Hiçbir şey.” Elimden düşecek mi diye gözlerini bilgisayara dikti ama sakinliğini de korudu. “Ne istersen söyle, umurumda değil.”

“Yalan söyleme,” dedim. “Senden hoşlandığımı söylememi istiyorsun.” Kelimeler ağzımdan kendiliğinden dökölüverdi. “Artık ne zaman boba çayı alsam senin o acınası boba çayı içme tekniğini düşünmeden edemediğimi söylememi istiyorsun. Yaşam Kullanma Kılavuzunun üç yüz sayfasını sırf

sen ödünç verdin diye kafa karıştırıcı bir aciliyet hissiyle okuduğumu söylememi istiyorsun. Beyzbolla hiç alakam olmadığı halde sırf senin iyi

olup olmayacağını öğrenmek için Tommy John'un ameliyatıyla ilgili her detayı okuduğumu söylememi istiyorsun."

Aslında bu sohbeti böyle hayat etmemiştim ama artık çok geçti. Kendimi kaybetmişim. Len bir kez olsun iğneleyici bir şeyler söyleyemeden bana Öylece bakakalmıştı. Laf kalabalığını kesip asıl konuya girme ve çekip gitme vakti gelmişti.

"Ama işler... çok karışık/¹ dedim. "Benîm de seninle konuşmak istediğim şey bu zaten."

Ona grevden bahsettim, bir an evvel içimden atmak istediğimden açıklamam aceleci bir karmaşadan ibaretti. Beni hiç tepki vermeden dinledi. Bu hem sinir bozucu hem de rahatlatıcıydı.

"Bilmen gerektiğini düşündüm," dedim anlatacaklarım bitince.

Bilgisayarı olmadığı için elleriyle ne yapacağını bilemedi ve sıradaki ahşap damarları incelerken dizlerini ovuşturdu. Sonunda bana hafifçe sırttı. O beyzbol maçından beri bana ilk kez gerçek bir şekilde gülümsüyordu.

"Baş editör olmayı gerçekten bu kadar çok mu istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedim çünkü artık bu doğruydı. Şu an pek çok konuyla ilgili karmakarışık hissediyordum ama en azından şuna tutunabilirdim: Grev ve temsil ettiği şey hâlâ çok önemliydi. Len'e bundan bahsederek doğru olanı yapmışım

ama greve devam etmek de doğru olardı. "Hayır," dedim tekrar. "Bu bir prensip meselesi."

Onu çileden çıkarıyormuşum gibi elleriyle yüzünü sıvazladı. Sonra kıkırdayarak gözlerini ovuşturdu. "Zaten senin için her şey prensip meselesi, değil mi?"

"Bir kızın prensipleri olmalı."

Len buna cevap veremedi James içeriye girdi. "Selam," dedi. Gözleri benden Len'e kaydı. "Burada neler oluyor?"

James grevden haberdardı çünkü Bugle da. haberi yapılabilir diye düşünüp ona anlatmışım. İşin planlama kısmına dahil edilmediği için biraz hayal kırıklığına uğramıştı ama görevi Haber bölümü yazarlarından bana en az düşmanlık besleyen (bu büyük bir olaydı) Oliviaya vermeyi kabul etmişti. Cassie de fotoğrafları çekecekti.

Şimdi de bana sorgular gibi bakıyordu ama onu görmezden geldim. "Hiç," dedim ve bilgisayarını Len'in kucağına sertçe geri koydum. "Sizinle sonra görüşürüz."

Düşündüğümde daha geç olmuştu, o yüzden kızların soyunma odasına koşmam gerekti. Serena ile Winona beni orada bekliyordu. Grevde yer almayı planlayan herkes gibi ikisi de siyah giyinmiş ve BEN BİR FEMİNİSTİM yaka iğnelerini takmıştı.

Bense elbette beyaz giyecektim.

"Nerede kaldın?" dedi Winona ben dolabımdan Adalet Tanrıçası kostümümü çıkarırken.

"Pardon," dedim. "Buglede takıldım kaldım."

“Sorun yok, yemeğin bitmesine daha on beş dakika var ” dedi Serena. “Hadi, hemen üzerini değiştir!”

Elbiseyi giydikten sonra Serena beni banklardan birine oturtup saçlarımı taradı. “Saçlarını kestirmen lazım, Eliza,” dedi uç-lannı inceleyerek

“Buna vaktimiz var mı?”

“Aman ne komik.”

En sonunda Serena saçlarımı başımın etrafında bir taç gibi örmeye karar verdi. Sonra bir ruj çıkardı.

“Nedir o?” dedim geriye doğru çekilerek.

Serena şaşkınlıkla Winona’ya döndü. “Eliza ruj sürmez,” dedi Winona.

“Çok güzel duracak» söz veriyorum,” dedi Serena. “Hem şu an Adalet Tanrıçası gibi giyindin, Eliza Quan gibi değil. Biraz süslenebilirsin.”

“Adalet Tanrıçası neden bir kot bir tişört giyemiyor?” diye şikâyet ettim. “Yani bir seçeneği olsa.”

“Güzel soru,” dedi Winona.

“Çünkü,” diye lafa girdi iki uzman hamleyle dudaklarıma ruju süren Serena. Kolumdan tutup beni boy aynasının önüne götürdü. “Belki de elbiseyle kendini daha güzel buluyordun”

Aynadaki yansımam beni şaşırttı. Çok sıradışı bir farklılık olduğundan değildi. Ve farklı olan her şey de son derece sadeydi. Elbise çok kibardı, saçlarım toplu da olsa abartısızdı. Tek göze çarpan şey, mercan rengi parlak rujdu. Yine de kendimi böyle görünce çok farklı hissettim. Belki

yaşça biraz daha büyük gibi. Daha kendinden emin. Hiçbir şeyden korkmayan kızlara benziyordum. Gerçekten de şaşırmıştım.

“Gayet güzel görünüyorum,” dedim.

“Güçlü görünüyorsun,” dedi Serena.

Winona boynuma siyah kaşmir bir şal sardı. “Tamam, işte göz bağın,” dedi. “Burada da terazin ve kılıcın var.” İkisini de bana uzattı. “Hazır mısın?”

“Hadi, gidip ataerkilliği yıkalım!” Kılıcımı havaya kaldırdım ve kızlarla beşlik çaktık.

Yemekten sonraki ilk dersim bir bulanıklık içinde geçti. Vaktimin çoğunu Lenden kaçıp Bayan Boskovic’in kılıcın sın çantamdan çıkan kabzasını fark etmemesini dileyerek geçirdim. Çok geçmeden altıncı ders zili çaldı ve gösteri vakti İçin coşkuyla tarih dersine geçtim.

Adalet Tanrıçası ekipmanlarımı çıkarırken etraftan bir sürü şaşkın bakışın üzerime yöneldiğini hissettim ancak beni bir

saniyeliğine inceleyen Bay Schlesinger dışında kimse soru sormadı. “Adalet Tanrıçası mı?*” deyince babımla onayladım vc adam doğru tahmin ettiği için sevindi.

Derse dikkatimi vermeye çalıştım ama bu imkânsızdı. Elbisemin altında dizlerimi durmadan oynatıyor, çok fazla kafein almışım gibi bir türlü yerimde duramıyordum. Önümde oturan Winona, bir noktada arkasını dönüp bana kıpırdanmayı kesmemi işaret etti. Belli ki benim bozuk sinirlerim onunkileri de bozuyordu.

Nihayet saat tam bir kırk beşte şalı gözlerime bağladım ve bir elimde kılıç, bir elimde terazi ayağa kalktım. Hiçbir şey

görememek beni rahatlattı çünkü Bay Schlesinger'ın lafının ortasında sustuğunu ve herkes bana bakmak için dönerken yirmi kadar sıranın gıcırdadığını duydum.

“Eliza?” dedi Bay Schlesinger. “Sana yardımcı olabilir miyim?”

Plana uygun olarak Winona da elinde Milloughbyde Cinsiyet Eşitliği İçin Grev pankartıyla ayağa kalktı ve beni sınıftan çıkardı.

Grevi esas olarak sesler üzerinden deneyimledim: fayans zemindeki ayak seslerimiz, kapının açılması ve nereye gittiğimizi görmek için toplanan insanların sesleri. Bu durum olayı olduğundan daha da gerçeküstü algılamama neden oldu. Dışarıya çıktığımızda diğer kolumda bir el daha hissettim, bu Serena ydı. Elinde Eliza Baş Editör Olmalı! yazan bir pankart taşıyordu. Yani en azından öyle olduğunu varsayıyordum.

Winona'yla Serena beni avlunun ortasına götürdü vc gözlerim bağlı halde yemek masalarından birinin üzerine çıkmayı becerdim. Greve katılan herkes muhtemelen etrafımda kocaman bir daire oluşturmuştu. Elllerinde Willoughbyde Cinsiyetçilik Ya-taklarısın!veya Ataerkillik Bitsin!yazan pankartlar olmalıydı. Biri elimdeki teraziyi alıp yerine bir megafon verdi.

Akşamüstü güneşi başımın tepesini ısıtıyordu. Daha önce hiç gözlerim bağlı vaziyette konuşma yapmamıştım vc bu aynı anda hem kafa karıştırıcı hem de canlandırıcıydı. “Bu grev/” diye bağırdım megafona, “oyun sahasının hem Willoughbydc hem ötesinde eşitlikçi olmadığını net bir şekilde gören sizler içindir.” Etrafımda bir tezahürat koptu, son derece gürültülü vc ezici bu bağırışları gözlerim bağlı olduğu için daha yoğun duyuyordum. Yemin ederim kulağıma sanki etrafımda en az

yüz kişi varmış gibi geldi, belki de daha fazla. En son bu kadar büyük bir kalabalığın önünde bulunduğumda, o talihsiz birinci sınıf seçimlerinde adaydım. Ama bugün kendimi hiç de küçük hissetmiyordum.

“Bu grev, pek çok kez ‘bir lidere benzemediğı’ söylenenler için. Sırf bir konuda sesleri çıkıyor diye, ‘saldırgan olduğu ya da ‘takım oyuncusu olmadığı* söylenenler için. Her defasında yok sayıldıkları ya da önlerine engel koyulduğu için kendisini ‘hazır’ hissetmeyip en büyük hayallerinin peşinden koşamayanlar için.” Kılıcı sert bir harekede havaya savurdum. “Buraya size hepinizin hazır okluğunu söylemeye geldim. Ben hazırım.”

“Eliza baş editör olsun!” diye bağırdı bir kız uzaktan ve bana destek olan pek çok kişinin sesi ona eşlik etti. İnsanların muhtemelen beni kaydediyor ve belki de internette yayınlıyor olduklarını hatırlayınca dengem biraz bozuldu. Elbette beklendik bir şeydi ama Serena bunun İyi olduğuna inanıyordu. “İnsanların senin hakkında söylediğı diğer her şeyi gömmemiz gerekiyor,” demişti.

Buna rağmen yaptığınız her hareketin kaydedildiğini bilmek oldukça stresliydi. Ancak annemin Kantonca söylemeyi çok sevdiği gibi, “Eğer saçını çoktan ıslattıysan, yıkaman gerekir,” nok-tasındaydım. Kısacası artık buradan dönemezdim. Ciğerlerimi

cesaretlendirici bir nefesle doldurdum ve kılıcı tekrar havaya kaldırarak konuşmama devam etmeye hazırlandım.

Ancak bir kelime daha etme fırsatı bulamadan avluda başka bir ses yükseldi.

“İyi günler, millet. Şimdi hepiniz benimle çok amaçlı sınıfa gelir misiniz lütfen?”

Sessizliğin ayaklarımın altında bir artçı gibi yayılışını hissettim. Hafifçe titreyerek şalı gözümde geriye ittim ve elinde kendi megafonuyla örtülü geçidin ağzında dikilen Dr. Guinn¹ i gördüm.

25

Yanında şaşkın bir Bayan Greenberg ve endişeli bir Bay Powell'le birlikte Dr. Guinn, odanın ön tarafında durmuş hepimize gülümsüyordu.

"Barışçıl işbirliğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi. "Aktivizminizi takdir ediyorum. Bu kadar fazla kişinin, kendisinin ötesindeki ideallere bu denli bağlı olduğunuzu görmek çok güzel bir şey. Bununla birlikte, sizlere aksiyonlarınızın okul saatleri içinde dersler hâlâ devam ederken yapıldığını ve uymamız gereken birtakım kurallar olduğunu hatırlatmak zorundayım."

Dr. Guinn ders asma ve diğer öğrencilerin eğitim almalarını engelleme kusurlarının —ki grevle ikisini de işlemiştik— okuldan uzaklaştırma cezasıyla sonuçlanabileceğini açıkladı. "Ancak," dedi gülerek, "ders devamsızlığını, daha fazla devamsızlığa yol açacak şekilde cezalandırmayı son derece ironik buluyorum." Bunun yerine hepimiz, bugünden itibaren tam beş gün boyunca okuldan sonra cezaya kalacaktık.

Bu bildiri karşısında odada mırıldanmalar oluştu. Okuldan uzaklaş tırıl maktansa cezaya kalmak daha iyi bir seçenektir ama bir hafta olması? İşte bu çok sertti. Hem de ne için? Ben

baş editörü olabileyim diye mi? Tabii, herkes buraya feminizmi desteklemek için ya da belki sırf Serena Hwangbo'nun havalı olduğunu düşündükleri için gelmişti ama özünde hepsi benim yüzümden buradaydı. Cinsiyetçilik ve Len hakkında söylediklerim yüzünden gelmişlerdi. Ama onun hakkında gerçekten ne düşündüğümü bilmiyorlardı.

Midem bulanmaya başladı.

“Bir dakika.” Ayağa o kadar hızlı kalktım ki sandalyem neredeyse düşecekti.

Herkes bana baktı. “Evet, Eliza?” dedi Dr. Guinn.

“Bana kalırsa ben hariç buradaki kimse cezaya kalmamalı,” dedim.

Etrafımdaki herkes fısıldaşmaya başladı. Cassie fotoğraf makinesini indirdi ve not alırken bir anda duran Oliviaya gözlerini belertti. Winona başını iki yana sallayarak bana oturmam için işaret etti ama bu, midemin daha da bulanmasına yol açtı çünkü onu bu işin içine sürüklediğim için kendimi berbat hissediyordum.

Rahatsızlığımı gören Serena öne eğildi. “Sorun yok, Eliza,” diye fısıldadı bir bacağını diğerinin üzerinden indirerek. “Bu işte hep beraberiz.”

İşte o an hatırladım: Serena cezaya kalamazdı çünkü bu, onu başkanlık seçimlerine aday olmaktan diskalifiye ederdi. Bir önceki yıl cezaya kalmış olan kimse Öğrenci konseyinde yer alamazdı.

“Hayır,” dedim. “Bunu ben başlattım. Cezalandırılması gereken tek kişi benim. Bu diğer herkesin ilk kusuru, benimki ikinci oluyor.”

Dr. Guinn kollarını göğsünde kavuşturdu. “Eliza, müdürün sen değil ben olduğumu hatırlatmama gerek var mı?”

“Özür dilerim.” Yerime geri oturdum. Serena itiraz etmek için ayağa kalkmaya yeltenince onu durdurdum. “Tüm bunları başlatan benim ve bu bir hataydı. Sizin tavsiyenizi dinleyip fikirlerimi açıklamanın daha az kutuplaştırıcı bir yöntemini

bulmam gerekirdi." Olanlar hakkında kendimi o kadar berbat hissediyordum ki kendimi öne atmak zor gelmiyordu.

"Lütfen bunun acısını herkesten çıkarmayın. Onlar sadece doğru olduğuna inandıkları şeyi savunuyordu. Daha düzgün hareket edilmesi gerektiğini benim bilmem lazımdı ve bu durumun sorumluluğunu üsdenmek istiyorum."

Dr. Guinn hemen cevap vermedi ve bu sessizlikte Bayan Greenberg, Bay Powell'a bakıp boğazını temizledi.

"Paul," dedi Bayan Greenberg. "Sanırım bu, dahil olan herkes için müthiş bir öğrenme deneyimi oldu. Onları sadece bir uyarıyla bırakmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Kanlıyorum," dedi Bay Powell. "Üstelik ceza derslerine girecek öğretmen için de zorlayıcı olabilir."

Nihayet Dr. Guinn konuştu. "Birkaç ikna edici itiraz dinledik. Belli ki Justitia" -bunu söylerken beni gösterdi- "yanında Clementiayf da getirmiş." Bir elini Bayan Greenberg'e doğru salladı. "Senin tavsiyeni uygulayacağız, Jill. Herkes için."

Bunun üzerine odada bir mırıltı daha koptu ama bu kez sesler çok daha az ıstırap yüklüydü.

"Sana gelince, Eliza," diye devam etti Dr. Guinn, "lütfen yedinci dersin başında ofisime gel. Okuldan sonra kalacağın ecza resmi olarak başlayana kadar orada bekleyebilirsin."

* [1](#) [1](#)

Bugünkü ceza gözetmeni Bayan PerezHi ve sınıfa üzerimde Adalet Tanrıçası kostümümün bir kısmıyla girdiğimde beni

anlayışlı bir gülümsemeyle karşıladı. Kılıcımla terazimi kaybetmişim ama göz bağım hâlâ boynumdaydı.

“iyilik için mi savaşıyorsun?” dedi ben öndeki sıralardan birine oturup elbisemin eteklerini sandalyemin altına toplarken. Bir Önceki yıl dünya tarihi derslerinde her sabah bu sıraya orururdum. Bayan Perez’in bize tablolar ve siyasi karikatürler göstermek için çalıştırdığı eski tepegöz hâlâ sınıfın ortasında duruyordu. Bugünkü dersin konusu hâlâ beyaz tahtanın üzerinde yazılıydı. Her şey aynı olmasına rağmen kendimi binlerce kilometre uzakta hissettim.

“Deniyorum sanırım,” dedim. “Gerçi çok zormuş. Havlu atmış olabilirim.”

“Bence sen arkadaşların için peşini bıraktın,” dedi Bayan Perez. “Bunu hafife alma.”

Birkaç çocuk daha geldi ve Bayan Perez yoklama aldı. Herkes oturduktan sonra ceza kurallarını anlattı. Ödev ya da okuma yapma iznimiz vardı ama konuşmamız ya da elektronik cihaz kullanmamız yasaktı. “Uyuklamak da yok ” diye ekledi ve başını çoktan sırasına yaslamış olan Bruce Kwok’un doğrulmasını bekledi.

Kendimi pencereden dışarıya bakarken buldum. Panjurlar yan açıktı, o yüzden dışarıyı pek göremiyordum ama aralıklardan giren akşamüstü güneşine görüşümü geçici olarak bozacak kadar uzun süre odaklanmayı başardım.

Bayan Perez yanıma geldi. “Bu ilgini çekebilir,” dedi bana epeyce yıpranmış bir kitap uzatarak. Üzerinde kışkırtıcı bir başlık vardı: Well-Behaved Women Seldom Make History.'

“Sağ olun,” dedim bunun Bayan Perez’in grev yüzünden cezalandırılmış olmamın cesaretimi kırmasını istemediğini

- “Terbiyeli kadınlar nadiren tarih yazar” şeklinde çevrilebilecek ancak henüz dilimize kazandırılmamış bir Laurel 'Hatcher Ulrich kitabı, (ç.n)

gösterme şekli olduğunu varsayarak. Ona tarih yazan kadınlardan olmaya çalışmaktan yorulmuş olabileceğimi söylememeye karar verdim.

Öte yandan bu jestine minnet duymadığımı hissetmesini de istemediğim için kitabı açıp okumaya başladım.

Birkaç sayfanın ardından Laurel Thatcher Ulrich isimli bir tarihçi tarafından yazılmış olan bu kitabın hiç de beklediğim gibi olmadığını fark ettim.

Bunun bir nedeni, “Terbiyeli kadınlar nadiren tarih yazar” sloganının aslında son derece... eh, terbiyeli Püriten kadınlar hakkındaki akademik bir makaleden alındığını öğrenmiş olmamdı. Kitap ille de seslerini duyurmak için mücadele etmeyen kadınların yaşamlarına dikkat etmediğimiz zaman, tarihin ve tarihe bakma biçimlerinin büyük ölçüde kaybolduğuna işaret ediyordu.

Son zamanlarda feminizm hakkında okuduğum onca şeye rağmen bu konuyu ilk kez düşünüyordum ve aklım başımdan gitti. Ne de olsa feministler genelde çizginin dışına çıkan kadınlar olarak algılanıyordu. Buna rağmen tarihin gerçekten feminist bir versiyonu, “feminist” olmayan kadınlarla ilgili olabilir miydi?

Böyle tartışmaları ateşlemek tam Bayan Perez’liktİ. O, işleri “kar-maşıklaştırmaya” bayılırdı. “Bu tez cümlesi iyi bir başlangıç, Eliza” derdi her zaman, “ama karmaşıklaştırabilir misin?” Bana karmaşık olmayan bir kitap önermeyeceğini tahmin etmem gerekirdi.

“Eliza?” Başımı kaldırıncaya Bayan Perez’in kürsüde durduğunu gördüm. Elinde bir not tutan Bayan Wilder da yanında duruyordu. “Eliza, lütfen buraya gelir misin?” dedi Bayan Perez. “Eşyalarını da al.”

Bir an için panikledim. Özellikle küstahça şeyler yapan çocuklar için özel bir ceza mı vardı yoksa? Acaba annemi arayıp

çıldırmasına mı neden olmuşlardı? Oysa ceza kâğıdına ebeveynlerden biri imza atsa yeter sanıyordum. Tabii ki babama imzalatmayı planlıyordum.

Ama ayağa kalktığımda Bayan Perez yalnızca gülümsedi. "Gidebilirsin," dedi. "Bayan Wilder, Dr. Guinn'in cezaya kalmana gerek olmadığına karar verdiğini söyledi?"

İkisine de şaşkın gözlerle baktım.

"Ceza kâğıdını bana verebilirsin?" dedi Bayan Wilder. "Bir yanlış anlaşılma olmuş," dedi Bayan Perez'e.

Kâğıdı Bayan Wilder'a verdim. "Şimdi de sizinle mi gelece-

"Hayır, Eliza." Bayan Perez güldü. "Eve gidebilirsin?"

Ben ne olur ne olmaz Bayan Wilder'ı takip ederek sınıftan çıktım, olanlara hâlâ inanamıyordum. Ama kapıya vardığımızda gerçekten de vedalaşmak için bana döndü, "iyi günler, Eliza?" dedi ve Dr. Guinn'in ofisine gitti.

Gün ışığında gözlerimi kırpıştırarak avluya çıktım. Az evvel... ne olmuştu öyle?

"Sonunda serbest kaldın mı?"

Hızla arkamı döndüm ve Len le karşılaştım. Sırt çantası tek omzundan sarkar vaziyette arkamda duruyordu.

"İyi görünüyorsun," dedi, yüzünde çok zekice bir şey yapmış gibi bir sırıtişla.

Bir anda kalbim insani hızını aştı ve aklıma gelen ilk mantıklı şeyi yaptım: Telaşla arkamı dönüp uzaklaştım.

Len birkaç adımda bana yetişti. Öylesine yürüyormuşuz gibi, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi." Ona bakmadım ve yürümeyi kesmedim.

"Grev nasıldı?"

"Duruma göre değişir. İstifa ettin mi?"

"Henüz değil. Hâlâ karar aşamasındayım."

"O halde grevin nasıl gittiğini bilemeyiz, değil mi?" Kızların soyunma odasına dalacakmışım gibi bir hamle yaptım.

"Bekle." Uzanıp koluma dokundu. Bana elektrik verse aynı şeydi. "Az evvel neden sahverildiğini hiç merak etmiyor musun?"

Biraz anlar gibi oldum. "Ne yaptın?" diye sordum ona dik dik bakarak.

Tepemizde yükselen palmyelere bakrı ve sözcüklerini dikkatle seçti. "Dr. Guinn'le konuştuk."

"Ne türden bir konuşma?"

Muzipçe sıırttı. "Ona, bana grevden bahsettiğini anlattım ve bunun bir prensip meselesi olduğunu altını çizdiğini ve benim de buna saygı duyduğumu söyledim. Ona, ümit ettiği gibi hâlâ uyum içinde çalıştığımızdan bahsettim." Bana kurnaz bir bakış attı.

Yüzüm biraz kızardı. "Ve?"

“Bu yüzden ondan konuşma özgürlüğü kapsamında sana verdiği cezayı gözden geçirmesini rica ettim.”

Hâlâ şüphelerim vardı. “O ne dedi?”

“Dürüst olmak gerekirse beklediğimden daha iyi karşıladı. Hatta hoşuna gitmişe benziyordu. Onun ceza tayin etme biçimine eleştirel bir bakış açısıyla yaklaşma eğilimini paylaştığımızın farkında olup olmadığını sordu.”

“Tek ortak noktamız.”

öyle görünüyor.” Tekrar sırtıttı. “Her neyse, sonra bana geçerli bir noktaya parmak bastığımı ve öğrencilerin de tüm yurttaşlar gibi konuşma özgürlüğüne sahip olduğunu kendi Guinn tarzında açıkladı.”

“Ama?..”

“Ama okulların düzen bozucu davranışları cezalandırma hakkına sahip olduğunu da ekledi?”

“Bir yemek masanın üzerine çıkıp elinde megafonla bağırmak ‘düzen bozucu muymuş?’”

“Bu şekilde giyinmişsen belki.”

“Sadede gel, kurban-suçlayıcı.”

“Tamam, ona ayrıca annemin bir avukat olduğundan ve grevden önce senin onunla konuştuğundan söz ettim.”

“Ama konuşmadım!”

“Teknik olarak konuştun. Grevden önce.”

“Ne?!”

“Ona annemin öğrencilerin ifade özgürlüğüyle ilgili davalara oldukça aşına olduğunu ve grev için derse katılmamaktan öte cezalandıramayacağını söyledim.” Çenesini sıvazladı. “Tabii bir de senin dışında başka kimseye ceza verilmemiş olması gerçeği de göz önünde bulundurulunca...”

“Cezanın ders asmaktan değil greve önderlik etmekten olduğu çıkıyor.”

“Söyleyeceklerim bu kadar, sayın yargıç.”

Şaşkınlık içinde başımı iki yana salladım. “Bunu yapmak zorunda değildin. Okul sonrası cezayı sağ salim atlatabilirdim.” Gü-cendirici bir şey fark ettim. “Beni kurtarmana ihtiyacım yoktu.”

“Ah, biliyorum” Dudaklarının kenarı yukarıya kıvrıldı. “Ama bir kez olsun acaerkilliğin senin çıkarına çalışması hoş olmadı mı?”

Aslında ataerkillik diye bir şeyin hiç olmamasını tercih ederdim. öte yandan Len haksız da değildi.

“Peki onu alttan alta benim adıma yasal işlemle tehdit etmene Guinn nasıl tepki verdi?”

“Annemin normalde müvekkillerini temsilen beni gönderip göndermediğini sordu.”

Michelle Ouach

“Aman Ihnnnı^ Ölüyordum. “Blöfünü görmüş.”

“Biraz?”

Peki sen ne yaptın?”

Zaten şüphelendiğinden emin olduğum bir şeyi itiraf enim.”

“Neydi o?..’

“Zaten bilmediğın bir şey değil.”

Örtülü sözlerinin üzerinde durmadım çünkü onlarla ne yapacağımı bilmiyordum. “Peki sonra ne oldu?”

“Gerive yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir şey çözmeve çalışır gibi bana uzun uzun baktı.”

“Ya sonra?”

“Bana bunu kendi aramızda çözmemize izin vereceğini söyledi.

“Bu kadar mı?

"Bu kadar?

İkimiz de bir süre sessiz kaldık. Sonra Len pantolonunun cebinden anahtarlarını çıkardı ve havaya fırlatıp tek eliyle tuttu. "Ee... \e divorsun?" dedi bana yandan bakarak. Çözmeve

çalışalım mı?

1

Roman mitolojisinde af, hoşgörü, merhamet tanrıçası (ç.n)

26

Ve arkadaşlar. Adalet Tanrıçası kendini güzelce yapılmış bir yatakta ataerkîlliğin üzerine binmiş halde işte böyle buldu ve ufak bir basketbol topunu sert bir tekmeyeyle ekose desenli yorgandan düşürdü. Top halının üzerinde yuvarlanırken kıkırdamalar, kafaların hafifçe birbirine çarpması ve ardından ciddi bir öpüşme seansı gerçekleşti. Sonuç olarak epeyce iyi vakit geçirildi.

Bir sûredir böyle takılıyorduk ki Len İn elinin eteğimi kalçamda toplanacak şekilde bacağımdan yukarı sıyırdığını hissettim ve aniden arkama yaslandım. O da cevap olarak ellerini hemen başının arkasına aldı.

"Özür dilerim," dedi gülerek. Nefes nefeseydi. "Özür dilerim, yapmamam gerekirdi."

"Ondan değil." Dürüst olmak gerekirse elini eteğimin altında hissetmek heyecan vericiydi ve onun tam olarak ne istediğini merak ediyordum. Gerçi öğrenmek çok kolay olurdu. Ancak tüm bunların anlamının ağırlığı beni durdurdu ve duvara yaslanıp dizlerimi göğsüme çektim.

Len dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Sen iyi misin?" "Evet," dedim. "Sadece... belki de bunu yapmamalıyız."

Bunun üzerine tamamen doğruldu. "Öyle mi düşünüyor-sun?"

"Bugün bizzat seni protesto eden bir grev yüzünden yaklaşık altmış kişinin uzaklaştırma almasına yol açacaktım neredeyse. Beni ellemene izin vererek onca insanı yüzüstü bırakamam."

Sırıttı. "Feminist olman biriyle takılamayacağın anlamına mı geliyor?"

"Diyorum ki bu feminist seninle takılmamak." Bacaklarımı ona dokunmadan uzatabilmek için Len'in bacaklarını ittim. "Özellikle de istifa edip etmeyeceğin hâlâ belli değilken."

Len çenesini kaldırıp kirpiklerinin arasından bana aynı anda hem uyusuk hem de meydan okuyan o bakışını attı.

"İstifa edeceğim," dedi.

Bu netliği beni savunmasız bıraktı. "Gerçekten mi?" "Evet. İsteddiğin buysa yarın Bay Powell'a söylerim." Ona gözlerimi diktim. İstedğim şey tüm olanlardan sonra bana perşembe akşamı verilen kalkülüs ödevi gibi mi sunuluyordu? Tuhaf bir hayal kırıklığı duydum ancak sanırım grevin sahiden de işe yaradığı anlamına geliyordu bu.

Ya da geliyor muydu? Winona'nın "biraz bacağını göster" yorumunu hatırladım ve bir kez daha mı bir şeyi niyetim olmadan yitirdim diye merak ettim.

"Bunu sırf takılmaya devam etmek istediğin için mi yapıyor-sun?"

"Demek takılmak seçenek dahilinde?"

"Ben ciddiylim, Len." Dizlerine doğru eğildim. "Nedeni bu mu?"

"Değil."

Tamam, o zaman bana gerçek nedenini söyle. Doğruyu söyle."

Bunu söyleyince Len yatakta tekrar uzandı ve bana değil, tavana baktı. Her ne kadar onu iğnelemeye çalışsam da, birden tüm bunların ona da karmaşık geliyor olabileceğini fark ettim.

“Sana söylemeye çalışıyordum,” dedi yatağının ahşap başlığına uzanarak. Bu gerginliği ona karşı şefkat duymama neden oldu ve biraz gevşedim.

“Sorun yok,” diye espri yaptım nazikçe. “Benden hoşlandığını zaten biliyorum.”

Bunun zerine göz kenarlarını hafifçe kırıştıran o gülümsemesiyle karşılık verdi ama bir süre sesi çıkmadı. Tam ona bir sorun mu olduğunu soracakken, “Seni Bugle a yazıldığım günkü o etkinlik fuarından hatırlıyorum,” dedi.

“yle mi?”

“Evet. Tatlı olduğunu düşünmüştüm ama nahoş bir kişiliğin var gibi gelmişti.”

Bu söz gerçekten canımı sıktı. “Haklıydın!” dedim ve yorganın altındaki yastığı çektiğim gibi onunla Len’e vurdum. “Haklıydın ama yine de Bugle a yazıldın. Oysa ikimize de bir iyilik yapıp, ‘Yok, sağ olun, almayayım/ diyebilirdin.’”

İki kolunu da iyice yukarı uzattıktan sonra sırtarak göğsünde kavuşturdu. “Baş editörlüğe aday olmakla gerçekten bir fark yaratabileceğimi düşündüm,” dedi. “Bilirsin işte, Bugle liderliğine daha yumuşak bir dokunuş getirebileceğimi.”

“Sana^ww«^^ gösteririm ben!” Ona tekrar yastıkla vurdum, yataktan kayarak kaçmaya çalıştı ancak aynı anda hem beynim gazlı beze sarılmış hem de tüm duyularım

yoğunlaştırılmış gibi hissediyordum ve bir şekilde tekrar Öpüşmeye başladık.

Bu defa bir fermuar açacak kadar ilerledik ama yeterli olduğuna karar veren kişi bu kez Len oldu. "Bekle," dedi elimi tutarak. "Şey yapmayacaksak... Sanırım durmam lazım."

Bittiğine biraz üzgün halde yatağın diğer ucuna çekildim. "Gideyim mi?"

"Hayır. Yani muhtemelen evet ama..." Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Hadi, biraz konuşalım."

"Tamam, ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Ne istersen. Bana bir soru sor."

"Bir kızla ne kadar ileriye gittin?"

Güldü ve ona hiç beklemediği bir anda yumruk indirmişim gibi ısıklık çaldı. "Hiç ayarın yok, değil mi?"

"Sadece merak ettim."

"Tamam," dedi. "Bundan biraz daha ileri. Bir kez "

"Kız kimdi?"

"Katie Gibson."

Willoughby'den değildi. "Adarn ın... kız kardeşi mi?"

"Kuzeni. Geçen yaz bir partideydi."

"O günden beri?"

"Kuraklık dönemi."

“Yani hiç sonuna kadar gitmedin?”

“Hayır. Sen?”

Yanıt üzerime tıpkı sahada bir yönde ilerleyen ama sonra başka bir levhaya geçen bir beyzbol atışı gibi hızla geldi. Len’in Har-gis mağında bana açıkladığına göre bir atıcının gerçek kumaşını gösteren türden bir atış gibi.

“Hayır,” dedim yavaşça. “En son Çince okulunda bir çocukla öpüşmüştüm.”

“Adı neydi?”

“Bertram Wu.”

“Bertram?” dedi Len burun boşluğunu gereğinden fazla kullanarak ve ardından kahkahalara boğuldu.

“Tamam, Leonard” dedim aynı ses tonuyla.

“Bu her şeyi senin için daha beter yapıyor.”

Onu ittim ama gülmeye devam etmeyi kesmeyince ben de katıldım.

“Bertram’a ne oldu?” dedi sonunda düzelerek.

“Ailesi Singapur’a geri taşındı ve onu bir daha görmedim.”

“Bertram’a âşık mıydın?”

“Muhtemelen değildim. Hem durmadan adını söylemene gerek yok. Özellikle de bu şekilde.”

“Tamam, tamam.” Gülmesi hâlâ tam geçmemişti ama bir sonraki soruyu sorarken biraz daha sakindi. “Hiç âşık oldun mu?”

Hemen cevap vermedim. "Emin değilim," dedim sonunda.
"Sen?"

"Olabilir." Uzanıp elimi tuttu ve parmağıyla avcumun içindeki çizgilerin üzerinden geçti. Bu onu rahatlatıyor gibiydi ama bende tam tersi bir etki yaratıyordu.

Elimi çektim. "Sence bir insan hayatı boyunca -evlenip çocuk sahibi olup yaşlansa bile— hiç âşık olmayabilir mi?"

"Belki daha olası olan aşkın bitmesidir."

"Annemle babam hiç âşık oldular mı bilmiyorum. Annem babamla Amerika'ya gelebilmek için evlenmiş."

"Sana böyle mi söyledi?"

"Evet, bunu hep söyler." Ona annemin, babamın mektup yazma konusunda ne kadar berbat olduğuna dair anlatmayı sevdiği o hikâyeyi anlattım. Babam o sırada zaten Los Angeles'ta yaşıyormuş, Vietnam'dan doğrudan iltica etmiş. Annemse Çin'e gitmiş. Teyzesi ona Amerika'daki bir arkadaşının ikinci dil olarak Edebiyat sınıfında Çinli-Vietnamlı bir çocukla tanıştığını söyleyince bir görüşme ayarlanmış. Başlarda babam anneme birkaç

gergin kısa mektup yazmış. Annem de ona cevap vermiş (bir de fotoğraf yollamış) ama sonra nedense hiç cevap alamamaya başlamış. Bu durum herkesi -Tİ Güng, A Pbh^ artı çeşidi teyze ve büyük teyzeler- paniğe sürüklemiş çünkü annemin onların altın ülkeye göç zincirindeki ilk halka olması gerekiyormuş. Sorun ne olabilirmiş? Annem ailenin en güzel kızıymış! Çocuk ondan hoşlanmadıysa ne yapabilirlermiş? Derken birkaç ay sonra bir cevap gelmiş. "Üzgünüm bir süredir yazamadım/ demiş babam. "Televizyonda basketbol sezonu vardı da."

Len gülmekten iki büklüm oldu. "Bu cümleyi ben de kullanmalyım."

"Her neyse," dedim. "Annemle babam ite böyle bir araya gelmiş."

"Bu sana kendini daha iyi hissettirecekse benimkiler de ben bir kaza olduğum için evlenmiler."

"Bir dakika, gerçekten mi?"

"Evet. Çok genlermi. Babam Columbia'da doktorasının ikinci yılındaym ve annem de tam hukuk fakültesine balayacakm. Ama babamın ailesi koyu Katoliktir, o yüzden benim dünyaya gelmemi istemişler. Annem bana kendisini muhafazakârlğa teslim etmesini anlamlı klmam gerektiğini söyledi ve kadınların üreme haklarını daima destekleyeceğime yemin ettirdi."

Şimdi gülme sırası bendeydi. "Sana böyle mi söyledi?"
"Evet, çok da romantik bir evlilik hikâyesi değil, ha?" "Ama ebeveynlerin hâlâ birlikte."

Evet.

"Sanırım benimkiler de yle."

Len elimi tekrar tuttu, bu kez ben de parmaklarımı onunkilere geçirdim.

Sonra telefonum titredi.

"Lanet olsun," dedim. "İyi insan lafının üzerine, bu annem olmalı."

Telefonu açtığımda, annem ta çatlasın iki dakikadır okulun otoparkında oturuyor olmasına rağmen sesi delirmi gibi

çıkıyordu. "Eliza! Neredesin?"

"Affedersin," dedim. "Benim, şey, okuldan sonra bir toplantım vardı. Beni arkadaşımın evinden almaya gelebilir misin?"

"Neden hatırlatmadın?"

"Pardon, pardon, unutmuşum."

"Nereye geleceğim?"

"Geçen sefer geldiğin yere."

Telefonu kapadıktan sonra annemin gerginliği bana da geçmişti, hızlıca eşyalarımı toparlamaya koyuldum. Sonra üzerimde hâlâ Adalet Tanrıçası elbisesi olduğu aklıma geldi.

"Bir yerde üzerimi değiştirebilir miyim?" diye sordum.

"Burada değiştirebilirsin." Ona dik dik bakınca gülerek, "Ya da koridorun sonundaki banyoda," dedi.

Kapıyı arkamdan kapar kapamaz hızla elbisemi çıkardım ve sırt çantama tıkabilmek için rulo haline getirdim. Ama sonra aynadaki yansımamı gördüm ve yüzümü de halletmem gerektiğini fark ettim: öpüşmeye dayanıklı olduğu kanıtlanan ruju çıkarmalıyım. Yüzüme soğuk su çarparken, Sağ ol Serena, diye düşündüm. Saçlarımın da hâlâ taç şeklinde örgülü olduğunu fark ettim ki bu aslında masum bir şeydi ama ben hiçbir zaman okulda arkadaşlarına saç yaptıran bir kız olmamıştım vc bugün soru yağmuruna tutulmak için fazladan sebebe ihtiyacım yoktu.

Len in odasına dönerken saçımdaki rokaları çıkardım. Len yatakta uzanmış Well-Behaved Women Seldom Make History yi okuyordu.

“Kendi kitabın yok mu?”

“Seninki daha ilginç geldi.”

Şu an sadece okuyormuş numarası yapıyordu. Yatağın kenarına oturup örgümü açtım ve her ne kadar Len’in izlediğini bilsem de saçlarımı parmaklarımla zarif olmayan bir şekilde açtım.

“Saçların böyle çok güzel görünüyor,” dedi işim bitince.

Yüzüm yandı. Bir oğlandan böyle şeyler duymaya alışık değildim. Özellikle de onca oğlan arasından Len’den. İtiraf etmeliydim ki bu içimde, kaybetmekten anında korktuğum bir neşe uyandırdı; tıpkı Lindt’in tadını sadece erirken çıkarabildiğiniz çikolata toplan gibi. Bu erkek bakışı, diye fark ettim. Aynı anda hem muhteşem hem de korkunç bir şeydi.

Ayağa fırlayıp saçlarımı topuz yaptım. “İyi ki söyledin,” dedim. “Sen fark ettiysen annem de kesin fark ederdi.”

Aşağı indim. Kapıda oturmadan, kitaplarımı yere bırakmadan ya da sırt çantamı çıkarmadan spor ayakkabılarımı giymekte zorlandım. Ayakkabıyı topuğuma geçirmeye çalışarak bir ayağımı havada sallarken diğerinin üzerinde hopluyordum.

Len kitapları benden alınca her şey çok daha kolay oldu. “Ee...” diye söze başladı tırabzanlara yaslanarak. “Şimdi ne olacak?”

Ona bakmamaya çalıştım. “Bilmiyorum,” dedim kitaplarımı geri alırken. “Sen ne düşünüyorsun?”

Len fayans zemini inceledi. “Muhtemelen haklısın,” dedi. “İstifa etsem bile belki bunun... yatışmasına izin vermeliyiz.”

Bütün sağduyumun beni terk ettiğine yemin edebilirdim çünkü her ne kadar tam da söylemesi gerektiğini düşündüğüm şeyleri söylese de duymak istediğim bu değildi.

“Tamam,” dedim yutkunarak. “Beni cezadan kurtardığın için tekrardan sağ ol. Sana borçluyum.”

“Dert etme.”

Artık iki ayakkabımı da giydiğime göre elimi kolumu nereye koyacağımı bilmiyordum. “Eh,” dedim elimi uzatarak.

“Sürdüğü zaman boyunca ateşkes iyiydi.”

Len birazcık sırttı. “O halde bir sonraki çatışmada görüşmek üzere,” dedi benimle içten bir şekilde tokalaşacakmış gibi kolunu sallayarak. Sonra beni kendine doğru çekip öptü.

Telefonum tekrar titreyip annemin geldiğini haber verince başka soru sormaya vaktim kalmadı. Ondan uzaklaşarak, “Görüşürüz,” diyebildim sadece.

Ben kapıdan fırlamadan önce o da arkamdan, “Görüşürüz,” dedi.

27

Az evvel bir oğlanla oynamakla meşgulken kurtulmanızın imkânsız görüldüğü hislerin üzerine bir avuç soğuk su çarpmada annenizle araba yolculuğu yapmak gibisi yoktur.

“Kimdi o?” diye sordu annem arabaya bindiğimde. DiMartilelerin araba yoluna park etmişti ve son derece yoğun ilgisine bakılırsa Len kapıyı kaparken ona iyice bir bakabilmiş olmalıydı.

“Len,” diye cevap verdim. “Edebiyat dersi projesinde aynı gruptayız.” Neyse ki, daha önce ona Len’den bahsetmiş olmama rağmen annemin ismini hatırlamasının imkânı olmadığından emindim. Ama yine de dikkatini daha da dağıtmak için ekledim, “Şu Koreli kız Serena Hwangbo da bizim grupta.”

“Hani şu sürekli Okula Dönüş Gecesi’nde yer alan kız mı?” Öğrenci konseyi üyeleri veliler için düzenlenen organizasyonlarda gönüllü olarak öğretmenlere yardım ederdi. Annem o yüzden en çok onları tanırdı.

“Evet.”

“O nerede?”

Annem bir şeyler döndüğünü anlamışa benziyordu. Kim’le benim başımıza gelen şeyler hakkında altıncı hissi olduğunu

iddia ederdi ve maalesef bu sözleri, insanın en az istediği anda doğrulanırdı. Mesela bu hisler, size kapamayı unutmamanızı milyon kez söylediğini bildiğiniz halde mutfak

çekmecesini onu kızdırmak için bilerek açık bırakmadığınızı ısrarla anlatmaya çalıştığınız anlarda hiç devreye girmezdi.

“Ha, o çoktan evine gitti,** dedim. “O da buralarda oturuyor.”

“Burası zengin mahallesi,” diye gözlemini dile getirdi annem, Holyoke Yolundan kasabanın bizim tarafına çıkan anayola doğru dönerken evlere bakarak.

“Sanırım öyle,” diye onayladım. Sonra da bu tip bir şeyin annemin ilgisini çekeceğini bildiğim için ekledim, “Burada pek çok Koreli yakıyor.”

“O çocuk da Koreli mi?”

“Hayır, o yarı Japon yarı beyaz.”

“Ha, demek o yüzden. Boyu çok uzun.” Bu durumu düşünüyormuş gibi duraksadı. “Yarı beyaz olmasına rağmen gözleri küçük ama.”

Ona cevap veremeyince annem elinden geldiğince soğukkanlı numarası yaparak bana baktı. Rolünde ancak bir araba kazası kadar başarılıydı. “Ondan hoşlanıyor musun?”

Lanet olsun. Alnımda mı yazıyordu ne? Nereden bilmişti? Herkes anlayacak mıydı?

“Hayır,” diye yalan söyledim.

“Güzel,” dedi annem her ne kadar bana İnanmadığını görebilsem de. “Şu an bir erkek arkadaşının olması ne babanın hoşuna gider ne benim. Şu an okuluna ve üniversiteye girmeye odaklanmalısın.”

“Evet, biliyorum.”

"Ayrıca bir oğlanla tek başına kaldığında dikkat etmelisin. Bazı oğlanlar bu durumdan faydalanmaya çalışır. İyi olanlar yapmaz ama yine de asla bilemezsin. Ne söylediğimi anlıyor musun?"

Aman Tanrım. Bu aklıma annemin bir keresinde bana bebeklerin nasıl yapıldığını bilip bilmediğimi sorduğu ve benim de telaşla ona bildiğimi söylediğim anı getirdi.

"Evet, anne."

"Doğal güzellik başa beladır. Bir sürü oğlan seni rahatsız etmeye çalışacak ama sen onları görmezden gelip geçebilirsin. Senden ilk hoşlanan oğlandan hoşlanmak zorunda değilsin. Daha seçici, hatta biraz kibirli bile olabilirsin. Peşinde hep binleri olacak ama sen özsaygını korumak zorundasın."

Sanırım bu bir moral konuşmasıydı ama bana gereksiz geldi. Başıma bela açacak kadar güzel olmamıştım hiç. Annemin evreninde Len'le ikimizin ucuz bir ahlak dramasının başrol oyuncularına haline gelmemiz de beni ayrıca yaraladı: tehlikeli oğlan, erdemli kız. Bu hikâyede benim nasıl hissettiğimin yeri yoktu. Sözkonusu oğlanı istemek, onu daha az tehlikeli kılarken kızı da açık söylemek gerekirse erdemsiz yapardı. Bu tür bir erdem anlayışı bir spektrumda yer almıyordu, yani tek yanlışla işinizin biterdi.

Lenle konuştuklarımızı düşündüm ve riskli bir soru sormaya karar verdim. "Senin hoşlandığın bir oğlan olmuş muydu?"

"Hayır!" Annem dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Ben senin yaşındayken Hong Kong'taki bir tecrit kampındaydım. Tek istediğim Amerika'ya gitmekti. Nereden fırsat bulup da bir oğlandan hoşlanacaktım ki?"

Annem, babama mektuplar üzerinden kur yapma yöntemine başvurmadan önce o ve dedem, Vietnam Savaşı sırasında ve sonrasında ilk sığınma limanı olarak hizmet veren Hong Kong üzerinden Amerika'ya gitmeye çalışmıştı. Ne yazık ki bu, onlara Nanning'de zaten sığınma hakkı verildikten sonraydı. Bu

nedenle yetkililer, onların kendilerini başka bir yerde sığınak talep eden mülteciler olarak göstermelerine sıcak bakmamıştı. Yakalandıklarında annem ve A Güng yasadışı göçmenler olarak bir yıl kampta alıkonulmuş ve sonunda Çin'e geri gönderilmişti. Birkaç yıl sonra da annem babamla evlenmeyi kabul etmişti.

Tüm bunları, evimizde sık sık bahsi geçtiği için biliyordum. Bu olaylardan bazen gelişigüzel bir tavırla, espri olsun diye bahsedilirken bazen de annemle ortak bir noktamız var mı Öğrenmek için sorduğum sorulara —kasıtlı ya da kasıtsız— son vermek için bahsedilirdi. Annem onu anlamaya çalışmamdan nefret ederdi çünkü bunu bir kıyaslama gibi görürdü. "Benim hayatımla kendi hayatını ve ablaninkini kıyaslayamazsın," derdi daima. "Çok farklılar. Siz çok şanslısınız."

Len'le bir göçmen kampında tanışsam nasıl olurdu diye hayal etmeye çalıştım. Tıpkı annem gibi Amerika'ya gitmenin bir yolunu bulsam hiçbir şeyin (ya da hiç kimsenin) beni bundan alıkoymasını istemeyeceğimi bilmek nasıl olurdu? İşin doğrusu, Len'i öyle bir yerde hayal etmek bile zordu. Bu kampta beyzbol falan olmazdı herhalde. Ondan hoşlanırdı mıydım? Onun için ülkeyi terk etme şansımı çöpe atar mıydım? Ondan hoşlanıyorum diye illa bu şans çöpe atmam gerekir miydi? Annem bir bakıma haklıydı aslında. Bunu bilmek zordu.

“Kamptaki erkeklerin çoğu iyi değildi,” dedi annem. “Hatta bir tanesi bir kızı hamile bıraktı. Beni de etrafta takip edip durdu ama ben çok zekiymdim. Bir gün nereye gidersem gideyim pe-pmi hiç bırakmadı ve ben de bir aile dostumuzun kaldığı bloğa kaçtım. /I (7m//^ gelip beni bulana kadar da orada saklandım.”

Bu daha önce hiç duymadığım bir hikâyeydi ve annemin bunu sıradan bir şeymiş gibi anlatması, kendisini potansiyel bir çocuk tecavüzü kurbanı olmaktan ziyade bir üçkâğıtçı olarak

görmesi, bÖylesi bir suçtan yeterince zeki davranarak kaçınabileceği safsatasına inanması beni şoke etti.

“Bu çok korkunç.” Annemin sepya fotoğraflardaki o yuvarlak hatlı oval yüzlü, kalın örgülü saçlı genç hali aklıma geldi. Kim’e benziyordu ama o gözlerini kocaman açtığı yüz ifadesi hep aynıydı: Gülümsemiyordu ve altdudağını büküyordu, sanki kameraya bile güvenmiyordu.

“Gördün mü işte? Kızsan daima dikkatli olman gerekir. Başkalarının seni incitmesine izin veremezsin.” Annem imalı gözlerle beni süzüp çektiği nutuğun kıssadan hissesine varır gibi, “Sakin aptalca bir şey yapma,” dedi.

Onun gözünde her şeyin aynı kaldığını fark ettim. Veya her şeyin aynı kaldığını düşünmenin, kişinin kendisini korumanın tek yolu olduğuna inanıyordu. Bu da ne zaman en hafif bir grip belirtisi gösterecek olsa en güçlü soğuk algınlığı ilacını içmekteki ısrarını aklıma getirdi. Kim’le ona soğuk algınlığı ilacının bir antibiyotik gibi işlemediğini ve zaten nezlenin bakteri değil virüs kaynaklı olduğunu ne kadar açıklamaya çalışsak da, “Mikroplarla erkenden savaşman gerek,” derdi.

Annemin mikroplar hakkındaki kanılarını yok saymak kolaydı ama konu cinsellik olunca bu bambaşka bir hikayeydi. Bunu

itiraf etmekten nefret ediyordum ama vardığı kanaat beni sarsmıştı. Bunun bir nedeni, Amerikan kültürü olarak da bilinen karşı-otoritemin kendi içinde ikiye ayrılmış olmasıydı. Len le takılmak aptalca mıydı yoksa bana g veren bir şey mi? Bu süreçte zsaygımın bir parçasını kaybetmiş miydim? şimdi incinecek miydim?

Hevesim kırılmış halde telefonumu elime aldım ve ben zsaygımı hafife almakla meşgulken biriken milyonlarca bildirime baktım.

İlk olarak Winona’dan gelen mesajlar vardı:

Ceza nasıl gidiyor?

Yaptığın da hamleydi ha! Herkes bunu konuşuyor.

Bir dakika, sen neredesin?

Ve tabii ki Serena’dan:

Neler oluyor?????

KIZIM SEN GEREKDIşISIN.

Ayrıca... bir dâhi?

Gnderiyi gördün mü?

Neredesin?

ELİZA HANGİ CEHENNEMDESİN?? ARA YA DA MESAJ AT.

Winona da Serena da haklıydı. Grev, Willoughby sosyal medya camiasını resmen sallamıştı. Yorumlar aşırı pozitif ki sanırım bizim istediğimiz de buydu?

@jennyphan03: Aman Tanrım @elizquan cinsiyet eşitliği ve konuşma özgürlüğü için kendini ateşe attı... Bu kız bir kraliçe. #rolmodel

@fleurl618: Şu an @elizquan bana çooooook ilham verdi!!!!

@sayitagainsam: @lendimartile ne zaman istifa edecek?

#ElizaEditörOlsun

Her saniye daha da kötüleşen bir baş ağrısı yüzünden okumayı kestim ve her şeyin dönmesini durdurmak için gözlerimi kapamak zorunda kaldım.

28

Bacaklarımı yatağımdan sarkıtarak yüzükoyun uzandım, parmaklarım telefon klavyesinin üzerinde duruyordu. En az yarım saattir bu pozisyonda olduğum için artık rahatsız edici olmaya başlamıştı ama Len'e ne söylemem gerektiğini bulmaya çalışarak mesajlar yazıp sonra silip tekrar yazarken zaman sanki var olmayı bırakmıştı.

Bugün tam olarak ne olmuştu? Her şey çok acayip görünüyordu. Bana günler önce yolladığı son mesaja baktım.

Haklıydın.

Bu, öpüştüğümüzde hissettiğim gibi kalbimin göğsümden fırlamak istercesine güm güm atmasına ve Bırak da ona gideyim! diye bağırmasına neden oldu. Sırtüstü döndüm ama bedenimdeki huzursuzluk nasıl kaşıyacağımı bilmediğim ulaşılmaz bir kaşıntı gibi beni rahatsız etmeye devam etti.

Bir anda ekranda üç nokta belirince telaşla doğruldum. Sonra mesaj geldi:

Aramızdakilerin yatışmasına izin verelim dediğini sanmıştım.

Öyle kocaman sırttım ki gören ABD Kongresi'ne kadın çoğunluk seçtik sanırdı.

Bunu söyleyen ŞENDİN.

Cevabı hızla geldi.

Hayır, bu hiç de benim söyleyeceğim bir şeye benzemiyor.

Kahkaha ve homurdanma arasında bir ses çıkardım.

Haklısın. Hiç de durmak istiyor gibi görünmüyordun.

Üç nokta uzun süre ekranda belirdikten sonra cevap geldi:

İstemiyorum.

Kalbım yine tekledi ve içimde o sıcacık ve huzursuz edici yabancılığın taze çiçek açmasına neden oldu. Bana tanıdık gelmeyen şeyin duygunun kendisi değil, ısrarcılığı olduğunu fark ettim o an. Başka çocukları öptüğümü hayal etmemiş değildim; hiç hayal etmediğim şey bir sonraki aşamada neler olacaktıydı.

Ama şu an bana neler olduğunu bilmiyordum. Sonraki aşamada neler olacağını hayal etmekten kendimi bir türlü alıkoy#' iniyordum.

“Eliza!” diye seslendi annem mutfaktan. “Kim! Yemek vakti!”

Kendimi yemek masasına oturmak için telefonumdan ayırmayı başardım ama şu an aklımdaki tek düşünce telefonuma nasıl hemen dönebileceğimdi. Daha evvel odamıza girip çıkmış olan Kim hiçbir şey söylemedi ama bana garip garip bakrı.

“Firmalardan henüz cevap gelmedi mi?” diye sordu annem, ağzına bîr kaşık dolusu pilav atan babama. Babam kâseyi yerine bıraktığında içinde pilavın yaklaşık üçte ikisi kalmıştı. Annem, babamın altı erkek kardeşi olduğu için bu kadar hızlı yemek yediğini söylerdi: Çocukken hızlı yememek, hiçbir şey yiyememek demekmiş.

Babam başını iki yana salladı.

“Aayy,” diye serzenişte bulundu annem. “Senin referansa ihtiyacın var. İçeride bir adamın olursa iş bulmak daha kolay olur.” Düşünceli bir ifadeyle ağızındakini çiğnedi. “Jûng Wâh Lisesi mezunlar buluşmalarında sürekli görüştüğün şu arkadaşlarına ne oldu? İçlerinden biri iş bulmana yardım edemez mi?”

Babam hiçbir söylemedi, yalnızca kâsesini kavrulmuş su ispanağıyla doldurdu.

Annem iç çekti. “Belki de Siu je ‘yi aramalıyım.”

Yemekten sonra Kimle bulaşıkları yıkarken annemin yatak odasında telefonla konuştuğunu duydum. “Wdiť neih hâu Siu je” diye şakıdı. Sesi haftalardır olmadığı kadar neşeli çıkıyordu. “Nasılsın?”

Odamdaki masamda matematik kitabım açık duruyordu ama ben aslında Len’le mesaj (aşıyordum. Havanın ne kadar karardığını bile fark etmedim. Sadece telefon ekranımdan gelen ışıkla aydınlanan odamda hiçbir şey ve her şey hakkındaki sohbetimizin içinde kaybolmuştum.

Len in babasının akşam yemeğı için yapmaya çalıştığı sebze tempura hakkında konuştuk:

Len: Dürüst olmak gerekirse bayağı vıcık vıcıktı.

Ben: Ha haı yedin mi?

Len: Evet ama annem yemeyi reddetti.

* Un vc baharat karışımına bulanmış deniz ürünleri ya da sebzelerin derin yağda kızartılmasıyla yapılan bir Japon yemeğı, (.n)

Sonra komşumuzun yeni karaoke makinesi hakkında konuştuk:

Ben: Oturma odasının duvarından adamın hüzünlü Vietnam şarkıları söylediğini duyabiliyoruz.

Len: İyi söylüyor mu bari?

Ben: Pek sayılmaz. Kim kafayı yemek üzere çünkü sahiden ders çalışıyor. Benim aksime...

Len: Ah, bakıyorum birileri dikkatini dağıtmaya başlamış?

Ardından (elbette) evde onun ilgisini çekmeyi bekleyerek bir köşede yatan Joan Didion kitapları hakkında konuştuk:

Len: Ondan neden hoşlandığını anlayabiliyorum. Kadın öyle bir kesinlikle yazıyor ki insanın canı yanıyor. Sadece sen ve başını çeviremediğin gerçekler varmış gibi.

Ben: Evet, kesinlikle! Çok sert bir kadın ama iyi anlamda.

Len: Öyleyse sanırım bir tipim var.

Len in en sevdiği grup hakkında konuştuk:

Len: Grup buradan yaklaşık yarım saat uzaklıktaki bir sahil kasabasından. Ben de onları ilk Luis'den duymuştum. Ben: Bir dakika, Luis'in bir müzik zevki mi vardı?

Len: Adamım Luis'den nefret etme! Çocuğun erkek arkadaşı gerçek bir grupta çalışıyor, o yüzden bu işlerden anlar. Ben: Tamam, peki ne tür bir müzikten söz ediyoruz?

Len: Uyuşturucu etkisindeki sörfçülerin geceleri bir do-o-wop* grubunda çaldıklarını hayal et. Ama gerçekten iç parçalayıcı şarkı sözleriyle.

Um Amerikalıların 1940'lerde ağırlıklı olarak R&B ve akapella müzik çökenlerini karıştırmasıyla doğan bir akım, (ç.n)

Bu yeni durum -yani bir sohbetteki en dilbaz kişi olmamak-baş döndürücüydü. Kulaklıklarımı takıp sırtüstü uzandım ve Len'in bana yolladığı her şeyi dinledim. Her şarkının her notasında ondan parçalar aradım.

Ben: Evet, oldukça iyi şarkıarmış.

Len: Evet, canlı performansta daha da iyiler. İstersen gidebiliriz.

Ben daha Len'in beni randevuya çıkarmayı mı teklif ettiğini, ediyorsa buna nasıl cevap vermem gerektiğini düşünemedim annem oturma odasından seslendi. "Elizal Babanın CV'sini arkadaşım Siu'ya gönderebilir misin?"

Ses tonundan Len'le sohbetime ara vermemin daha iyi olacağını anladım.

Hemen dönerim, annem babamın iş başvurusuyla ilgili yardım istedi de.

Dizüstü bilgisayarımı kaptığım gibi e-postayı o kadar hızlı yazdım ki neredeyse CV'yi eklemeyi unutuyordum. Len'in bir sonraki mesajının bildirimi, kulağıma artık tam anlamıyla neşenin sesi gibi gelen bir ding ile bilgisayar ekranımın tepesinde belirdi.

Ah, evet. O durum nasıl gidiyor?

Cevap vermeden önce biraz tereddüt ettim, coşkulu havam biraz dağılmaya başlamıştı.

Bilmiyorum. Çok iyi gitmiyor sanırım. Annem kafayı yemiş durumda.

O gece ilk kez koridorun sonundan annemle babamın alçak sesle konuştuklarını duydum. Sandalyeme gömüldüm.

Galiba ben de biraz endişeliyim.

Len'in üç noktalan tuhaf derecede rahatlatıcıydı.

Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?

Ne kadar gereksiz ve gerçekdışı bir soruydu bu... O ne yapabilirdi ki? Buna rağmen sözleri ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir kucaklama gibi beni sarmaladı. Çünkü şu an ondan bir şey yapmasını istesem her şeyi bırakıp yapacağını hissediyordum.

Tüm bunları kafamda evirip çevirirken Kim'in odamızın kapısında belirmediğini neredeyse fark etmeyecektim. Bilgisayarımın ekranını tam zamanında kapamayı başardım.

Kim yatağa girdi, yastıklarına yaslanıp oturdu ve Hello Kitty desenli eski yorganının altında bağdaş kurdu. Elinde fosforlu kalemle güya bir makale okur gibi yapıyordu ama aslında kiminle mesajlaştığını tahmin etmeye çalıştığının farkı n-daydım.

Belki de artık bu geceyi sonlandırırsam iyi olacaktı. Telefonumu tekrar elime aldım.

Hayır, sorun yok. Ancak şimdi biraz matematik ödevi yapmam lazım.

Işık hızıyla gelen cevabına hazırlıklı değildim.

Tamam, benim de. Cevapları karşılaştırmak ister misin?

Bu sorunun beni bu kadar heyecanlandıracağı hiç aklıma gelmezdi çünkü şimdiye dek kimse onun kastettiği anlamda sormamıştı: Bekle, telefonu bırakma. Ben hâlâ seninle konuşmak istiyorum.

Olur, tabii, diye yazarken gülümsememi pek bastıramadım.

“Bakıyorum da keyfin yerinde/⁵ dedi Kim fotokopi sayfalarının arkasından. Onu duymazdan geldim ama söylediği doğrudu.

Bir saat kadar sonra problemler üzerinde çalışırken Len DeMartile in iyi olmadığı bir şeyi fark etmemle keyfim daha da yerine geldi: türev hesaplamaları.

Bu konuda berbatsın, diye dalga geçtim an arda üç yanlış cevap verdiğinde. Nihayet zayıf bir yanını keşfettim sanırım.

Cevabı geldiğinde utansam mı yoksa heyecanlansam mı bilemedim.

Birden fazla buldun bence.

Kesin olarak bildiğim tek şey vardı: O an Kinun odada olmamasını dilerdim.

29

Ertesi gün Lenle sözleşmişiz gibi okulda birbirimizden uzak durduk. Bu, şu an için yapılacak en mantıklı şey gibi görünüyordu çünkü ben hâlâ tüm bu olanların ne anlam ifade ettiğinden emin değildim. Ya da "tüm bunların" ne olduğundan. O yüzden hiç göz teması kurmadık, ortak derslerde birbirimizle çok az konuştuk ve asla dokunacak kadar yakınlaşmadık.

Kimsenin bilmediği şey, sürekli mesajlaşıyor olduğumuzdu. Dün gece matematik problemlerini bitirdikten sonra da mesajlaşmaya devam etmiştik, hatta ikimizin de çoktan uyuması gereken vakti bile geçirmiştik. Bunun işaretlerini yüzünde görebiliyordum: Teni her zamankinden daha solgundu ve gözlerinin altında belli belirsiz koyu halkalar vardı. Ancak kimse görmeden bana attığı o kaçamak gülümsemesinde beni heyecanlandıran bir şey vardı. Bunu ben de hissediyordum - her an yakalanma ihtimalinin verdiği o heyecanı.

Öğle arasında Len'i Bugle odasında görünce ona düzeltmesi için bir makale verdim. O da Timle konuşarak odada biraz takıldı.

"Ec. DiMartile," dedi Tim. "İstifa edecek misin bakalım?"

Kulaklı id arımı taktım ve dizüstü bilgisayarımın ekranına süper odaklanmış gibi yaptım ama Tim'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Len sınıfın köşesindeki tezgâhın üzerinde oturuyordu, ayaklarını bir sandalyeye dayamıştı. Sandalyeyi ileri geri

itior, her seferinde halıda tak tak tak ses çıkarıyordu. “Hâlâ düşünüyorum.”

Bay Powell bugün dışarıdaydı, son sınıfların yıllık Getty Villa gezisine gözetmenlik yapıyordu. James de aynı etkinlikte olduğu için Len’in kimseye istifa etmeyi planladığını açıklama fırsatı olmamıştı. Bunu ilk öğrenenin Bay Powell ve James olması gerektiği ikimizi de mantıklı gelmişti, o yüzden biri sorduğunda Len muğlak takılıyordu.

“Dostum, gerçekten mi?” dedi Tim sesini alçaltarak. “Ama sen gayet adil bir şekilde seçildin. Sakın bunu senden zorbalıkla almalarına izin verme!”

Len güldü. “Ama Eliza benden daha nitelikli^ dedi. “Bunu sen de biliyorsun.”

“Ben de senden daha nitelikliyim, ahbap. Fakat konu bu değil,” diye cevap verdi Tim.

“O zaman sen de aday olmalıymışsın, O’Callahan. Ama şansını kaybettin.”

Tim kollarını göğsünde kavuşturup güldü. “Sanırım öyle!”

Bir süre sonra Dodgers’ın sezonda nasıl gittiği hakkında konuşmaya başladılar, ben de onları dinlemeyi kestim. Sonra cebim titreşti.

Bugün bana gelmek İster misin?

Telefonu sıranın altına saklayıp gülümsememeye çalıştım.

Ben: Ne yapmaya?

Len: Matematik çalışmaya tabii ki.

Len bana bakmıyordu ama telefonunun ekranına doğru kocaman sırtıyordu. Bu hissin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama bir şekilde içinizi de ısıtan, aşın derecede sinir bozucu ve kaşıntıran bir kazak giymek gibiydi.

Seninle matematik ödevi yapmanın faydasını göremiyorum. Bilgin olsun.

Aslında bana olan hafif gülümsemesini ekrana yöneltti ve telefonunu cebine koymadan evvel cevap yazdı.

Biz de ödev yapmayız o zaman.

Odanın diğer ucundaki tezgâhtan indi. "Ben gidip biraz yemek alacağım."

"Evet, ben de." Tim sırt çantasını omzuna attı ve yanımdan geçerken bana, "Görüşürüz, Eliza," dedi. Onu takip eden Len, Tim'in bu son anda aklına gelen vedası sayesinde o da son anda akıl etmiş gibi elini kaldırarak beni selamladı.

"Hoşça kal." Kapıdan çıkışlarını izlerken haber odası gözüme birkaç saniye öncesindeki kadar canlı görünmedi.

Tanrım, benim neyim vardı böyle?

Telefonum bir daha titreşince, sanki günlerdir Lenden haber alamıyormuşum gibi onu hızla kaptım.

Sen ne istersen onu yapalım.

Tam o sırada Cassie haber odasına girdi. Fotoğraf makinesi her zamanki gibi boynundaydı. İlk dersten önce bir görev için

dışarıya çıkmıştı, bu yüzden onu dünden beri görmemiştim. Hâlâ BEN BİR FEMİNİSTİM yaka. iğnesini taktığını gördüm.

"Selam Eliza!" Yüzünde devasa bir tebessüm vardı. "İyi ki sana rastladım. Grev fotoğraflarını göstermek istiyordum."

Ceketi dağılmış, kucağından kitapları taşar vaziyette bilgisayarın Önüne oturdu. Yemek çantası yere düştü. Ama boynundaki kamerayı dikkatle çıkarıp bir bebek gibi masanın üzerine yerleştirdi. "Bu sabah çektiğim bazı yeni fotoğrafları yüklemem lazım," diye açıkladı makineyi bilgisayara bağlarken. "Ama grev fotoğrafları çoktan burada?"

O, dosyayı açarken ben de bir sandalye çekip onun yanına oturdum.

Resimler ekranda belirince, "Vay canına? dedim. "Bunlar gerçekten çok iyi, Cassie."

Bu doğruydı. Herkesin avluda toplanışını, gülüp bağırırken pankartları kaldırışını, öğretmenlerin açık kapılardan merakla bakışını gösteren parlak, güneşli fotoğraflar vardı. Ayrıca tabii bir de benim gözüm bağlı vaziyette Winona'yla Serena'nın arasında yürüdüğüm, yemek masasına çıktığım ve kılıcımı havaya kaldırdığım fotoğraflarım vardı.

Hayatımda hiç bu kadar havalı görüneceğimi düşünmezdim.

"Çok iyiydi, Eliza? dedi Cassie. "Orada olmaktan gurur duydum. Bu herhalde şimdiye dek Bugk için fotoğrafladığım en heyecan verici olaydı."

"Evet, harika bir iş çıkarmışsın!"

Bu samimi iltifatım, Cassie'nin gururunu okşamışa benziyordu ama başını iki yana salladı. "Hayır, ben sadece fotoğraf çekiyordum. Bir eylemde bulunan asıl şendin?"

Yediğim yemeğin bir kısmı midemi ekşitmeye başladı. "O kadar da bir şey yapmadım?"

“Dalga mı geçiyorsun?” Cassie ekrandaki ta gibi tepemde örülmüş ve ışıhta parlayan saçlarımla yakın çekim bir fotoğrafımı gösterdi inanmaz bir tavırla. “İnandığın şeyi çok iyi savundun,” dedi. “oğ u insan bunu yapacak kadar cesur değildir.”

Kendimi gitgide daha huzursuz hissederek sandalyemde hafifçe döndüm. “Bilmiyorum. Teknik olarak sonunda teslim oldum.”

“Hayır, sen Dr. Guinn’e direndin!” diye haykırdı Cassie. “Sırf seslerini duyurdukları için herkesi cezalandırmasına izin vermedin. Tam anlamıyla ataerkillikle savaştın!”

Bilgisayarın zerine kusmamak için kendimi zor tuttum.

Bir şekilde ayağ a kalkmayı başardım ve dersten önce dolabımdan bir şeyler almam gerektiğini mırıldandım. Sonra hızla eşyalarımı toplayıp Cassie’ye el sallayarak kapıdan fırladım.

Avluda hızla ilerlerken dünyanın ayrıntılı varlığıyla - ayakkabılarımla altındaki engebeli asfalt, alnıma vuran acımasız gün W» ğle vakti kalabalığının gürültüsü— yeniden tanışmışım gibi hissettim. Kaçmaya alıştığım sorular ř u an başıma şşyordu. Len istifa etse ve sonra herkes bizim takıldığımızı ğrense ne olurdu? Ya İstifa etmezse? Takılmaya devam edecek miydik?

Peki tek yaptığımız bu muydu? Takılmak mı? Öyle gibi gelmiyordu ama hiçbir fikrim yoktu. Başıma en son böyle bir şey geldiğinde, Bertram’la işler pek bir yere gitmemişti. Daha önce kimsenin kız arkadaşı olmamıştım. Len in kız arkadaşı olmak istiyor muydum?

Bu son soru, iimin en az üç farklı şekilde kasılmasına neden oldu.

Telefonumu alıp Len in son mesajını tekrar okudum: Sen ne istersen onu yapalım. Yüreğim elbette bunu görünce pır pır etti. Ama onun için bunu söylemek, cesur ve uyumlu davran-

takılmayla tanımlanacak kişi o değildi. Hayır, bunu kimsenin bilmemesini ben istiyordum çünkü herkesin yanlış bir şey yaptığını söyleyeceği kişi ben olacaktım.

!*.<«.

Len'e bir mesaj yazdım ve fikrimi değiştirmeden gönderdim.

Sağ ol ama sanırım pas geçeceğim.

Cevabı anında geldi.

Ya, öyle mi? Neden?

Lanet olsun, Len.

Çünkü evine geldiğimde İşler karışıyor.

Ve daha fazla karışıklığa kesinlikle ihtiyacım yoktu.

3. -i7>- \$

30

Performanslar pazartesi sergileneceği için Macbeth grubumuzun bu öğleden sonra bir buluşması daha olacağını maalesef unutmuştum. Belli ki Len de hatırlamamıştı. Edebiyat sınıfında onca insan arasında toplantıyı bana hatırlatan Ryan oldu.

“Bugün Len e gidiyor muyuz?” diye sordu sıramda durup.

Yerimden belki on iki santim sıçramışımdır. Sonra neden bahsettiğini hatırladım.

“Ah.” Yüzüm kızardı. “Gerek var mı? Hepimiz repliklerimizi ezbere biliyoruz, değil mi?”

“Daha çok prova yapmamız gerektiğini söyleyen şendin,” dedi Ryan. “Hatta sanırım tam olarak, ‘özellikle de senin iyiliğin için, Ryan,’ demiştin.”

“Tamam, özür dilerim. Böyle söylememeliydim. Gayet iyisin.”

Ryan buna ikna olmakta güçlük çekti. “Eliza daha fazla prova yapmamız gerekmediğini düşünüyor,” dedi yanımızdan geçen Len e.

“Ne kadar beklenmedik,” dedi Len.

Ben de aynısını diyorum!”

Serena’ya danışıldığında o daha hayati bir konuyu gündeme getirdi. “Kostümlerimize karar vermemiz gerekmiyor mu? Fazladan not için?”

Lanet olsun. "O zaman avluda buluşalım," dedim. "Hiçbir yere gitmemize gerek yok."

"Özellikle de benim evime," diye ekledi Len.

"Hiç kimsenin evine demek istedim." Ona görmemiş gibi yaptığı uyarı dolu bir bakış attım.

Neyse ki Serena'nın dikkati çoktan telefonuna geri kaymıştı. "Tamam," dedi tatlılıkla, "neyse ne."

* ◆ *

Okuldan sonra dördümüz büyük meşe ağacının altındaki yemek masasında toplandık. Len başına bir Willoughby beyzbol şapkası takmıştı ve bu şaşırtıcıydı. İki kez bakmak zorunda kaldım çünkü Bugle 2. katıldığından beri onu bu şapkayla hiç görmemiştim. Saçları tekrar birazcık uzamış gibi görünüyordu.

Len son derece normal davranarak yanıma oturdu ama bu bile kalp atışlarımı hızlandırmaya yetti. Bana bu kadar yanaşarak ne yaptığını sanıyordu? Son mesajıma cevap vermemişti, acaba bu şekilde eğlenerek mi yanıt veriyor diye merak ettim.

Hafifçe yana kaydım ve şapkasına fiske attım. "Ne bu?"

"Len'le aklımızda bir kostüm fikri var." Ryan da sırt çantasından kendi beyzbol şapkasını çıkardı ve ters biçimde başına taktı. Sonra kollarını göğsünde kavuşturup göğsünü şişirdi ve Lehi dirseğiyle dürttü. "Hadi, göster onlara."

Len de denilen i yapıp şapkasını ters çevirdi ve biraz utanarak Ryan gibi durdu. Gülümsemesi, hep olduğu gibi gözlerinin kenarlarının hafifçe kırışmasına yol açtı.

Çok komik, bir yandan da çok tatlı görünüyordu.

Serena bir kahkaha patlattı.

“Anlamadım.” Soğukkanlı davranmaya çalışarak sertçe kaşlarımı çattım. “Siz... birader misiniz?”

“Evet!” Ryan coşkuluydu. “Dâhice, değil mi? Hem de sıfır çabayla!”

“Olmaz, hayır.” Masadan kalkmaya yeltendim.

“Ya, bekle biraz.” Len dirseğimi kavradı. “Ryan ı bir dinle.”

Dirseğimi silkip elinden kurtuldum ve tekrar yerime oturdum. Neredeyse kalçasına değecek kadar yakındım. Ama bunu fark ettiğimi anlamasına izin vermek istemedim. “Tamam. Dinliyorum.”

“YouTube’da birtakım Macbeth özetlerine bakıyordum...”

“Ryan, sen oyunu okumadın mı?”

“Tabii ki bazı bölümlerini okudum.”

“Hangi bölümlerini?”

“...benim olduğum bölümleri.”

Len i resmen devirip Ryan’ın üzerine atıldım. “Sen ciddi misin?”

“Hey, repliklerini ezberlediyse neden bu kadar takılıyorsun?”

Len beni çekip tekrar yanına oturttu. “Bırak da konuşsun.”

“Sağ ol, ahbap.” Ryan, Len’e teşekkür eder gibi başını sallayınca gözlerimi devirdim. ^Dediğim gibi, şu videoları

izlerken bir tanesinde Macbeth kendi kardeşlik cemiyetinin başkanı olmak istiyordu.”

“Yani sen bana bu ahmakça teklifin orijinal bir fikir bile olmadığını mı söylüyorsun?”

Ryan bozuldu. “Neden bu kadar düşmanca yaklaşmak zorundasın, Eliza?”

“Kendin gibi giyinirsen kostüm olmaz ki!”

Len öne doğru eğilince kısa bir an için omuzlarımız birbirine değdi ama bu kadarı bile, beni öfkeliendirenin Ryan’ın saçmalık-

lan mı yoksa başka bir şey mi olduğunu çözemeyecek kadar dikkatimi dağıtmaya yetti. “Teknik olarak bu senin için bir kostüm sayılır/¹ dedi Len neredeyse kulağıma. Sonra sırtarak doğruldu. “Senin de, Serena.”

Benim aksime Serena bu duruma iyimser bakıyordu. Uzanıp Len’in şapkasını aldı ve yüzünde sinsi bir ifâdeyle benim başıma taktı. “Bir bakalım,” dedi şapka siperini ayarlayarak. “Eliza, bize en iyi birader ifadeni göster!”

“Bu çok aptalca,” diye şikâyet ettim. Ama içgüdüsel olarak yine de çenemi hafifçe öne çıkarıp naberAer gibi başımla işaret ettim.

Serena kıkırdamaya başlayınca ben de kendimi tutamayıp şapşalca gülümsedim. “Sen doğuştan biradersin!” diye şaka yaptı.

Len de gülüyordu fakat tuhaf bir şekilde yorumsuz kaldı. Yine de bakışı, bana bile mahrem sayılması gerekiyormuş gibi gelen bir ifadeyle sessizce ve hafifçe üzerimde dolandı.

Şapkasını başımdan hızla çıkarıp masaya koydum.

“Bu hepimizin fikri onayladığımız anlamına mı geliyor?” diye umutla sordu Ryan.

Ayağa kalkıp çimenlerde biraz yürüyerek kendimi toparlamaya çalıştım. “Aklıma daha iyi bir şey gelene kadar şimdilik olur,” dedim. “Ama artık provaya başlayalım, olur mu?”

Sahnelerimizin üzerinden birkaç kez geçtikten sonra oğlanlar biraz atıştırmalık almaya karar verdi. İkisinin de otomat makinesine doğru gidişini izlerken kendimi neredeyse rahatlamış hissettim. Ben derin bir nefes verirken Serena, “Len’le aranızda ne var?” diye sordu.

Neredeyse boğulacaktım. Ryan ileride otomata bozuk para atarken Len de arkasında bekliyordu.

“Ne?” Onlara bakmaya devam ettim çünkü Serena ya bakamıyordum.

“Bir şeyler var gibi,” diye takıldı. “Ona âşık olmuyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedim biraz fazla savunmacı bir tavırla. “Mümkün değil.”

Serena yüzüme bakana kadar durumdan hayli eğleniyordu. “Ah,” dedi bir şey fark etmiş gibi.

Panikledim. “Ne var?”

Serena avukatıymış da gerçeği bilmesi gerekiyormuş gibi ciddi bir ifadeyle bana doğru eğildi. Gözlerini kısıp başını yana eğdi ve bana uzun uzun baktı. “Onunla... takılıyor musun?”

Son heceleri inanmazlığın zirvesine çıktı ve Ölmek istedim. Zihnimi tamamen boşaltmaya çalıştım ama hain şey dün öğleden sonraya, Len in odasındaki o ana zıpladı.

"Siktir." Serena eliyle ağzını kapadı. "Takılıyorsun." Gülmenin eşiğindeydi ama eğlendiği İçin miydi yoksa dehşete kapıldığı için mi anlayamadım.

"Takılmıyoruz," dedim.

Serena bu iddiaya aşırı derecede şüpheyile yaklaştığını gösteren bir ifadeyle beni baştan aşağı süzdü.

"Sadece bir kez oldu," diye kekeledim birazdan yaşanacak olan patlamaya hazırlanarak.

Ancak Serena'nın tek söyleyebildiği, "Vay canına," oldu. Aklında düşmanla takılan feministler için cehennemde özel bir yeri canlandırıyormuş gibi eliyle kendini yelledi.

"Çok üzgünüm. Gerçekten. Berbat bir karardı."

"Katılıyorum." Başını iki yana salladı. "Onca erkeğin içinde onu mu buldun, Eliza?"

Alnımı masaya dayadım. "Biliyorum, üzgünüm." Yüzümü masadan kaldırmazsam işler yoluna girer mi diye merak ettim.

Ama sonra Serena beni şaşırttı.

"Sorun yok," dedi büyük bir pisliği temizlemeye hazırlanan biri gibi.

Başımı kaldırıp ona bakarken saçlarım gözlerime düştü. "Ne?"

“Anlıyorum.” Omuz silkti. “Len hem seksi hem de sporcu. Bu insana nabzın var mı diye sormaya benzer.”

İkimiz de Len*e baktık, kollarını başının üzerinde esnetirken kapüşonlusu gömleğiyle beraber sırtının yansına kadar sıyrılmıştı.

“Artık sporcu sayılmaz,” diye açıklamaya çalıştım.

Serena, Len’in beyzbol şapkasını önüme attı, “öyle mi?” İrkildim.

“Senin cipinin hep James Jin gibi biri olduğunu sanmıştım. Ama galiba...” Sesi neredeyse özlem doluydu. “Bir beyzbol oyuncusuna direnmek zor, ha?”

Len’in sadece bir beyzbol oyuncusu olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama sonra kapadım çünkü henüz bunu yüksek sesle dile getirmeye hazır olduğumdan emin değildim.

Serena bileziğini düşünceli bir edayla döndürdü. “Sanırım başka kimseye anlatmadın?”

Bu soru bana Winona*nın da “başka kimse” olduğunu anımsatınca kendimi daha da kötü hissettim. “Henüz değil.”

“Böyle de kalsın.” Uzun uzun bitkin bir nefes verdi. “Başka herhangi bir oğlan olsaydı...”

“Biliyorum,” dedim şakaklarımı ovarak.

Serena beni keskince süzdü. “Okuldaki bu bölünme anık Len le ikinizden çok daha büyük. O yüzden aranızda her ne oluyorsa... bitirin.”

Sözlerinde uğursuz bir netlik vardı ve hem onun kararlılığı hem de benim aynı kararlılığı hissetmememle beraber ürperdim.

Ben cevap vermeyince, "Sen kızsın," diye beni uyardı Serena. "Len'in sırtı sıvazlanır ama seni yargılarıyla paramparça ederler. Bu durum duyulursa sen sağ çıkmazsın."

Oğlanlar masaya dönüyordu. "Ne aldınız?" diye sordum onlar yaklaşırken çünkü başka ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Kuru üzüm," dedi Ryan ağzı dolu halde. Len de bana karışık çerezlerini gösterdi ve uzattı. Biraz almak için uzandığımda Serena bana engel oldu.

"Ee, Eliza," dedi kolunu omzuma atarak. "Yarın akşam benimle partiye geliyorsun, değil mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?.."

"İkimiz de artık sahalara dönmeliyiz," diye sözümü kesti Serena. "Oğlanlarla tanışma fırsatı olur hem."

"Zaten tanıdığınız oğlanların nesi var?" dedi Ryan alnını kırıştırarak.

Serena ona nazikçe gülümsedi.

"Ne partisi?" diye sordu Len ağzına bir avuç karışık çerez atarak gayet soğukkanlı bir tavırla..

Serena sadece işveli bir şekilde omuz silkti ve onu cevapsız bıraktı ama Ryan hemen atladı. "Yarın gece parti veren tek kişi Nate Gordon."

"Ah," dedi Len, bu çok aydınlatıcı olmuş gibi.

* * ◆

Daha sonra okulun otoparkında annemi beklerken Len'e, Serena biliyor, diye mesaj attım.

Anladı.

Len: Gerçekten mi? Nasıl?

Ben: Ne demek nasıl? Kız seni bir kitap gibi okudu!

Len: Beni mi? İyi de sana karşı Ryan'ın tarafını tuttum hep!

Ben: Biliyor işte. Ve bunu duyduğuna hiç de sevinmedi.

Len buna tepki vermek için birkaç saniye bekledi ve gelen cevap o neşeli tonunu kaybetmiş gibiydi.

Üzgünüm, Eliza. Sen iyi olacak mısın?

Len'in buraya dönmesini, bana sarılıp kendimi iyi hissedene kadar yüzümü göğsüne gömmeme izin vermesini arzu eden tarafımı bastırmaya çalıştım. Bunu ondan kolayca isteyebilirdim ve koşarak gelirdi ama bu olmaması gereken şeyin ta kendisiydi.

Serena sırrımızı saklayacağını söyledi. Ama... ben ona tek seferlik bir şeydi dedim.

Kısa bir duraksamanın ardından cevap yazdı:

Teknik olarak dediğin doğru. Sadece bir kez oldu. Sayılır.

Otoparktaki beton sütunlardan birine dayandım ve dudağımı ısırdım. Sonra gerçekten hiç söylemek istemediğim şeyi yazdım.

En başta konuştuğumuz şekilde kalsa sanırım çok daha İyi olur. Ve bunu yapmayı da kesmeliylz.

Üç nokta birkaç kez belirip kaybolduktan sonra cevabı geldi:

Neyi yapmayı?

Bir anda öğleden sonra güneşi dayanılmaz oldu.

Bilmiyorum, bu şey her ne ise onu. Bütün bu... mesajlaşmayı falan.

Len birkaç dakika boyunca cevap vermedi ve bütün bedenim güneş yanığı olmuş gibi tenim batmaya başladı. Hiç cevap yazmamaya mı karar verdiğini merak ettim. Ama sonunda yazdı.

Tamam. O zaman görüşürüz.

Kalbim durdu. Demek bu kadardı? Güçlölkle yutkundum.

Daha önce asla ama asla bir oğlan için ağlamamıştım ama şimdi birinin neden böyle bir şey yapabileceğini anlıyordum.

Ama Len yazmayı bırakmamıştı ve bir sonraki mesajına belki bıkkınlıktan, belki de rahatlamış olduğumdan yüksek sesle güldüm.

Nate Gordon'ın evinde.

31

Serena'ya onunla partiye gideceğimi söyledikten yaklaşık yirmi dakika sonra Winona bana mesaj attı.

Serena beni yarın geceki bir partiye götürmeye çalışıyor.

Senin de gideceğini söyledi.

Eyvah! Sanırım Serena'nın, Winona'nın da partiye gelmesini istemesi mantıklıydı ama nasıl bir savaşa girdiğini bilmemesi gerekiyordu.

Ben: Evet, sanırım gideceğim.

Winona: Neden???

İyi bir cevabım olmadığından gerçeklere bağlı kalmak istedim.

Ben: Beni sürekli sıkıştırdı ve ona hayır demek epey zor. Nasıl biri olduğunu biliyorsun.

Winona: Lıı, evet biliyorum. Ben de onu demeye çalışıyorum ya.

Serena gerçekten de mesajlarında çok ısrarcıydı, hatta şimdi bir tane daha gelmişti:

Çok eğlenceli olacak!!!!!! Len'i tamamen unutacaksın.

Doğru... Len konusu. Ondan en son bugün öğleden sonra haber almıştım. Nate Gordon'ın partisine gerçekten gidip gitmeyeceğini sorduğumda bana sadece bir emojiyle cevap vermişti:

Bu iyi bir şeydi, değil mi? Tıpkı Serena'nın yapmamızı söylediği gibi aramızdakini yatışmaya bırakıyorduk. Tıpkı benim istediğim gibi. Hatta Winona'ya durumla ilgili hâlâ hiçbir şey anlatmamış olmam belki sorun bile değildi.

Ama öyleydi. Gerçekten de. Üstelik bekledikçe daha da kötüleşiyordu.

Hemen bir şeyler yazdım.

Hey, bilgin olsun, ben Len'le takıldım. Evet, ataerkilliğin reklam yüzü yaptığımız çocukla. Çok da önemli değil. Hakikaten.

Mesajı yeterince hızlı silmezsem telefonumun bir anda onu Winona'ya göndereceğinden korkar gibi hızlı hızlı sil tuşuna bastım. İtirafın daha en başından kolay olmayacağını biliyordum ama artık kesinlikle çok geçti. Winona'nın vereceği tepki yanında Serena'nınki neredeyse bir tebrik gibi kalacaktı.

Ben: Serena görüldüğü kadar kötü değil.

Winona: Sen de Hwangbo'nun verdiği Kool-Aid den içmişsin.'

' Halklar Tapınağı adlı kültün lideri Jinı Joncs'un 918 mensubunun siyanürlü Kool-Aid le ölümüne neden olan toplu intihar eylemine atıfta bulunuluyor. Bu kalıp günümüzde "tehlikeli fikirlere inanmak" anlamında dile geçmiştir, (ç.n)

Beş dakika sonra başka mesajlar geldi:

Lanet olsun, Eliza. Kız resmen telefonumu kilitledi. Kafayı yememek için kabul etmek zorunda kaldım.

Winonanın dikkatini dağıtmak için bütün pazar gününü Driveways çekimlerine ayırmaya gönüllü oldum ve teslimine

bir haftadan az vakit kaldığını o an fark ettim. Son birkaç gündür yaşanan onca karmaşada film bir kez olsun aklıma gelmemişti ve bunu fark etmek zaten göğsümde bütün ağırlığıyla yer etmiş suçluluğu daha da ağırlaştırdı.

En azından bunu onaracağıma dair kendi kendime yemin ettim. Yarın geceden sonra tüm bu Len saçmalıkları durulduğunda tekrar yapımcı moduma dönecektim. Bu işi bitirecek ve bir ödül fiyonguyla bağlayacaktık. Ulusal Genç Film Yapımcıları Festivali tam bir Winona Wilson çıkışına sahne olacaktı. Bunun gerçekleşmesini sağlayacaktım.

* * *

Cumartesi günü annemle babam çok büyük bir kavga etti. Gerçi daha çok annem bağılıyor, babam yemek masasında huysuz bir ifadeyle sessizce oturuyordu. Genelde kavgalarını Vietnamca ederler, araya birkaç Kantonca laf sıkıştırırlardı ve bu sefer de aynısı olmuştu.

"Bu ailede her şeyi neden ben yapmak zorundayım ha?" diye çıkıştı annem.

Oturma odasındaki masasında çalışan Kim'e kanepeden kaygılı bir bakış attım. Tepesindeki floresan lamba öğleden sonrası için fazla yoğundu.

"Bu senin işin," dedi annem. "Sen kendine iş bulmalı, çıkıp etrafta soruşturmaksın. Neden senin için tüm telefon

görüşmelerini ben yapmak zorunda kalıyorum? İnsanlardan yardım istemek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Utanmadığımı mı düşünüyorsun?"

Babam hâlâ konuşmuyordu. Kimle eşyalarımızı toparlayıp fark edilmeden odamıza sığılmaya çalışırken girdabın tam ortasına yakalandık.

“Tabii ki bunların hiçbirini yapmaktan hoşlanmıyorum. Ama bunları onlar için yapıyorum.” Annem ocağın üzerinden ikimizi işaret etti. “Kızların için ” diye vurguladı» babam evlatları olduğunu unutmuş gibi.

“Lokantada çalışmaya geri dönecek olsam hemen yarın iş bulurum,” dedi babam. Sesi asabi çıkıyordu.

“Ya sonra? Tekrar eve hiç gelmemeye devam mı? Eliza liseyi bitirmek üzere, Kim de üniversitede. Onlarla ne zaman vakit geçireceksin?”

“Bazı şeylerin önüne geçilemiyor,” dedi babam. “Kader işte.”

Annem küçümser gibi bir ses çıkardı. Horgörüsü öyle keskindi ki mideme bıçak saplanmış gibi hissettim. “Haklısın. Geçmiş hayatta ne yaptım da şimdi bu kadar acı çekiyorum bilmem.”

Annem sinirlendiğinde böyle şeyler söylerdi, hatta Kim’le bana bile. Kendini bazen Öyle bir gaza getirirdi ki eline geçen her duygu bombasını fırlatırdı. Ben de bir camın arkasında pantomim yapıyormuş gibi onu mesafeli bir dehşet içinde izlemekten fazlasını yapamazdım.

“Farklı türden bir adam olsaydın,” diye devam etti annem, “hiçbir şey hakkında endişelenmeme gerek kalmazdı. Ne para nede iş bulman konusunda. Bana doğru dürüst bakabilecek bir adamla evlcnmeliydim!”

Kim’in peşinden koridora gittim. Bana sessiz olmamı işaret edip odamızın kapısını açtı. Parmak uçlarımıza basa basa içeri

girdik ve kendimizi gürültüye kapadık. Bu bana küçükken krizin geçmesini birlikte uzun eteklerin ve pantolonların

arasında dolaba saklanıp beklediğimiz anlan hatırlattı. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu.

“Off.” Yatağıma yuvarlandım. “Annemin bu kadar ileri gittiğine inanamıyorum.”

“Öyle söylemek istemedi,” dedi Kim otomatik olarak ve kendi yarağının kenarına oturdu.

“Bilmiyorum...”

“Düşündüğün buysa, annem babamı terk etmez. Bunu yapmaz.” “Biliyorum. Ama ben bundan söz etmiyorum. Ona doğru dürüst bakabilecek bir adamla evlenmiş olması gerektiğini söylediği kısımdan bahsediyorum. Ben bir erkeğin bana bakmasını istemezdim.”

“Daima sana bakan birileri oldu,” dedi Kim. “O yüzden bunu söylemesi senin için çok kolay.”

“Büyüyünce demek istedim.”

“Bu düşündüğünden daha zor olabilir.”

Kim bazen çok sinir bozucu olabiliyordu. Sırf benden birkaç yaş daha büyük diye hep çok daha olgunmuş gibi davranıyordu. Ama onun da o kadar hayat tecrübesi yoktu. Ne de olsa hâlâ bizimle yaşıyordu. Onun gibi olmadığımı, ne kadar zor olursa olsun bunun beni korkutmadığını söylemek istedim. Ama çoktan kulaklıklarını takmıştı, o yüzden ben de Ya^am Kullanma Kılavuzu nu okumaya döndüm.

◆ * ◆

Yemekten sonra anneme Winonalara gideceğimi söyledim. Babamla yaşadığı tartışmanın etkisinden hâlâ kurtulamamış olduğundan bana hiç soru sormadı ve bu da bana eve dönüş

vaktimi biraz esnetme talebinde bulunmak için cesaret verdi.

“Gece yarısına kadar kalabilir miyim?” dedim. “Winona*yla film üzerinde çalışmamız gereken çok şey var.”

“Tamam, olur.”

“Bunu duydun mu?” diye sordum Kim’e çünkü annem bana izin verdiğini unutursa onun şahitliğine ihtiyacım olacaktı.

“Gece yarısı.”

Kim gözlerini devirdi. “Evet, duydum.”

Daha sonra banyo aynasının karşısında dikilirken Kim gelip kapıya yaslandı ve ben nemli saçlarımı iki yandan örerken aynadan gözlerimin içine baktı.

“Eliza, erkek arkadaşın mı var?”

Annemin dikkatinin belki de sandığım kadar dağılmamış olabileceğini düşünerek işimin ortasında durdum.

“Bunu sormanı annem mi istedi?”

“Hayır.”

“O zaman sesini alçalt, olur mu?” Örgüyü bitirip lastikle tutturdum.

“Yani erkek arkadaşın var?” Kim’in yüzü biri önüne koca bir kap dondurma koymuş gibi aydınlandı.

“Hayır,” dedim bir daha.

“Ama kesinlikle bir oğlan var.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Geçen gece çok geç saatlere kadar biriyle yazıştın. Fark etmedim sanma.”

Belli ki mesajlaşmaya verdiğimiz arayı fark etmemiştii. “Dün gece on birde yattım.”

“Tamam ama şimdi de bunlarla uğraşıyorsun.” Kim saçımı işaret etti.

Haklı olmasından nefret ediyordum. Kim dahil diğer kızlar hep saçlarıyla uğraşırdı. Ben hiç uğraşmazdım ve denediğim için

kendimin şimdi huzursuz edecek kadar farkındaydım. Her gün ay^{nl} göründüğünüzde insanlar sizi o şekilde görmeye alışırđı ve görünüşünüzü değıştirirseniz çok dikkat çekerdiniz. Yanlış türde bir dikkatten bahsediyordum. Çünkü ciddi ve kendine saygısı olan bir kız görünüşü için değil zekâsı için dikkat çekmek isterdi. öyle değil mi?

Kim o bilgiç gülümsemelerinden birini takındı. Sonra bir çekmeceyi açtı. “Bunu saçına sık.” Bana camgöbeği rengi bir teneke kutu uzattı. “Yoksa dalgaların tutmaz.”

“Dalga yapmak istemiyorum,” dedim aslında istememe rağmen. Konuyu değıştirdim. “Bu gece arabayı ödünç alabilir miyim?”

“Bir oğlan olduğunu itiraf edersen.”

“Bir partiye gidiyorum.” Bazen bir gerçeği söylemekten kaçmanın tek yolu, başka bir gerçeği açık etmektii.

“Gerçekten mi?” diye şaşırdı Kim.

“Evet. Arabayı veriyor musun?”

“Tamam, olur.” Kollarını göğsünde kavuşturup sırttı. “O oğlan da partide olacak mı?”

“Kim!”

Gitmeden Önce bana şefkatle sırtıp, “Görünüşüne önem vermenin kötü bir şey olmadığını nihayet anlamana sevindim,” dedi.

Aynada kendime tekrar baktım ve örgülerimi açmamaya karar verdim. Sırf bir oğlan için saçımı dalgalandırmaya uğraşmaya gerek yoktu. Özel bir şey de giymemeye karar verdim: Her zamanki kotumu ve üzerine de günün-alternatif-kazağı olan biraz kısa beyaz bir süveter giyecektim.

Ama çıkmadan evvel son dakika Kim*in çekmecesini karıştırıp kırmızı bir ruju cebime attım.

◆ • *

Nate’in evi Palermo’nun hemen dışında, Winonaların evine bir kilometreden daha kısa bir mesafedeydi. O yüzden biz de yürümeye karar verdik.

Boş kaldırımda ilerlerken, “Bunun yerine film izlemeyi tercih ederdim,” diye homurdandı Winona. Akşam göğü hâlâ biraz mavi olsa da sokak lambaları çoktan yanmıştı.

“Sonrasında izleriz,” dedim. “Sadece Serena’ya bir selam verip çıkacağız.”

Daha önce Nate’in evine hiç gitmemiştim ama mahallelerine girer girmez hangi ev olduğu anlaşılıyordu. İğrenç bir basla akşam havasını döven müzik, bağırış ve ciyaklamalarla dolu birbiri üzerine binen sesler yükseliyordu evden. Öndeki perdeler çekilmişti ancak arka pencere aydınlıktı; yarı saydam perdelerden bir masanın etrafında toplanmış, ara

sıra abartılı bir kükremeye kahkahalara boğulan insanlar görülebiliyordu.

Zili çaldığımızda kapıyı ev sahibinin ta kendisi açtı. Hakkını vermem gerekir ki Nate, aynı okulda olduğumuz üç yıl boyunca şimdiye dek onunla tek kelime konuşmamış olmamıza rağmen kapısında belirmemizi hiç tuhaf karşılamadı.

“Eliza Quan!” diyerek içeriye girmemiz için kenara çekildi. “Feminist!” Şaka yapıyordu ama artık gülünçlük sınırını geçmeden. Ya fazlasıyla içmişti ya da tahminimden daha iyi huyluydu.

Serena koşarak geldiği gibi Winonayla ikimizi sıkı sıkı kucakladı. “Heyyyyyyyy!” Havalı kızların kullandığı şampuandan kokuyordu. “Gelmenize çok sevindim,” dedi. Sonra bana doğru eğildi. “Aman Tanrım, Eliza, yoksa seni ruja alıştırdım mı?”

En az dudaklarımdaki ruj kadar kızardım ama Serena önce benim, sonra Winona*nın koluna girdi. “Bayıldım,” dediğinde belki de dış görünüşle dikkat çekmenin o kadar da kötü bir şey olmadığını düşündüm.

Mutfağa doğru giderken Esther ve Heppy’ye rastladık. Bir tur da onlar tiz seslerle ve sarılarak bizi karşıladı. Winona nın pili daha şimdiden bitmişe benziyordu.

“İçki?” Serena üzerinde çeşitli alkol şişeleri bulunan mutfak adasına doğru elini gösterişli bir tavırla salladı.

Ben başımı iki yana salladım ama Winona beni şaşırtıp, “Olur,” dedi. Ona bakınca omuz silktili. “Neden olmasın?”

Serena bir bardağa neredeyse boşalmış bir plastik şişeden iki parmak kadar votka koyup üzerine de ağzına kadar

portakal suyu ekledi. Bardağı Winonaya verdi, bana da kırmızı plastik bir bardak uzattı. "Kadeh kaldırmamız lazım," dedi.

Bardağıma biraz portakal suyu ekledim, sonra hep birlikte kadeh kaldırdık. Serena, "Feminizme!" dedi.

Oda sıcaklığındaki içeceğim ağızımda ekşi bir tat bıraktı. "Votkalısı daha mı iyi?" diye sordum Winona ya. Bana uzattığı bardağından bir yudum içtim. Şimdi de ağızımda yanaklarımın kızarmasını andıran bir yanma hissiyle acı bir tat kalmıştı. Beğenmeyerek içeceğini Winona'ya geri verdim.

"Selam Hwangbo!" Dylan Park yemek masasının yanındaydı. "Takımına katılacak mısın?"

Serena çok çalışılmış olduğundan artık gayretsiz görünen cilveli bir gülümsemeyle cevap verdi. "Elbette," dedi yüce gönüllü bir yaşlı hanımefendi gibi. "Eliza'yla Winona yı da getiriyorum."

Beni mazur görmesi gerektiğini açıklamaya çalıştım çünkü içki oyunlarında hiç iyi değildim. Üstelik alkol içmeme konusunda da oldukça ciddiydim.

"Önemli değil ki." Serena portakal suyumu masaya koydu. "Bunu kullanırsın, oldu bitti." Serena sorun yok dediğinden, kimse sorun çıkarmamıştı.

"Tamam," dedi Dylan biz onun yanına geçerken. "Bardak çevirmecenin kurallarını biliyor musunuz?"

Daha önce ne Winona ne ben bu oyunu oynamıştık, o yüzden Dylan bize açıkladı. Masanın iki ucuna birer ekip sıralanıyordu. Oyun başladığında her sıranın başındaki ilk kişi kendi içeceğini fondiplier, bardağı masanın köşesine koyuyor ve sonra bardağa fiske açarak onu baş aşağı

çevirmeye çalışıyordu. Sıra ancak o zaman bir sonraki kişiye geçiyordu. Her oyuncusu bardağını çeviren ilk takım oyunu kazanıyordu.

Hakem tanımadığım beyaz bir çocuktı, belki de Hargis'e gidiyordu. "Yerlerinizi alın," dedi. "Hazır... Başla!"

İlk sırada Dylan vardı, çocuk tam bir profesyoneldi. Birayı su gibi içip bitirdi ve tek bir ustaca hamleyle bardağını ters çevirdi.

Sırada Serena vardı ve son derece zarifçe berbattı. Hemen yanında olduğu yerde zıplayıp duran Dylan, "Beni öldürüyorsun, Hwangbo!" diye uludu.

Yaklaşık yedi denemeden sonra bardağını ters döndürünce tiz bir sesle ciyakladı. Dylan iki elini beşlik çakmak için kaldırıncı Serena da sıçrayarak çocuğun ellerine vurdu.

Şimdi sıra Winona'ya gelmişti. Her zamanki gibi gayet kendinde ve derli toplu görünüyordu. Serena yüzünden ekibimiz biraz geride kalmıştı ama Winona bu durumdan hiç etkilenmemişti. Sadece üç denemeden sonra başardı. "Vuu-huu, Wino-na!" diye ciyakladı Serena ellerini çırparak.

Şimdi sıra bendeydi ve biraz gergindim. İğrenç portakal suyunu iki koca yudumda içtim ve bardağı masaya bıraktım. Tamam, dedim kendi kendime, odaklan. Bardağın sıkı bir sal-todan sonra masada sağlam bir şekilde durduğunu kafamda canlandır. Bardağın ağzına bir fiske vurdum ve mucizevi bir şekilde ilk denemede başardım.

"Bravo, kızım!" Dylan kendinden geçmişti. Benim sayemde diğer takıma yetiştik. Sırada Tony Mercado vardı ve bardağı ters döndürmeyi iki denemede başarınca biz kazandık.

Winona dahil hepimiz ılık ılıa bağırıyorduk Dylan hepimize beşlik aktı. "Feministlerin bardak çevirme işinde bu kadar iyi olacağını kimbilirdi?*" dedi sırtarak

Bütün bu tantananın içinde izleyicilerimizin arasına Wil-loughby beysbol takımının da katıldığını kimse fark ermemişti. Hepsinin arasında en çok da acayip suratsız Jason Lee göze batıyordu. Tabii bir de çok uzun boylu eski bir atıcı.

Len bir elinde içkisi, diğer eli cebinde rahat bîr tavırla buzdolabına yaslandı. am iğnelerinin rengindeki yeşil ekoseli gömleğini giymişti. Bu gömlek koyu kahve saçlarıyla çok yakışlıyordu. Winona'nın köpeği Smokey'nin onu sevmek için eğildiğinizde yaptığı gibi koşup kolunun altına girmek ve ona iyice sokulmak istedim. Ama yapmadım çünkü ben bir köpek değildim ve bir de benim neyim vardı cidden böyle?

Neyse ki herkes Serena yla Jason'a bakıyordu. Hafifçe elini kaldırıp bardağıyla bana selam veren Len dışında. Dudaklarını oynatarak, şerefe, demişti, önemli bir şey değildi belki ama Wi-nona'nın votkalı portakal suyunu içtiğimde olduğu gibi göğsümün ısındığını hissettim.

Müzik bangır bangır devam ediyor, çevremizdeki insanlar yüksek sesle gülüp eğleniyor, sendeleyerek dolanıyordu ama hepimiz neler olacağını beklerken küçük oyun köşemizde âdeta bir cenaze sessizliği vardı.

"Selam çocuklar," dedi Dylan cesurca, her ne kadar tedirgin olduğu belli olsa da.

Ama Serena nın onun kahramanlığına ihtiyacı yoktu. "Sanırım burada işimiz bitti," dedi ve bir kez daha Winona'yla benim kollarımıza girdi. Üçümüz birlikte arka bahçeye çıktık

* ♦ *

Bir saat ve biraz daha alkolden sonra Winona'yla Serena çok yakın arkadaş olmuştu.

"Winona, sen çok zekisin," dedi Serena. Üçümüz Nate'in hasır kanepesinde oturuyorduk. Ben göğsüme bir yastık bastırılmış, ortalarındaydım. Serena kolunu koluma koydu. "Sen de öyle, Eliza. Elbette öylesin. Tüm bunların bizi bir araya getirmiş olmasından memnun değil misin?"

Winona da diğer taraftan üzerime eğildi. "Yalan söylemeyeceğim, Serena. Uzunca bir süre senin ciddi bir feminist olmayacak kadar erkekler ve dış görünüş gibi şeylere fazla takık olduğunu düşündüm. Ama grev için gerçekten çok çabaladın, o yüzden sana biraz hakkını vereceğim."

"Neler de söylüyor, şuna bak!" diye kıkırdadı Serena ve ikisi birden neredeyse gözlerinden yaşlar gelene kadar gülmeye başladı. Herhalde insan sarhoşken her şey daha komik geliyordu.

"Off, neden daha önce hiç böyle takılmadık?" Serena artık alkolle iyice duygusallaşmıştı. "İkinizi de çok seviyorum. Feminizmi çok seviyorum"

Tam o sırada yüzü hafif kızarık olan Esther yanımıza koştu. Serena'nın önünde çömelip, "O kız burada," diye fısıldadı.

"Kim?" Serena doğruldu. Hepimiz gözlerimizi Esther'ın başıyla gösterdiği noktaya çevirdik ve ben kimi kastettiğini derhal anladım.

Bu beyzbol maçındaki kızdı. Jason'ın... artık her nesi ise.

“O sürtük mü?” Serena kolumu sertçe tuttu, kullandığı kelime de tıpkı tırnakları gibi derime battı. “Aman Tanrım.”

Esther bize Vicki Wang isimli bu kızın Hargis te üçüncü sınıf öğrencisi olduğunu söyledi. Veranda kapısının ışığının altında bir grup oğlanla dikilen kızı rahatça görebiliyorduk. Dolgun ve yuvarlak suratlı ufak tefek bir kızdı, yüzücüleri gibi sağlam omuzları vardı. Kulakları saçlarından dışarıya fırlamıştı, bir tutamı parmaklarının arasından sigara sallandırır edayla parmağına dolamıştı.

“Ucuz görünüyor,” dedi Esther. Kızı, sadece omuzlarını açıkta bırakan bembeyaz tulumuyla Grace Kelly gibi görünen Serena’yla kıyaslamamak zordu, özellikle de arkadaşımız şu an çenesini hafifçe kaldırmış, buz gibi yargılayan bakışlarla bir mü-kemmelliyecek abidesi olarak dururken. Jason’ın onu... eh, bu kız için bir kenara atması biraz iç karartıcıydı.

“Ucuz çünkü,” dedi Serena. “Kim başka birinin erkek arkadaşıyla takılır ki zaten?”

“Kuzenim bu kızın herkesle takıldığını söylüyor,” dedi Esther.

Vicki’nin Jason bile olmayan başka bir oğlana doğru eğilip yüksek sesle gülmesini izledik, sahte kahkahalarının çınlaması bulunduğumuz yere kadar geldi. Üzerinde kadife bir atlet vardı, aşağıya kadar inen düğmelerine rağmen memeleri tam olarak kapanmıyordu.

“Kendini küçük düşürüyor.” Serena burnunu havaya kaldırdı. “Biraz özsaygısı olmalı.”

Tüm bunlar, özellikle de içimi kesmeleriyle bana annemle yaptığım konuşmayı hatırlattı.

“Belki de onu rahat bıraksak iyi olur,” dedim birden.

Üçü de dikkatlerini bana çevirdi. "Bu hiç senin tarzın değil," dedi gözlüğü burnunun ucuna kadar kaymış olan Winona.

"Şey... ona kaltak damgası vurmamamız gerektiğini düşünüyorum." Kanepenin yastıklarına azıcık gömüldüm.

"Ona kaltak damgası vuruyoruz çünkü yanlış bir şey yaptı, Eliza," dedi Serena. "Mesela sen sırf şey yaptın diye senin bir..."

Beni ifşa etmesine ramak kala kendini durdurdu ama ben donup kaldım. Ama sonra bakışlarını rol yaparak bulanıklaştırdı. "Yani, sen bir oğlanla takılacak olsan senin kaltak olduğunu düşünmezdim."

"Evet, sen kaltak olmanın tam tersisin," diye araya girdi Esther.

Tekrar normal nefes almaya başladım fakat bir kez daha huzursuzca Vicki'ye baktım. Suçlanmayı hak eden asıl kişi Jason olsa bile bu kızda da itici bir şey vardı. Sutyen askısının omzundan kaymasına sürekli izin veriyordu. Yanlış notalara basan melodik bir sesle yanındaki oğlanlar için öyle hareketli bir monolog sergiliyordu ki saçları terle ışıldayan alnına yapışmaya başlamıştı. Kız onların kendisini bu kadar istemesini apaçık istiyordu. Bunu hepimiz görüyorduk, hatta belki oğlanlar bile. Sanırım hepimizin gördüğü başka bir şey daha vardı: Bizler bu tarafta, görünmez bir sınırın diğer tarafındaydık çünkü biz farklıydık. Onun gibi değildik.

Ama yine de... Ben de takılmamam gereken bir oğlanla takılmıştım. Tabii ki aynı şey değildi çünkü o başka birinin erkek arkadaşı değildi; ama yine de... Yaptığım şey bu görünmez sınırın hangi tarafındaydı?

Bu ayrımları, onların bir şekilde bizi koruyacaklarını umut ettiğimiz için çizdiğimizi fark ettim. Tıpkı bir zamanlar

kendimi Serena'dan ayrı tutmadaki ısrarım gibi şu an hepimiz Vicki'yle aramıza mesafe koymaya çalışıyorduk. Ancak gerçekte maruz kalmaktan korktuğumuz sertlik kaç çizgi çizersek çizelim hepimizin içine işliyordu.

“Ben gidip biraz su alacağım,” dedim aniden ayağa kalkarak.

İçeriye girerken Vicki'yle etrafındaki oğlan grubunun önünden geçtim. Ona baktığımı görürse gülümserim diye düşündüm.

Ama o beni hiç fark etmedi.

32

Mutfağa yaklaşırken tanıdık bir figürün mutfak adasındaki içki şişelerine baktığını gördüm. Beklediğimden daha uzundu ama Len kadar değildi. Onu beyzbol şapkasının altındaki kızıl saçlarından tanıdım. Bu, Hargis maçındaki atıcı McIntyre'dı.

Bardağıma sebilden su doldurmak için buzdolabına doğru giderken kenara çekildi.

"Aslında bu daha İyi bir fikir olabilir," dedi, yanıma gelip bacaklarını öne uzatarak adaya dayandı ve sırasını beklemeye koyuldu.

Yakından bakınca çilleriyle aynı renkte kahverengi gözleri olduğunu fark ettim. Onun kim olduğunu bildiğimi açık etmedim. Bardağım dolunca, genelde yabancılara sakladığım gülümsemeyi takınıp buzdolabını işaret ettim. "Artık şenindir," dedim ve onu dolapla baş başa bıraktım.

"Willoughby'ye mi gidiyorsun?"

Yarı yolda durdum. "Evet," diye cevap verdim. Daha fazlasını beklermiş gibi görüldüğü için, "Ben Eliza," diye ekledim.

Elini uzattı. "Ben de..."

"McIntyre!" Arkasından gelen Len çocuğun sırtına vurdu. "Nasılsın, adamım?"

"Hey, bu Len DiMartile!" McIntyre güldü. "Bu çocuğu tanıyor musun?" dedi bana dönerek. "Efsanedir."

Len'e kuru bir bakış attım. "Hiç duymadım."

“Ben artık eskidim,” dedi Len. “Beyzbol maçlarına gitmeye ben sporu bıraktıktan sonra başladı,” dedi beni kastederek.

“Yaa, öyle mi?” McIntyre aslında bu çocuğu tanıdığını anlamışa benziyordu.

“Son maçta ben de vardım,” diye açıkladım. “Gittiğim ilk maçtı.”

“O gün atışların oldukça iyiydi,” dedi Len, McIntyre’a. “Özellikle de o havada.”

“Ah, dostum. Rüzgâr felaketti.”

Biraz daha maçtan konuştular, sonra McIntyre Len e sakatlığının ne durumda olduğunu sordu.

“Ah, bilirsin.” Len endişeli görünmüyordu. “İyileşme süreci devam ediyor.”

“Zor olmalı,” dedi McIntyre ve aynısı kendi başına gelse ne yapardı diye merak ettiği yüzünden okunuyordu. Ama yüzünde başka bir şey daha vardı. Acıma? Suçluluk? O ifade her neydiyse bence körü niyetli değildi ama Len bundan pek hoşlanmadı.

“Seni görmek güzeldi,” dedi Len. “Sezonun kalanında sana ip şanslar.”

“Ever, sağ ol,” dedi McIntyre. “Umarım sen de yakında sahalara dönersin.” Sonra da bana dönüp ekledi, “Seninle tanıştığıma sevindim, Eliza. Belki Willoughby’yle oynayacağımız bir sonraki maçta seni görürüm.”

Giderken arkasından baktık. “İyi birine benziyor,” dedim.

İx*n ieeğinden bir yudum aldı. "Atıcılardan hoşlandığını bilmiyordum."

"Asıl ben arıcıların benden hoşlandıklarını bilmiyordum."

Len'in laf sokmasını bekledim ama yapmadı. Sadece kıkırdadı. Ve o an, daha önce gülüşünün neye benzediğini hiç fark etmediğimi anladım: Çocuksuca derin ve cömert, üstüne biraz da şapşalcaydı.

Bir anda utandığımı hissettim.

İeeğine bakmaya çalışıyormuşum gibi parmak uçlarımda yükseldim. "Ne içiyorsun?" diye sordum. Bardağını bana uzattı ve bu garip bir biçimde ikimiz sanki çok yakınmışız gibi hissetmeme neden oldu. Sanki sürekli ieceklerimizi paylaşıyormuşuz gibi. Sanki bir süredir arkadaşmışız gibi. Ya da arkadaştan öteymişiz gibi.

Yüzümü fark etmesin diye bardağından kocaman bir yudum aldım.

"Bir dakika... bu zencefilli gazoz mu?"

Len kıs kıs güldü. "Ne bekliyordun?"

"Bilmem. Biraz daha 'birader' işi bir şeyler. Mesela bira?"

"Arabayla geldim ve burada ne kadar kalacağımı bilmiyordum." Bunu söylerken bana yandan yandan baktı.

"Çok sorumluluk sahibisin."

"Bazen." Saçının arkasını karıştırırken gözlerini ayakkabılarına eğdi. Sonra ağır ağır kaldırdı. "Biraz dışarıya çıkmak ister mısın?"

Evet, diye düşündüm. Kalbim çoktan kapıdan dışarıya fırlamıştı bile. Seninle dışarıya çıkarım. Bana böyle sorarsan seninle her yere gelirim. Ama bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedim. Onun yerine ellerimi ceplerime soktum. "Ya biri bizi görürse?"

Bardağını tezgâha bırakıp sırtıttı. "Eh, o zaman görmelerini istemediğin bir şey yapma."

Ön bahçe boştu, biz de Len'le basamaklara oturduk. İkimiz de bir süre hiçbir şey söylemedik. Artık akşam karanlı-

ğı tamamen çökmüştü. Sokak lambalarından yansıyan ışık gökyüzündeki yıldızları seçebileceğim kadar yumuşaktı. Sanki güneş hiç var olmamış gibi betonla sıvayı sarıp sarmalayan, çöl akşamı keskinliğindeki serin hava da hoşuma gitmişti. Arkamızda, partiden boğuk sesler yükselmeye devam ediyordu. Ama bu göze batmayan basamakta, bu geniş çimenliğin kenarında bir dinginlik vahası buldum. Ya da daha doğrusu Len le birlikte bulduk.

Şu an Len evin kenarına yaslanıyordu; ben yaslanmıyordum. Birbirimize dokunacak kadar yakındık ama dokunmuyorduk.

"Sana şeyi söylemek istiyordum." Bacaklarımı öne uzattım, ayakkabılarım kalçasının hemen yanındaydı, "Luis le sevdiğiniz o grubun başka şarkılarını da dinledim."

"Öyle mi? Yeni düşüncelerin var mı?"

"Açıkçası biraz arada kaldım."

Len eğleniyor gibi görünüyordu. "Ne açıdan?"

"Şey, onları çok sevdim. Özellikle de şarkıcının sesi insanı canevinden vuruyor ama iyi anlamda. Aynı anda hem kıskırtıcı hem de rahatlatıcı."

“Evet, ballı limonlu Öksürük şurubu alkolüne bulanmış gibi.” Sohbeta gelişigüzel serpiştirdiği görüntünün özgünlüğü beni sanki elimi tutmuş gibi irkiltti. Hatta bana gerçekten dokunmuş gibi geri çekildim ve kazağımın kollarını parmaklarıma çektim. “Kelimelerle aran çok iyi,” diye yavaşça itiraf ettim şakacı bir hayranlıkla. Ama gayet ciddiydim.

Omuz silkti. “Sesi benim de hep hoşuma gitmiştir. Sanırım tınısını nasıl tanımlayabileceğimi oldukça uzun süre düşündüm.”

Bunu, omzunun yanındaki gül ağacından bir yaprak koparıırken açığa vuruşundaki bir şeyler beni öpmesini istememe neden

oldu. Öpüşmemizin tıpkı diğer seferlerdeki gibi yine her şeyi erittiğini hissetmek istedim. Vc sonra onun bu öpücüğü tarif ettiğini duymayı arzuladım, böylece bu hatırayı kelimelere dökerek şiire dönüştürdüğünü duyabilecek, sözlerini kalbimin bir köşesinde saklayabilecektim.

Bu düşünceleri bir kenara itip, “Her neyse,” dedim. “Sanırım benim onlarla problemim, en iyi şarkılarının bazılarının biraz... kadın düşmanı olması.”

“Biraz açsana.” Gözleri benzerlikleri karanlıkla örtülmüş caddenin karşısındaki evleri taradı.

“Mesela çocuğun göle atlayarak intihar etmek istemesine neden olacak kadar berbat bir kadınla alakalı bir şarkıları var. Kadının sahip olduğu tek şeyin güzelliği olduğu ama onu da heba ettiğiyle ilgili sözleri vardı sanırım.”

Len güldü. “Tamam, ne demek istediğini anladım,” dedi yaprağı bana fırlatarak. “Yine de bakış açısının parçadan parçaya değiştiğini söyleyeceğim. Her biri farklı bir hikâye

gibi. Dolayısıyla, şarkılarının birindeki karakter genel olarak grubun görüşünü yansıtmıyordun Yani umarım.”

“Evet ama bazen grubun belirli bir karakterle ilgili ne hissettiği net şekilde belli olmuyor. Ya da bizim o karakterle ilgili nasıl hissetmemizi İstedikleri.” İçgüdüsel olarak uzanıp bağcığının yıpranmış ucunu, açmayacak kadar hafifçe çektim. “Ben de acaba bu bir sorun mu diye merak ettim sadece, anlıyor musun? Ama yine de kendimi müziğe kaptırmış buldum.” Ona göz ucuyla baktım. “Onları dinlemeden duramıyorum.”

Len kollarını dizlerinden sarkıtarak öne eğildi. İstesem, alnına düşmüş bir tutam saçını geriye doğru atabilirdim. İstese uzanıp beni kendine doğru çekebilirdi. Bir an için ikimizden biri bir hamlede bulunacakmış gibi geldi. Ancak sonra Len yer-

den aldığı bir çakıtaşını çimenlere fırlatı. “Bence tartışmalı sanattan hoşlanmak kötü bir şey değil,” dedi. “Neyin ne olduğunun farkında olduğun sürece.” Sonra haylaz bir gülümsemeye bana baktı. “Sen de bu konuda çok iyisin.”

Bazen nasıl çoktan eriyip atmosfere karışmadığımı ben de anlamıyordum.

Derken Len beklenmedik bir şekilde telefonunu çıkardı. “Al,” dedi şifreyi girip. “Sana bazı kadın düşmanı şarkılar dinlettim, şimdi de senin sevdiğin bir şey dinleyelim.”

Bana uzattığı telefonunu iki elimle aldım. “Şimdi mi?” Etrafa bakındım. “Burada?”

“Neden olmasın?”

Gecenin sessizliği çevremizi sarmıştı ve artık partinin seslerini neredeyse hiç duymuyordum.

“Tamam.” Biraz düşündüm ve arama kısmına tam olarak ne yazacağımı buldum, “işte en sevdiğim grup.”

Böylece Len ve ben kafalarımızı birbirine yaklaştırıp telefon ekranına eğilerek küçük hoparlörden yükselen bir kız punk-rock grubunun şarkısıyla banliyönün sessizliğini delip geçtik.

“Bu harika,” dedi Len bana bakıp sırtarak.

Seçtiğim şarkı, solistin sırf kız olduğu için kendisini aşağılayan herkesi azarlamasını içeriyordu. Müzik (dibinin farklı noktalarında değişik kılıklara giriyor; bir başkan, bir kazıkta yakılan bir cadı, bir süfrajette’ oluyordu. Riot grrrl” tarzında çok öfkeli olabiliyordu ama aynı zamanda çok da eğleniyordu.

* Kendini kadın haklarını savunmaya adanmış kadınlar için küçümseyici anlamda kullanılan bir kelime, (ç.n)

” Müzik piyasasında var olan erkek egemenliğini kırmak ve kadın müzik gruplarının birbirini destekleyeceği bir ortam oluşturmak amacıyla kadın müzisyenler tarafından başlatılan bir indie-pınk feminist hareketi, (ç.n)

Onu dinledikten sonra hep çok gaza gelirdim ve şimdi de böyle hissediyordum. Sadece müziğin kendisinden değil, aynı zamanda onu Len’le paylaşıyor olmamın mest ediciliğinden de başım dönüyordu.

“Gitaristin, başçının ve solistin kız olması çok hoşuma gidiyor,” diye açıkladım. “Hepsi bizim yaşımızda ve inanılmaz havalı. Özellikle de solist. Çok seksi bir kız.”

“Öyle.”

“Keşke ben de onun gibi belalı olabilseydim.”

“Aslına bakarsan bana seni hatırlattı.”

Şaşkınlık içinde ona döndüğüm an beni bir öpücükle yakalayiverdi. Her ne kadar bunu bütün gece beklemiş olsam da bu kadar iyi gelmesine, öpüşmenin içinde bu kadar kaybolabilme-me, kaybolmak istediğime hâlâ hazırlıklı değildim.

Ama sonra aniden geri çekildi.

“Sorun yok.” Belki daha evvel söylediklerim yüzünden durmuştur diye düşündüm ama şu an parmaklarım gömleğini kavrarırken bunu neden umursadığımı hatırlamak bile zordu. “Burada kimse yok.”

“Hayır.”

Bu zalim sözcük beni hareketsiz bıraktı. Tereddütlü bir ifadesi vardı. Yüz ifadesini gizlemeyi öğrenmesinden çok zaman Önce, küçük bir çocukken nasıl görüldüğünü gördüm bir anlığına.

“Ne oldu, Len?”

Uzaklara baktı. “Manifestoyu ben yayınladım.”

Bu cümle yüzüme nereden geldiği belli olmayan bir tokat gibi çarptı ve normalde son derece güvenilir olan beynim bağlantıyı kurmayı reddetti. “Ben Natalie yaptı sanmıştım,” demeye çalıştım. “Ona bunu yapmasını sen mi söyledin?”

“Hayır, bizzat ben yayınladım. Bugleın ana sayfasında.” Diğer yanağıma da bir tokat inmiş gibi oldu.

Geri çekildim, şaşkınlık boğazıma bir yumruk gibi oturmuştu. Manifestonun yayımlanması daha bir saniye Önce çok gerilerde kalmışken şu an tekrar Bugle haber odasına

dönmüş, içimde kusma hissi uyandıran o korkunç anın içine düşmüştüm. Gerçi bu sefer öncekinden de kötüydü çünkü artık özel düşüncelerimi herkesin okuması için etrafa saçanın Len olduğunu biliyordum. Güvenli olduğunu düşündüğüm bir yeri ihlal eden, ondan hiçbir destek görmeden savaşmak zorunda kaldığım küçük düşürücü ve acı sözler dalgasını başlatan Lendi. Daha da kötüsü bu konuda tek kelime etmemiştir. Onca zamandır bana resmen yalan söylemişti. Beni döndürerek âşık olmaya davet eden ama ben daha dansa kalkmayı kabul etmeden Önce bütün güvenimi sarsan Len.

Bir anda her şey —partinin gürültüsü, bu basamaklarda oturmak, öpüşmemiz— kirlendi.

“Neden bana söylemedin?”

“Üzgünüm.” Gözlerini kapadı. “Üzgünüm, Eliza. Bunların olmasını istememiştim.”

Nedense bu bana kendimi çok daha kötü hissettirdi.

“Bana söyleyebilirdin.” Sesim sakindi ama içim yakıcı bir öfkeyle dolmaya başlamıştı.

“Söyleyecektim, Özellikle de şeyden önce...” İç çekti, takılmadan öncesini kastettiğini anladım. İstemsizce o akşamüstünü, eteğimi sıyıran elini, gömleğinin aşağılarına doğru gezinen elimi düşündüm. İlk defa ucuz bir kız gibi hissettim kendimi. Üstelik hiçbir erkeğin bana kendimi böyle hissettirmesine izin vermemeye bu kadar kararlıyken.

“Bunu neden yaptın?” Sesim titremesin diye çabaladım. “O manifestoda seni paramparça ettim. Neden böyle bir şeyi yayımlamak istedin ki?”

Hemen cevap vermedi, sadece başını geriye atıp çatıdaki saçaklara baktı. Nihayet ağzından bir cevap döküldü. "Galiba haklı olduğunu düşündüm. Dedim ya, sen her şeyi olduğu gibi görüyorsun."

Kıpırdamadan devam etmesini bekledim. Derin ve uzun bir nefes aldı.

"Manifestoda söylediğin şeylerin hepsi doğrudu. Benim palavralarımın ardını görebilen tek kişinin sen olduğunu hissettim. Gerçekten beni gördüğünü hissettim."

Gözleri gözlerimi bulunca kendime rağmen ürperdim. Sözlerinde her zamanki hazırcevap mizahından ve alaycı tavrından eser yoktu. Daha önce hiç görmediğim çok az insanın gördüğünü düşündüğüm- bir şekilde korunmasız ve yumuşak görünüyordu. Bu yüzden, garip bir şekilde kendimi onu korumaktan sorumlu hissettim. Harta bundan onur duydum. Başını kollarımın arasına almak ve güzel saçlarını okşayıp, Haklısın, seni görebilen tek kişi benim, demek istedim.

Ancak o an bir şeyi fark ettim: Ben özel değildim. Onun palavralarına aldanan diğer herkesten bir farkım yoktu. Bu işten paçayı sıyrmasına çok kolay izin veriyordum.

"Hayır," dedim iddialı bir şekilde. "Ben seni hiç görmemişim. Senin hayatı hiç zorlanmadan gamsızca yaşayan aptal bir sporcu olduğunu sanmışım. Ama yanılmışım." Ayağa kalktım. "Hiç de aptal değilmişsin. Daha da beteriymişsin."

O da ayağa kalktı ve ona çıkışmak için bir anda başımı kaldırıp bakmak zorunda kaldım.

"Korkak biri olduğunu biliyordum ama bu korkaklığının başka birinin canını yakmasına izin vereceğini sanmamıştım."

İrkildi. "Bu hiç adil değil."

"Hangi kısmı?"

Bunu duyunca tereddüt etti. "Ben canını yakmaya çalışmıyordum."

"Ne yapmaya çalıştığın umurumda değil. İ^e yaptığın umurumda. Gördüğüm kadarıyla da çok basit olmasına rağmen doğru olanı yapamamışsın." Başımı iki yana salladım. "Doğru olanı yapamıyorsan bir hiçsin."

"Hadi ama, Eliza." Len parmaklarını saçlarından geçirdi ve hepsini koparmak ister gibi çekti. "Bunun her zaman o kadar da kolay olmadığını biliyorsun. Özellikle de seninle. Sana söyleseydim nasıl tepki verirdin?"

"Seninle bir daha asla konuşmazdım."

"İstediğin bu mu? Hiç arkadaş olmamış olmamız mı?"

"Evet."

"Bunu gerçekten istiyor musun?" Son hecede sesinin çatladığını duyunca kalbim parçalandı. Ama geri adım atmadım.

"Söylediğim her şeyde ciddiym. Senin aksine."

Len uzun süre sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda ses tonunda bir şey değişmişti. "Doğru, senin prensiplerin var."

Yüzü ifadesizleşmişti, yalanımdan pişman olmaya başlamıştım bile.

"Tamam, Eliza. Neden bana anlatmıyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben bir korkak ve yalancıyım. Ben senin bir insanın nasıl olması gerektiğine dair ideallerine

uymuyorum ve bence bunu bu geceden önce de biliyordun. O zaman neden benimle bahçeye çıktın?”

Sesimi bile çıkaramıyor gibiydim.

“Grevi planlamana yardım eden o feminist arkadaşların burada ne yaptığını biliyor mu?”

Kapıya doğru döndüm ama Len önüme geçti.

“Kendini acayip erdemli sanıyorsun, Eliza. Bir sürü prensibin var. Ama senin bile bu prensiplerin hepsine uymadığını ne

zaman kabul edeceksin? Hatta bazen bunu yapmak bile istemediğini?”

Onu itip geçtim çünkü her şeyden bıkmıştım ve bu iğrenç partiden bir an evvel çekip gitmek için Winona’yı bulmam lazımdı. Meydan okurcasına sinekliği açmaya çalıştım ama kapı pervaza takıldı ve açılana kadar çekiştirmek zorunda kaldım.

“Eliza, bekle.” Len in sesi bir saniye öncekinden farklıydı. İstesem milyonlarca parçaya kırabileceğim kadar küçüktü. İyi de bu beni neden ilgilendirsindi ki? Onu verandada öylece bırakıp gittim.

33

İçeride parti tam bıraktığım şekilde devam ediyordu. Ama şimdi ter ve etrafa saçılmış bira kokuları midemi bulandırdı. Tam arka bahçeye gidecekken birbirine dolanmış sarhoş bir çift önüme çıktı. Onlara çarpmamayı son anda başardım.

“Hey, dikkat et!” Sonra kızın kim olduğunu fark ettim.
“Natalie?”

İsmi duyan Natalie döndü. Beni gördüğü için çok heyecanlanmış gibi, “Elizaaaaa!” diye ciyakladı.

Bu bir şeylerin ters gittiğinin İlk belirtisiydi.

“İyi misin?” diye sordum. Yanındaki çocuğu tanı mıyordum. Solgun bir suratı ve saçak saçak saçları olan çocuk, Natalie’nin bîr soh bete başladığını fark etmemiş gibi görünüyordu. Tabii buna sohbet denebilirse.

“Evet,” diye cevap verdi Natalie. “Gayet İyiyim.” Çocuk onu merdivenlere doğru boynunu öperek götürürken kıkırdadı. “Kes şunu, Austin!” Sonra hıçkırarak sendeledi ve dizlerinin üzerine düştü.

Bu durumda beni rahatsız eden bir şey vardı ama ne yapacağımı bilemedim. Natalie gözle görülür derecede sarhoştu ama

Austin’le üst kata çıkmak isteyip istemediğine karar veremeyecek kadar kötü halde miydi? Aralarına girsem bana kızarmıydı? Hiçbir fikrim yoktu. Ne de olsa onunla arkadaş bile değildik.

“Ec, şey, Austin’i nereden tanıyorsun?” Hem zaman kazanmaya hem de bilgi edinmeye çalışıyordum.

Natalie kaşlarını çatdı. “Ne?” dedi ama gözleri yerdeydi.

Yüz ifadesini görmek için yanma eğildim. “Natalie?” dedim giderek artan bir telaşla.

Şekli yumurta kabuğuna benzeyen pürüzsüz ve yuvarlak bir plastik çöp kutusu, Natalie’nin içine kusabilmesi için tam zamanında aramızda belirdi.

Çöp kutusunu kimin tuttuğunu görmek için döndüğümde Len’le karşılaştım. “Bu ifadenin ne anlama geldiğini anlayacak kadar çok beyzbol partisinde bulundum,” dedi ciddi bir tavırla.

Kendisi de oldukça sarhoş olan Austin hâlâ kızın tepesinde bekliyordu. “Sanırım bu gecelik Natalie’nin işi bitti ahbap,” diye çıktım ve kızın yanına diz çöktüm. Austin de nihayet uzaklaşıp gitti.

Natalie öksürdü. Belli ki kusması geçmek üzereydi.

“Bok gibi görünüyor,” dedim çöp kutusunu önüne doğru biraz daha iterek.

“Birazdan daha iyi hisseder,” dedi Len.

Natalie ağzını koluyla silerken biraz içim kalktı. Beyaz spor ayakkabıları iki farklı yöne bakacak şekilde çöp kutusunun üzerine kapaklandı ve midesinde akşam yemeğinden —tabii buna yemek denirse- geriye ne kaldıysa çöp kutusuna boşaltmaya devam etti. Çok küçük görünüyordu. Arkadaşlarını bulmak için etrafa bakındım. Buraya bitileriyle birlikte gelmiş olmalıydı, değil mi? Hangi cehenneme

kaybolmuşlardı peki? Bir sarhoşa nasıl göz kulak olmam gerektiğini bilmiyordum, özellikle de onlara katlanamazken.

Biri muhtemelen onu eve götürse İyi olur. Çenesine ya-pıjan saçlarını dikkatlice geri çektim. Kiin in arabasını buraya ter irmemiş ti m ve etraftaki herkes bu görevi devredemeyeceğim kadar sarhoş görünüyordu.

Bir kişi dışında.

Ben götürürüm, dedi Len. "Ama senin de gelmen lazım çünkü tek başıma onun evine gitmem. O bu haldeyken olmaz." Başımı kaldırınca gözlerimin içine baktı. Bu hem bir yakarış hem de bir meydan okumaydı. Onu reddetmek, ayağa kalkıp uzaklaşmak, Natalie'yle tek başına uğraşsın diye yalnız bırakmak istedim. Ne de olsa birbirlerini gayet iyi tanıyor gibi görünüyorlardı.

Ama sonra kusmuk kutusunun üzerine eğilmiş, beti benzi atmış Natalie yi düşündüm.

"Evin nerede?" diye sordum.

Bu berbat haline rağmen adresini vermeyi başardı. Hemen telefonuma kaydettim.

"Buradan sadece beş dakika uzakta," dedim Len e.

"Sonra da seni bırakırım," dedi.

Winona'yı bulmaya çalıştım ama hiçbir yerde göremedim ve Natalie birazdan Len in kollarında sızacak gibi duruyordu.

"Hayır, gerek yok," dedim çünkü partiden Winonasız ayrılmak İstemiyordum. "Beni buraya geri getirsen yerer."

Winona'ya hızlıca bir mesaj attım.

Natalie'yi eve götürüyorum. Uzun hikâye. Hemen dönerim.

Arka koltuğa geçen Natalie camı açınca akşam havası içeri doldu. Kolunu dışarıya uzatıp iç çekti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Seni eve götürüyoruz," dedim ön koltuktan.

"Arabayı Len mi kullanıyor?"

"Ever."

Natalie fısıldadı. "O çok İyi biri."

Lene bakmadım. "Hı-hı."

"Ondan acayip hoşlanıyordum."

"Hı-hı."

"Gerçi o benden hoşlanmıyor. Yani o şekilde değil."

Bu konuşmanın merakımı cezbtmesine engel olamadım.

"Nereden biliyorsun?"

"Kendisi söyledi," dedi Natalie ve bir daha iç çekti.

Bakışlarımı doğrudan karşıya bakan Len e çevirdim.

Palermo mimarisinin başyapıtlarından biri olan Natalie nin evindeki ışıklar neyse ki hâlâ yanıyordu. Len le birlikte, Natalie yi aramıza alıp o tanıdık taş basamaklardan yürüdük.

"Anahtarın yanında mı?" diye sordum.

Natalie fermuarını açıp küçük çantasını karıştırmaya başladı ama o sırada kapı açıldı. Anneleri kapıda belirdi. Biri

gözlüğünü düzeltiyor, diğeri bornozunun kuşağını beline bağlıyordu, ikisi de çok endişeli görünüyordu.

“Merak etmeyin,” dedi sarhoşlukla gözlerini kırpiştıran Natalie. “Ben iyiyim.”

* * *

Dönüş yolu boyunca Len le konuşmadık. Ama arabayı Nate’in evinin önüne çekip motoru kapadı ve “Eliza...” diye lafa başladı.

Derhal kapıya uzandım fakat kilitliydi.

“Gitmem lazım,” dedim kolu çekiştirerek.

“Konuşabilir miyiz?”

“Hayır.”

Len iç çekip kilidi açtı. Tökezleyerek kendimi dışarıya attım. \Vinonanın ön basamaklarda durduğunu görünce şaşırdım. Çok şükür. Ona doğru koşmaya başladım ama beni gördüğüne hiç mutlu olmadığını fark edince yavaşladım.

“Neler oluyor, Eliza?” Suratını asıp omzumun üzerindeki bir noktaya odaklandı.

Arkamı döndüğümde Len in arabasından indiğini gördüm.

“Sorun ne?” dedim. “Natalie’nin eve dönmesine yardım etmem gerekti. Sana mesaj...”

“Şarjım bitmişti ama Esther gösterdi.”

Şimdi kafam gerçekten karışmıştı işte. “Esther mı?”

Winona dev bir koala şeklindeki kılıfın içinde duran telefonu bana döndürdü.

“Aman Tanrım,” dedim ve telefonu elinden kaptım.

Biri Len le ikimizin yaklaşık bir saat önce çekilmiş bir fotoğrafını yayınlamıştı. Tam da bu basamaklarda oturmuş açıkça öpüşüyorduk.

Altında bir sürü yorum yığılmaya başlamıştı bile:

@fiverjlg: Aman Tanrım... Bu @elizquan ve @lendimartile mı?

@cooliobeans23: Sanırım bu kız baş editör olmak için her şeyi yapar.

@xlive328: Sana selam duruyorum @lendimartile, belli ki bu gece ataerkilliğin keyfini süreceksin!!

“Aman Tanrım,” dedim bir kez daha. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyordu.

Len arkamdan yaklaştı. “Ne oldu?” Ben yere düşürmeden telefonu elimden aldı ve o da delili gördü. “Lanet olsun,” dedi. “Nasıl...”

Tam o sırada Serena peşinde Dylan la birlikte kapıdan dışarı fırladı.

“Eliza, bunu konuşmuştuk,” diye beni azarladı. “Kendine hâkim olamadın mı?”

Winona bir Serena ya, bir bana bakarken neler olduğunu anlamaya başladı. “O biliyor muydu?” dedi şaşkınlıktan sesi bir oktav yükselerek. “Ona mı anlattın?”

“Hayır...” diye açıklamaya çalıştım ama zihnim allak bullak olmuştu. Sanki bütün gece içen onlar değil de bendim.
“Hayır, üzgünüm...”

Winona arkasını dönüp Serena ve Dylan ı iterek öfkeyle eve girdi-

“Winona!” diye seslendim fakat durmadı.

“Gördün mü?” dedi Serena bana. Bana acıyor gibiydi. “Bu daha başlangıç.”

Len’in elini omzuma atmak üzere olduğunu hissedip geri çekildim.

“Dokunma bana,” dedim ve sokaktan koşarak uzaklaştım.

\Vinonanın evine kadar koşup Kim’İN arabasına atladım. Terliyordum ama bir yandan da hava serindi, bu yüzden bedenini nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Zihnim de allak bullak-tı. Kapıyı kapadım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Bana neler oluyordu?

Korkmama rağmen telefonuma baktım. Gönderiye yorum yapılmaya hâlâ devam ediyordu, hepsini okumamak için kendimi zor tuttum. Len’den görmezden geldiğim bir sürü mesaj almıştım. Kim de bir an evvel eve dönsem İyi edeceğimi, aksi takdirde beni daha fazla İdare edeceği garantisini veremeyeceğini yazmıştı.

Arabayı çalıştırdım ve sürmeye başladım çünkü bu atılacak en mantıklı ilk adım gibi geldi. Tek parça halinde eve varmayı başardım ve kapıyı açtığımda evin sessiz olduğunu görünce rahatlardım.

Çalışma masasında oturan Kim bana döndü. "Annemle babam yattı," dedi alçak sesle. Sonra bana dik dik baktı. "Sana ne oldu böyle?"

Bir zombi gibi ayakkabılarımı çıkardım.

"Konuşmak istemiyorum/' Başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan yanından hızla geçtim.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra cildim hassaslaşıp kızarana kadar bir el beziyle suratımı iyice ovdum. Örgülerimi açtığımda saçım çok güzel dalgalandı, midem bulanarak aynadan uzaklaştım.

Odamıza geçtim ve karanlıkta yatağa girdiğimde kalçam ağır bir şeye çarptı. Ne olduğunu anlamak için elimi uzattım ama sonra bunun Yaşam Kullanma Kılavuzu olduğu aklıma geldi. Ne kadar yanıltıcı bir başlıktı. En az kahrolasica Len in kendisi kadar yanıltıcıydı. Bu kitap şimdiye dek okuduğum en işe yaramaz kullanma kılavuzuydu. Yoğun açıklamalarını ve dolambaçlı anekdotlarını çözümlemek için onca saat harcamıştım çünkü tüm bunların bir şekilde Len hakkında derin bir şeyleri aydınlatacağını sanmıştım. Ya da hiç değilse hayat hakkında birtakım şeyleri açıldığı kavuşturacağını. Ama üç yüz elli sayfadan fazla okumama rağmen her zamanki kadar hüsrana doluydum ve kafam karmakarışık. Bütün kitap, anca ana karakterin arayışının boy ölçüşebileceği bir gereksizlik egzersizi gibi gelmişti bana ve bir zamanlar bunun çok ilginç bir konu olduğunu düşündüğüme inanamıyordum.

Kitabı yatağımın kenarından aşağı fırlattım ve duvara doğru dönüp yorganın altında kıvrıldım. Kendimi berbat hissediyordum. Feminist olmak, bir kız kardeşliğin parçası olmak demekti güya. Ama ben gitmiş bunların hepsini

mahvetmiştim, feminizmin ne olduğunu bile bilmediğim
günlerden beri benimle olan tek arkadaşlık da buna dahildi.

Hem de ne için?

Bir oğlan için.

Onu ne zaman düşünsem sinirleniyordum. Manifestoyu
yayımlayanın o olmasını hâlâ atlatamamıştım. Başından beri
oydu.

Bamdan beri! Ne kadar k r olduğumu düşününce midem bu-
bndı. O pi i  pt ğ me inanamıyordum. Ondan hoşlandığıma
manamıyordum.

Gözlerimin battığını hissettim ve o anda en büyük ihaneti
fark ettim: Ondan hâlâ hoşlanıyordum. Lanet olsun. Üstelik
tipik bir pi in yapacağı gibi bunu yüzüme vurmuştu: O halde
batimle bahçeye neden geldin?

Sözlerini unutup uyumaya çalıştım ama onun yerine yüzümü
yastığıma gömüp sonunda gözyaşlarımı serbest bıraktım.

35

Pazartesi sabahı etüt sınıfına girdiğimde Tim O'Callahan ayağa kalkıp ağır ağır ellerini çırttı. "Aferin, Eliza," dedi. "Bize feminizmin ne olduğunu gösterdiğin için aferin!"

Kıpkırmızı oldum ve ona çıkışmak için ağzımı açtım ama James benim yerime cevap verdi. "Kes şunu, O'Callahan," dedi. Len oturduğu köşede kaskatı kesilmiş halde doğruldu ama Tim sadece sırttı.

Yerime giderken göz temasından kaçındım, dakikaların buharlaşmasını, böylece buradan kaçabilmeyi diledim. Ama sırt çantamı bırakır bırakmaz Aarav bir soru sordu.

"Ee," dedi. "İşi arabasında pişirdiğiniz doğru mu?"

Etrafımızdaki herkes sustu. Natalie'yle Olivia birbirlerine sarsılmış bakışlar attı. Şu an gerçekten tepesi atmış görünen Len, Aarav'ın yüzüne bir yumruk indirmeye geliyormuş gibi oturduğu yerden bir hışım kayarak indi.

Ama ben onu bu uğraştan kurtardım.

"Sen en son ne zaman işi pişirdin, Aarav?" dedim.

Aarav afâllamıştı. "Ne?.."

"Ah, bundan bahsetmek istemiyor musun? Bu çok tuhaf. Neredeyse beni ilgilendirmediğini düşüneceğim." Sert bakışlarımı

odadaki diğerlerine doğrulttum ve kimse bir daha ses çıkarmadı. "Herkesin taslaklarını alabilir miyim lütfen?"

Gün gitgide daha da kötüleşti. Beden Eğitimi dersinde pazartesi koşusu sırasında Winonaya yetiştim ama o depar atarak beni geride bıraktı. Dün de bana özür dileme şansı verir umuduyla evine gittiğimde kapıyı Doug açmıştı.

“Üzgünüm, Eliza,” demişti. “Winona artık senin yardımına ihtiyacı olmadığını iletmemi istedi.” Yüzümün aldığı hali görünce, “Kalıp Sai ve benimle Xbox oynamak ister misin?” diye önermişti.

“Hayır, Doug, hâlâ sahneyi çekiyoruz!” diye bağırıldığını duymuştum Winona’nın içeriden.

Doug omuz silkerek bir kez daha, “Üzgünüm,” demişti.

“Ona benim de üzgün olduğumu söyler misin?” demiştim ve Doug başıyla onaylamıştı. Oradan da eve gitmiştim, o zamandan beri Winona ne aramalarım ne de mesajlarıma dönmüştü.

Avluyu geçerken herkesin bakışını üzerimde hissettim. Alaycı bir şekilde kıkırdayarak internette söyledikleri rezalet şeyleri tekrarladıklarından hiç şüphem yoktu:

Şu ikiyüzlü kız geçiyor. Bir oğlan baş editör seçildi diye onea yaygara koparıp sonra da o oğlanla takılan kız. Bahse girerim başından beri konu o oğlandı, kızın feminizmi taktığı falan yoktu. Bunu zaten tahmin etmemiş miydik? Arkadaşlarına nasıl böyle yalan söyleyebildi? Hem de onun İÇİM girdikleri onca zahmetin ardından... Bunun gibi kızlar feminizmin adını kirletiyor. Tam bir ilgi manyağıymış. Bu kız en tepeye çıkmak için herkesle yatan tiplerden biri.

Herkes benden nefret ediyordu. Feminizmimi başta reddedenler sevinçliydi, harekete ihanet ettiğimi düşünenlerse kızgındı ama sonunda hepsi bir noktada birleşiyordu: Berbat biriydim.

Tüm bunların akında çirkin bir Şey gizliden gizliye akıyordu ki dolabımın zerindeki FEMtNAZİ kelimesinin çizilip altına yeni bir Şey yazıldığını görünce aslında hiç de gizli olmadığını anladım:

SÜRTÜK!!!!

Tam yıl sonuna kadar bu yazıyı orada öylece bıraksam ne kadar kötü olabilir ki diye düşünürken Natalie yanıma geldi.

“Selam Eliza.”

“Ne var?” Ona bakmadım bile.

“Geçen gece bana yardım ettiğın için teşekkür etmek İstedim sadece.”

“Ah.”

“Len asıl yardım edenin sen olduğunu söyledi. Beni eve götürmesini ondan sen istemiŐsin.”

Len... Her zaman yaptığı gibi doğruyu söylemişti... ama tamamını değıl.

“O kadar da büyütülecek bir Şey değıl.”

Natalie dolabımın üzerindeki yeni saldırıyı inceledi. “Bu başına geldiğı için zgnm. Diğerk her Şey için de.”

“Sorun yok.”

“Bilmeni isterim ki ben senin sürtük olduğunu düşünmüyorum.”

Bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim.

“Sağ ol,” dedim.

Bu çok garipti. Başından beri o manifestoyu yayınlayan kişinin Natalie olduğunu sanmıştım ve onun kaltağın teki olduğuna ikna olmuştum. Gerçi şu an da bunu hak ettiğinden tam olarak emin değildim. Belki de hişbirimiz, hiçbir zaman hak etmiyorduk.

Derken, korktuğum beşinci ders geldi çattı.

Dersin başında Winona'nın dikkati önünde oturan Eddie Miller'la sohbctindeydi. Ona katlanamazdı, yani benim yerime onunla konuşuyorsa demek aramız gerçekten kötüydü.

Serena da varlığımı kabul etmeye katlanamıyordu. Sınav notlarını dağıtma görevini üstlenmişti, sıraların arasından geçip herkese kâğıdını uzatırken benimkini resmi bir şekilde sıramın üzerine bıraktı. Herhangi bir şey söylemesine gerek yoktu: Bütün okul artık benimle ilişiği kestiğini biliyordu. Onu suçlayamazdım doğrusu. Bir sonraki kadın okul başkanı olmayı umuyorsanız ben siyasi bir kusurdum.

Len de benimle konuşmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Bu sabah Bw^/fdan çıkarken beni yakalamaya çalışmıştı ama o sanki benim evrenimdeki bir toz zerreciğiymiş gibi yanından geçip girmiştim.

Gerçi Ryan'ıa hâlâ konuşuyorduk:

"Yani bu artık senin bir feminist olmadığın anlamına mı geliyor, Eliza?"

"Defol git, Ryan."

Bu noktada arka plana karışmayı ve yaptığım hiçbir şeyi bir daha kimsenin fark etmemesini gerçekten çok istemeye başlamıştım. önemsiz olmak o kadar kötü mü olurdu? Hiçbir

şeyi savunmamak çok mu korkunç olurdu? Hiç sanmıyordum. En azından artık değil.

Maalesef bugün Macbeth grubumuzun gösteri günüydü ve tren enkazından hallice kadromuz sağ olsun sınıfın ilgisi her zamankinden daha fazla gibiydi. Bayan Boskovic bizi sınıfın önüne çağırdığında herkes bozgunu kaçırmamak için hafifçe doğruldu. Len'le sahnemiz olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradılar —Banquo ve Leydi Macbeth'in yolları oyunun daha

sonraki sahnelerine kadar kesişmiyordu- ama Serena'yla ben Duncan öldürüldükten sonra Macbeth vc karısının arasındaki dehşet verici sahneyi canlandırdığımızda istediklerini biraz da olsa aldılar.

Bu hafta sonu yaşanan fiyasko yüzünden yeni bir kostüm önerisi sunamadığım için Serena başına ters taktığı beyzbol şapkasıyla sendeleyerek repliğini söylemeye başladı. Canlandırdığı Birader Macbeth vicdan azabıyla doluydu, suçlulukla kıvrılmış ellerini sanki aslında başkasınınmış da nasıl kendinin olabileceğini anlayamıyormuş gibi vücudundan uzakta tutuyordu. Onu izlerken, Macbeth¹in yalnızca karısını dinleme gafletine düşmüş mükemmel biri olduğunu düşünürdünüz.

Elbette Leydi Macbeth'in beyzbol şapkasıyla saçma sapan bir kostüm içindeki şahsım tarafından canlandırılması bu seyirciden puan toplayamadı. Ayrıca Leydi Macbeth'in sahne boyunca (1) Macbeth yapamadığı için silahı suç mahalline yerleştirmesi, (2) Macbeth'e sırf tereddüt ettiği için hanım evladı demesi ve (3) ellerini yıkayınca suçlulukları akıp gidecekmiş gibi davranması da pek yardımcı olmadı. Gerçek bir psikopat gibi, "Biraz su siler götürür bu işi," dedi Macbeth'e. "Ne kolaymış görürsün."¹

Macbeth ise tam tersine sahneyi, Duncan'ı öldürmemiş olmayı dileyerek kapadı. "Daha ileri gitmeyeceğim. Yaptığım şeyi düşünmekten bile korkuyorum. Bir daha bakamam, buna cesaret edemem."

Biz selamımızı verirken Bayan Boskovic şiddetle alkışladı ve "itiraf etmeliyim ki şapkaları ram anlayamadım ama yine de orijinal bir yorumdu!" dedi coşkuyla. Sonra sınıftakilere yorum yapmaları için izin verdi.

Sarah Pak elini kaldırdı. "Bence bu sahne, Leydi Macbeth'in oyundaki gerçek körü olduğu fikrine katkı sağlıyor," dedi. "Macbeth kendini kötü hissetmeye başlarken bile karısı oldukça soğukkanlı görünüyor."

Sınıf mırıldandı ve bir sürü baş öne doğru sallandı.

"İlginç bir argüman, Sarah," dedi Bayan Boskovic. "Başka fikri olan?"

Ama başka bir fikir yoktu. Onun yerine herkes Leydi Macbeth'e yüklenmeye karar verdi.

"Kadının umurunda olan tek şey güç," dedi Greg Landau. "Macbeth'in kral olmasını o kadar çok istiyor ki ona zorla cinayet işletiyor."

"Evet, adam hiç değilse buna değer mi diye sorguluyor," dedi Veronica Patel. "Belki düşündükçe vazgeçecekti ama Leydi Macbeth onu işlemeye devam etti."

Başlar yine onaylamayla sallandı. Evet, herkes Leydi Macbeth'in gerçek bir pislik olduğunu konusunda hemfikirdi.

Derken Serena elini kaldırdı. "Evet, Serena?" dedi Bayan Boskovic.

“Bence Macbeth aşın derecede kadın düşmanı bir oyun,” dedi. Bu beklenmedik yorum karşısında sınıfta bir uğultu koptu. Bu büyük bir iddiaydı.

“Nasıl yani?” diye sordu Bayan Boskovic.

“Herkesin saydığı sebeplerden dolayı,” dedi Serena. “Leydi Macbeth ana kadın karakter ama acayip şeytani. Bu hiç hoş değil çünkü güçlü ve hırslı biri olmasıyla bir yandan da cinsiyet normlarına kafa tutuyor. Kesinlikle erkeksi davrandığı için cezalandırılıyor.”

Sınıf bu sözleri değerlendiriyor gibi görünüyordu. Abby Chan elini kaldırdı. “Kadınları bu kadar kötü tasvir eden bir şeyi okulda okumamız gerekir mi?”

Şimdi herkes meraklanman. Yoksa her sene Edebiyat derslerinde okumak zorunda olduğumuz Shakespeare aslında bir kadın düşmanı mıydı?

Birkaç sıra ileride oturan Winona’nın gözlerini devirdiğini gördüm. Nedense bu bana cesaret verdi.

“Buna katılıyor muyum pek emin değilim.” Elimi kaldırmadan yüksek sesle konuştum ve herkes dönüp bana baktı. “Bence sırf Leydi Macbeth şeytani bir karakter diye oyunun kadın düşmanı olduğunu söylemek çok basite kaçıyor.”

“Lütfen biraz daha aç,” dedi Bayan Boskovic.

“Macbeth’in hırsı da kötü,” dedim. “Bu işten bu kadar kolay sıyrılmasına izin veremeyiz. Cinayetleri işleyen kişi o.” Sözlerime devam ederken düşüncelerim netleşmeye başladı. “Öte yandan Leydi Macbeth’in hırsının aslında kendisiyle ilgili olmadığı da söylenebilir. Onun hırsı Macbeth’le ilgili. Onun kral olmasını istiyor çünkü eşini

destekleyen bir kadın olarak bunu istemesi gerekir. Üstelik daha sonra o da suçluluk duygusuyla doluyor, delirdiği zaman...”

“Spoiler!” diye haykırdı Ryan.

“Demek istediğim,” diye devam ettim onu duymazdan gelerek, “bence bu oyun Leydi Macbeth’in, Macbeth’ten daha kötü biri olduğunu iddia etmiyor.” Sınıfın her köşesine baktım. “Belki de bizim durumu böyle görüyor olmamız, bizim hakkımızda bir şeyler söylüyordur.”

Sonra zil çaldı ve Bayan Boskovic tartışmayı bitirdi. “Yarın devam edelim, canlarım!”

Sınıfın diğer ucundaki Serena düşünceli görünüyordu.

[1](#)

William Shakespeare, Macbeth^ Sabahattin Eyüboğlu,Türkiye İş Bankası Yayınları, 2006 (ç.n)

36

Şartlar göz önüne alındığında Serena Hwangbo'yla Macbeth üzerine tartışmaya girmek sosyal anlamda şimdiye dek kendim için yaptığım en akıllıca şey sayılmazdı ama ne fark ederdi ki? İjler zaten oldukça körüydü. Geçen her saatle birlikte Len le ikimizin Nate'in partisinde yapıyormuş gibi göründüğümüz şeyin hikâyesi daha da dallanıp budaklanmış» o gece çok iyi vakit geçirmiş olduğumu düşünebileceğiniz noktaya kadar gelmişti.

Eskiden insanların benden hoşlanmadıklarına ve nedeninin de benim şirret olduğumu düşünmeleri olduğuna inanırdım. Hatta bazen bununla gurur bile duyardım. O yüzden başka birini de bu şekilde yaftalama konusunda hiç etraflıca düşünmezdim. Çünkü "şirret" demek, başkalarının ne dediğini umursamadan canının istediğini yapabilmek demekse bunda bir güç görüyordum. Ancak son zamanlarda, bu sözcük hâlâ -kimin ağzından çıkarsa çıksın—sürtük kelimesine o ağır lekeyi çalan büyük nefreti taşıyabil iyotsa bunun ne tür bir güç olduğunu sorgulamaya başlamıştım.

Artık bu nefrete çok aşinaydım elbette. Herkes bunu sağlamıştı.

Okuldan sonra Bugle haber odasına gidip orada binleri var mı diye baktım. Neyse ki sadece James'i gördüğüm için orada bir süre kalmamın güvenli olacağına karar verdim.

"Nasıl gidiyor?" Ben yanından ayaklarımı sürüyerek geçerken James beyaz tahtanın önünde duraksadı.

"Hiç iyi değil."

“Winona’yla işler nasıl?”

“Kötü.”

“Hâlâ özür dilemene izin vermiyor mu?”

Çenemi sıraya dayayacak şekilde yayılarak oturdum.

“Hayır.”

James tahtayı silmeye geri döndü. “Peki ya Len?”

Başımı gevşek bırakıp yana sarkıttım ve ona cevap vermedim.

“Sen de onun özür dilemesine mi izin vermiyorsun?”

Bir anda doğruldum. “Seninle bu hakkında konuştu mu?”

James bana döndü. “Len mi? Hayır. Ama sana bakışından açıkça belli.”

Aman Tanrım. James yüzümün ne kadar kızardığını görcmesin diye burnumla alnımı sıraya dayayıp kapandım. İşlerin çok daha basit olduğu eski günleri özlemiştim: James’le aşk hayatım hakkında konuşmadığımız, Lenin tanımaya tenezzül bile etmediğim bir sporcudan ibaret olduğu, ondan hiçbir beklentimin olmadığı, onun da benden hiçbir şey istemediği zamanları.

Ama bir yandan da çok kafa karıştırıcıydı çünkü işler gitgide zavallı bir hal almaya başlamasına rağmen fırsatım olsa o zamanlara geri döneceğimden emin değildim. Aklıma Len in partide bana sorduğu şey geldi.

istediğin bu mu? Hiç arkadaş olmamış olmamız mı?

“Manifestoyu yayımlamış olması çok boktan bir hareketti,”

dedim cilalı ahşaba doğru.

“öyleydi?

“Bana istifa edeceğini söyledi.”

James anlayışlı bir şekilde omuz silkti. “Bana henüz bir şey söylemedi.”

Tahmin etmiştim. Muhtemelen bu konuda da yalan söylemişti.

Çantamdan Olivia’nın taslağını çıkardım. Okul kütüphanesindeki “klasiklerin” ne kadar azmin kadınlar -özellikle de Beyaz olmayan kadınlar— tarafından yazıldığı hakkındaydı. Aslında bu konuyu geçen hafta kendisi bulmuştu. Her şey böylesi bir felakete dönüşmeseydi, benim bizzat yazmak isteyeceğim türden veriye dayalı bir haberdi.

“Yaptığın tüm bu feminist işlerden ilham aldım,” demişti Olivia. “Konu için çok iyi bir zamanlamaymış gibi geldi.”

Sarılmayı seven tipte biri olsam ona sarılırdım.

Taslağın kenarına uzun bir yorum yazarken kapının açıldığını duydum.

“Şey, Eliza,” dedi James, “biri seni görmeye gelmiş.” Gelenin Len olduğunu sandığım için midem çalkalandı ama ondan da beklenmedik biri gelmişti: Serena. Koluna eski gri kazağımı atmıştı.

“Selam,” dedi.

O kadar şaşırdım ki, “Selam,” dışında başka bir cevap veremedim.

"Bunu kızlar soyunma odasındaki kayıp eşyalar bölümünde gördüm," dedi yanıma gelerek. "Küpelerimden birini arıyordum." Kazağı bana uzattı. "Geri isteyebileceğini düşündüm."

Kazağı almak için uzandığımda kendini tutamayarak ekledi, "Gerçi sana hiç yakışmıyor. Alınma ama bir arkadaşın olarak söylemem gerektiğini düşündüm."

"Tamam, Serena." Kendime rağmen güldüm çünkü Serena çok ciddiye.

"Tabii," dedi, "hâlâ arkadaşsak?"

Yalnızlık çeken çorap teklerinin, kayıp ders kitaplarının ve kim bilir daha ne tip şeylerin arasında kalmaktan küflü kokan kazağımı ittirdim. Bunu her gün giydiğim zamanın üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geldi.

"Değişir," dedim. "Buraya 'sana söylemişim' demeye mi geldin?"

Serena bana o güneş kadar parlak gülümsemesinin daha sönük bir halini sundu. "Hayır, tabii ki onun için gelmedim." Derken gülümsemesi tamamen kayboldu. "İnsanların konuştukları şeylerin hepsi geçecek, biliyorsun."

"Olabilir." Çok önemli değilmiş gibi omuz silktim. "İyi olacağım."

Serena başını sallayarak onayladı. "Biliyorum ama daha iyi bir arkadaş olmadığım için özür dilerim."

İşte bu cümle beni savunmasız yakaladı. Tüm bunlardan sonra en beklemediğim şey, Serena Hwangbo'dan gelecek özürdü.

“Sorun değil.” Kazağının kollarını katlayıp tekrar açtım.

“AtaerkiIIIiğin yüzüyle takıldığım için özür dilerim.”

Şimdi gülme sırası Serenatlaydı. “İstifa edecek mi bari?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Bana edeceğini söylemişti ama hâlâ etmedi. Bunun için ona daha kaç tane muamele çekmem gerekecek kimbilir.”

Bir an için şok olan Serena esprimi anlayınca kocaman sırttı. “Aman Tanrım, Eliza,” diye güldü. “Çok kötüsünü

Her ne kadar her şey hâlâ berbat olsa da en azından Serena nın öyle olmadığını bilmek iyi geldi.

37

Babam Golden Chopsticks isimli bir hızlı servis Çin lokantasında iş buldu. Burası eski işinden farklıydı. Artık buharda ıstakoz ve balık çorbası yerine portakallı tavuk ve lo mein pişiriyordu. Müşteriler daha gençti, çoğunluğu Çinli ya da Vietnamlıdan ziyade beyaz ve Latin'di. İnternette bir sürü paket sipariş veriyorlardı. Babam işin en zor kısmının bilgisayardan gelen sipariş listelerini takip etmek olduğunu söyledi çünkü hepsi İngilizceydi.

Daha önce Golden Chopsticks'e hiç gitmediğinden biraz araştırma yaptım. Yelp yorumları vasattı; babam çalışmaya başladıktan sonra acaba değişirler mi diye merak ettim. Öyle olmasını umuyordum. Yelp'i sürekli kullanırdım ama orada babam hakkında yorum yapılacağını düşünmek bana biraz tuhaf geldi.

Salı gecesi, annem mutfakta kasap satırıyla sarımsak kıyarken bar taburelerinden birine oturdum. Henüz davlumbazı açmadığı için mutfaktaki tek ses, altı kaynayan pirinçten çıkan buharla oynayan tencere kapağının sesiydi. Babam bir önceki gün işe

' Genellikle çeşidi sebzelerin yanında bir türet veya deniz ürünü de içeren cri}teli bir Çin yemeği, (ç.n)

başladığı için annem yine tek başına yemek yapmaya başlamıştı. Babamın Kim ve benimle yeterince vakit geçirmemesinden şikâyet ederken, bunun aslında kendisiyle de ilgili olduğunu idrak ettim o an.

"Hey, anne," dedim. "Yardım lazım mı?"

Annem bana baktı sonra tekrar sarımsağı kıymaya döndü.

“Ödevini yaptın mı?”

“Hayır,” dedim.

“Git yap. Ben böyle iyiyim.”

“Mola verdim.”

“Okul şu an zor geliyor ama sonra faydasını göreceksin. Sin fu hauh tihm^ Bu, annemin en sevdiği deyişlerden biriydi, önce acı, sonra tatlı.

“Evet, biliyorum.”

“Çok çalışırsan annenle baban gibi işçi olmak zorunda kalmazsın. Löuh bâan olabilirsin.” Patron.

“Sence büyüdüğüm zaman bir iş mi kurmalıyım?” dedim şakayla karışık. Ne cevap vereceğini zaten biliyordum.

“Sen ticaret yapmayı bilir misin? Öyleyse, evet, böylece çok para kazanabilirsin.” Bir an için beni tarttı. “Ama ben yapabileceğini sanmıyorum. Sen fazla dürüstsün. Tıpkı baban gibisin.”

Biraz daha dürüst olsaydım belki de şu an başım bu kadar belada olmazdı.

“Peki ya sen?”

“Bunun için çok fazla cesaret gerek. Bende de o yok.”

Annem ıspanağı yıkamaya geçti, onları pembe plastik bir kevgire almadan önce suya bastığı yaprakları ustaca silkeledi. Ne zaman buna yardım etmeye çalışsam annem zayıf tekniğimi hep eleştirirdi.

“Sence babam yeni işini seviyor mu?”

“Sevecek ne var ki? İş iştir.” Annem başını iki yana salladı.

“Baban her nedense bu sektörde takılıp kaldı. Bir erkeğin en büyük korkusunun yanlış kariyer seçmek olduğu söylenir, bir kadının en büyük korkusu da yanlış erkek seçmektir.”

Bunu duyunca burnumu kırıştırdım. “Bu artık geçerli değil.”

“Geçerli. Yanlış kişiyle evlenirsen ömür boyu acı çekersin.”

“Ama artık kadınlar da kariyer yapabiliyor. Erkeklerle muhtaç olmak zorunda değiller.”

“Yarı zamanlı bile olsa tabü ki bir kadın çalışmalıdır. Ben size hep ne söylerim? Kendi paranızı kazanırsanız ailede söz hakkınız olur. Kocanızın eline bakarsanız bir gün bunu mutlaka yüzünüze vurur.”

Bir kadının ömür boyu evlenmeme gibi bir seçeneği de bulunduğundan söz etmemeye karar verdim yoksa bir araba dolusu laf işitirdim.

“Artık ailelerde kadının daha fazla para kazanan taraf olabildiğinden bahsediyordum aslında.”

“Pek olası değil.”

“Bunun mümkün olduğunu söylüyorum.”

“Öyle bir kadının çok korkusuz ve kurnaz olması gerekir. Kolay bir iş değil.”

“Belki ben denerim.”

“Hayır.”

Bu tepkisi beni afallattı. "Neden? Hep benim çok zeki olduğumu söylersin."

"Bunun senin ne kadar zeki olduğunla bir ilgisi yok." Annem wok tavaya biraz sebze yağı döktü. "Bir kadın olarak sen, fazla zorlu olmayan bir kariyer seçmelisin. Çocuk sahibi olmanın ve aileyi çekip çevirmenin ne kadar zor olduğunu göreceksin. İkisini birden yapmak çok ağır gelir."

"Belki ekmeğimizi kazanan ben olursam ailemize de kocam bakar."

"Hayır, bir kadın doğası gereği daha şefkatlidir. Babanı görüyor musun? Erkek olduğu için onun görevi sizi geçindirecek parayı kazanmak. Babanız sizi seviyor ama size bakan benim."

O geceki kavgada söyledikleri aklıma geldi. Bu ailede her şeyi neden ben yapmak zorundayım^

"Bence işlerin bu şekilde olması gerekmiyor," dedim.

"Ama öyle. Sen kendin kadınların aynı iş için erkeklerden daha az maaş aldıklarını söylemedin mi? O halde daha fazla para kazananın koca olması çok mantıklı."

Ona söylediklerimi dinlediğini duymak beni şaşırttı. "Evet ama bu durumu değiştirmek istediğimi de söyledim."

"Bu çok zaman alabilir, Eliza." Annem yorulmuşu benziyordu. "Zaten insan olmak yeterince zor, bunu kendin için daha da zorlaştırma." Davlumbazı açmak için uzandı. Sonra sarımsakla-rı wok tavaya koydu ve sohbetimiz cızırtılar içinde buharlaşıp uçtu.

Kim'in masada çalıştığı oturma odasına gidip kanepeye oturdum ve dirseğimi kolçağa dayadım. "Sence annem

feminist mi?"

Kim'in kalemi çözdüğü problemin üzerinde havada kaldı. "İıı, hayır."

"Bu çok garip çünkü bazen öyleymiş, bazen de hiç değilmiş gibi geliyor."

"Çoğu insan da böyle değil mi zaten?"

Sanırım Kim başından beri benden daha bilinçliydi.

"Sence bizi doğurmasaydı hayatıyla ne yapardı?"

"Şu göçmenlik durumu da olmasa mı?"

"Evet."

"Bilmem. Bir keresinde elektrik mühendisi olmak istediğini söylemişti."

Bunu hiç bilmiyordum. Benim duyduğum kadarıyla annem çocukken iyi notlar almak dışında başka hiçbir şeye ilgi göstermemişti çünkü "önemli olan tek şey buydu".

"Acaba pişman mı?" Çenemi ellerimin arasına aldım. "Yani bunu gerçekleştirme fırsatını bulamadığı için."

"Muhtemelen." Kim gözlüğünün altından gözlerini ovuşturunca çerçevesi yamuldu. Ona normalde de çok yakışsa da sadece geceleri gözlük takardı.

Hâlâ yüksek ateşte ispanak kızartan anneme baktım, içindekiler iyice karışsın diye wok tavayı havada sallayıp duruyordu.

"Bazen belki ben de mühendislik okumalıydım diye düşünüyorum," dedi Kim. "Bilirsin işte, annemin böyle bir

fırsatı olmadığından.”

“Hâlâ okuyabilirsin, değil mi?”

Kim önünde duran notlara baktı. “Hayır, bunun için yeterince zeki değilim.”

Bu cümleyi duygu barındırmayan bir tonla, hayatın basit bir gerçeğiymiş gibi söyleyince gözlerimi ona diktim. İnsanın kendi üzerini bu şekilde çizmesi nasıl bir histi? Hem bu fikre de nereden kapılmıştı ki?

Ama biliyordum. Bunun daha önce milyonlarca kez söylendiğini duymuştum: kendisi tarafından, annem tarafından, tanıdığımız herkes tarafından... Ben dahil. Kim güzel olan çocuktı. Bense zeki olandım.

Kim’in son zamanlarda normalden çok daha fazla çalıştığını fark ettim. Masasında kimya ve kalkülüs dahil olmak üzere bir yığın ders kitabı vardı. Sahiden mühendis olmaya çalışsa bundan ne kadar zor olabilirdi ki? Biraz çabayla başaramaz mıydı?

“Elbette yeterince zekisin.”

Kim başını yana eğdi. “Şu çocukla işler iyi mi gidiyor yoksa?” diye takıldı.

Kızardım. Ne kadar yanıldığına dair en ufak bir fikri bile yoktu. “Ben ciddiym, Kim.”

Saçından bir tutamı aldı ve uçlarını düzeltmeye başladı. “O kadar da Önemsemiyorum, Eliza,” dedi. “Biyolojiden memnunum. Ben sadece eczacılık fakültesine girmeye çalışıyorum.”

“Ama elektrik mühendisliği daha havalı olurdu, özellikle de kadınların en az temsil edildiği alanlardan biri olduğu için. İlgileniyorsan...”

“İlgilenmiyorum,” diye sözümü kesti ama tavrı kaba değildi.-

“Yemek vakti!” diye seslendi ısıpanağı metal bir tabağa koyan annem.

“Ben senin gibi değilim, Eliza,” dedi Kim, ben peşinden mutfağa doğru giderken. “Hayatımdaki her şeyin büyük bir anlam taşımasına ihtiyaç duymuyorum.” Üç çift çubuk çıkarmak için çekmeceyi açtı.

Peki ya olabilseydi? âxye düşündüm.

38

Ertesi gün öğle yemeğinde Serena beni masasına davet eden bir mesaj attı ama gitmedim. Her ne kadar Hwangbo desteğini takdir etsem de sanırım bir süre dikkat çekmemem akıllıca olurdu. O yüzden ben de sanat stüdyosunun arkasında kalan bir yere gittim. Burası sessizdi, en iyisi de kaldırımda tek başıma oturmuş sandviçimi açarken kimse beni izleyemezdi.

Yemeğime bakıp iç çektim. Her zamanki gibi çok fazla hindi vardı.

Kapı açıldı ve her ne kadar binanın diğer tarafında gayet iyi gizleniyor olsam da içgüdüsel olarak eğildim.

“Duyduğuma göre Nate Gordon’un partisinde kız resmen çocuğu ağzına almış,” dedi bir erkek sesi. “Ön basamaklarda.”

Benden söz ediyorlardı. Binanın altına emekleyip bir ceset gibi örümceklerin yanına uzanmalıydım.

“İğrençsin, Jared!” diye ciyakladı bir kız.

“Ne var ya? Herkes böyle söylüyor!” Tabii söylerlerdi.

“Eliza mn öyle bir kız olduğunu hiç sanmazdım doğrusu,” dedi başka bir erkek sesi. “Çok tutucu görünüyordu.”

Jared güldü. “Ee, ne derler bilirsin...”

Beni göremiyor olmalarına rağmen ikisine de hareket çektim.

“O çocukla ne yaptığı beni hiç ilgilendirmiyor,” diye konuştu başka bir kız. “Banane. Benim asıl merak ettiğim neden hepimizi bu dramanın içine sürüklediği. Kampüsteki cinsiyetçilik hakkında gerçek bir konuşmanın önü açılсын istemiştim.” Rampadan inen daha fazla ayak sesi geldi kulağıma. Sonra kız, “Sen ne düşünüyorsun, Winona?” diye ekledi.

Neredeyse sandviçimi düşürecektim.

“Eliza hakkında mı?” Winona’nın cevabı dikkatliydi. Birini iyice paylamanın yolunu bulmaya çalışırken yaptığı gibi kelimeleri uzata uzata söyledi.

“Bütün her şeyi planlamasına Serena’yla sen yardım etmemiş miydiniz? İkinizi de Len için yüzüstü bırakması canını sıkıştır.”

Bir duraksama daha oldu ama sonra beni sertçe köprücükke-miğimden vuran bir çabuklukla, “Evet, onun bundan daha iyi olduğunu sanırdım,” dedi.

Vicdan azabı bir sağanak gibi üzerime boşaldı, utanç her yerime küçük cam parçaları gibi saplandı. Parti gecesinden beri hakkımda çok şey söylenmişti ama canımı açık ara en fazla yakan bu sözlerdi.

“Eliza’nın cinsiyetçiliğe karşı durması gerekiyordu ve açıkça belli oluyor ki çuvalladı,” diye devam etti Winona. Başımı yere eğdim ve bu konuda kendimi ahmağın teki gibi hissetmekten bir gün kurtulabilecek miyim diye merak ettim.

Derken bir anda ekledi, “Çünkü hiçbiriniz bu duruma herkesin hâlâ yüzde yüz cinsiyetçi bir tepki verdiğinin farkında değilsiniz.”

Winona yanlarından uzaklaşırken botları rampada takırdadı ve hepimizi kendi düşüncelerimizle baş başa bırakıp gitti.

O gün öğleden sonra, üzerine çok fazla düşündükten sonra Winona'dan özür dilemek için bir girişimde daha bulunmaya karar verdim. Benimle hâlâ konuşmak istemediğinden oldukça emindim; yine de denemeliyim, dedim kendi kendime, Palermo Bulvarı'nın kaldırımında ilerlerken. En azından bu kadarını yapabilirdim.

"Bunun son sefer olduğunu söylemiştin!" Doug İleride, kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette sokağın ortasında dikiliyordu.

"Eğer doğru çekersek son dedim!" diye bağırdı Winona kenardan. "Bu, hayatımda gördüğüm en kötü oyunculuktu. Yansıtmaya çalıştığın duygu tam olarak neydi ki?"

Beni İlk çimenlerde uzanan Sai gördü. "Baksanıza, Eliza geliyor."

Bunun üzerine hepsi beni fark etti ve Doug çılgın gibi el sallamaya başladı. "Eliza! Buraya gel ve ablama delirdiğini söyle."

Winona bir eliyle Doug'ı, diğer eliyle kamerasını kavradı ve ters yöne doğru uzaklaşmaya başladı. "Eliza'ya bana bir şeyler açıklamaya çalışma konusunda iyi şanslar. Son zamanlarda fena halde başka işlerle meşgul."

"Winona, bekle." Yanına yaklaştım ama o, elinde kıvranan Doug ı çekiştirip yürümeye devam etti. Çimenlerdeki mikrofonu alıp SaiTa birlikte peşlerinden gittim. "Winona, özür dilerim."

Arkasını dönmedi. "Bu prodüksiyonun bir parçası değilsen lütfen git."

önünü kesebilmek için hızlandım. "Bu prodüksiyonun bir parçasıyım^ dedim geri geri yürürken hızlı düşünüp. "Prodüktör benim."

Winona bana suratını ekşiterek baktı. "Hayır, kovuldun."

"Teknik olarak insanları kovmak benim görevim."

"Kendini kov o zaman."

"Tamam, istediğin gerçekten buysa kovarım. Ancak bu filmin son teslim tarihine yetişmesi de benim görevim ve hatırladığım kadarıyla Ulusal Genç Film Yapımcıları Festivalinin son başvuru tarihi bu gece."

Artık Wilsonların evinin önüne gelmiştik. Winona suratsız bir ifadeyle Doug'ın kolunu bıraktı.

"O yüzden..." Riskli olsa da bastırmaya devam ettim. "Bu sahneyi tekrar çeksek mi diye merak ediyorum."

"Sekizinci kez," diye mırıldandı kolunu ovuşturan Doug.

Winona çimenlere bakarken ben de nefesimi tuttum ve duymaya hazır olup olmadığımı bilmediğim cevabını bekledim.

En sonunda evlerinin ön kapısına giden düz taşlardan birine çıktı. "Kendi gözlerinle gör madem."

Üst katta filmin güncel kurgusunu izlemek için Winona'nın bilgisayarının başına geçtim. Film, Doug'ın karakterinin ablası olan gösterişsiz Winona'nın el kızartmaca oynayan iki çocuğun yanından geçmesiyle başlıyordu. Ardından hikâye Palermo kaldırımlarında kahkahalar içinde neşeye koşan Doug ve Sai'a geçiyordu. 7-Eleven'a dalıp şeker reyonunu altüst ediyorlardı, derken benim sesim araya giriyor ve

Doug'ı hırsızlıkla suçluyordu. Çocukların yüzlerinin kamerayı doldurduğu anı izlerken Winona'nın huzursuzluk ve klostrofobi duygusunu ne kadar etkili bir biçimde yansıttığını gördüm.

"Bu muhteşem," dedim Winonaya dönerek. Ama o sadece kaklarını çatıp not defterine bir şeyler karaladı.

Şimdi Doug ve Sai konuşa konuşa Palermo Bulvarı'nda dolanıyordu. Doug suçlama yüzünden üzgündü ama Sai bunu an-1 ayamı yordu. Aralarındaki mesafe gitgide açıldı, tartışarak itişip kakışmaya başladılar ve Doug çimenlere düştü.

Ama sonra Doug ayağa fırlayıp sokağın aşağısına doğru koşturmaya başladı. Sai da bir noktada düşene kadar sendeleyerek onun peşinden gitti. Hâlâ koşan Doug başını çevirince arkadaşının düştüğünü gördü ve giderek yavaşladı. Ne yapacağını düşünürken kısa bir sessizlik oldu. Daha göz kamaştırıcı krom kaplaması görülmeden yaklaşan bir arabanın sesi duyuldu. Bu, babasının klasik kabriyolesini kullanan Winonaydı, taktığı güneş gözlüğüyle havalı görünüyordu. Camını indirip durumu değerlendirdi. Doug'a, Binç demiş gibi görünüyordu ve çocuk da söyleneni yaptı. Sonra Sai'nin yanına gidip onu da bırakmayı teklif etti. Sai arka koltuğa geçtikten sonra Winona arabayı gün-batımına doğru sürdü.

Film bittikten sonra ağzım kulaklarıma varıyordu. Pek çok Winona Wilson filmi görmüştüm ama bu şimdiye kadarki en iyisiydi. "Bu bir şaheserdi," dedim ve dönüp Winona'nın yüzüne baktım. "Kendimi resmen..." Fakat beni dinlemediğini görünce durdum. "Ne yapıyorsun?"

Winona hâlâ öylesine çıldırmış gibi notlar alıyordu ki ne yazdığını çözemedim. "Bence şu Palermo Bulvarı sahnesine

biraz daha fazlası lazım,” dedi benden ziyade sayfaya. “Ya da daha azı?”

Yazmayı bırakması için defteri elinden zorla aldım. “Hey, senin neyin var?”

“Hiç,” dedi notlarını geri almak için üzerime çullanarak. “Bunun çok iyi olması lazım. Birkaç değişiklik daha yapar ve...”

“İyi de sonsuza dek değişiklik yapmaya devam edebilirsin,” dedim. “Böyle giderse hiç bitiremeyeceksin. Bu filmi nasıl göndereceksin o zaman?”

“Belki de göndermem!”

Ses tonu yerime oturup defteri bırakmama neden oldu, bunu fırsat bilip onu kaptığı gibi göğsüne bastırdı.

“Göndermezlik edemezsin” dedim. “Katılmazsan bir şansın bile olmaz.”

“Evet ama katılmazsam reddedilemem de.” Bunu söylerken o sessizdi ki neredeyse onu duymayacaktım. Bir farkındalıkla aydınlandım ve nihayet parçaları birleştirmeyi başardım. Bu yüzden senaryoyu böylesine takıntılı bir şekilde yeniden yazıp duruyordu. Bu yüzden defalarca çekim yapmamızı istemişti. Çünkü bir şey bitmemişse asla eleştirilemezdi. Belki de filmin —ya da sizin— beklentilerinizi karşılamadığı hükmüne varmak zorunda kalmazdınız.

Ah, insanın kendi beklentilerini karşılayamamasının nasıl bir his olduğunu en iyi ben bilirdim.

“Bu ciddi bir olay, Eliza,” dedi Winona. “Sanırım... özellikle kendimi fiziksel olarak da filmin içine koyduktan sonra

yeterince iyi olmadığını öğrenmek istemiyorum. Yeterince iyi olmadığını öğrenmek istemiyorum.”

Smokey, belki de sadece köpeklerin yapabileceği şekilde bir fırsat sezerek odaya girip başını kucağıma koydu, önce Wino-na’ya sonra bana bakarken tel tel kaşları seğirdi. “Belki de ciddi olayların meselesi, o şekilde işlememeleridir,” dedim Smokey’nin başını okşayarak. “Belki konu senin yeterince iyi olup olmamandan ibaret değildir. Belki de sadece süreçle ilgilidir.”

Winona uzanıp Smokey’nin sırtını kaşıyarak ciddi bir kuyruk sallama süreci başlattı. “Olabilir.”

“Her neyse,” diye ona hatırlattım, “festival jürisinin önyargılı bir yetkili kitlesi olabileceğini kendin söylemiştin. Yaptığın filmi anlamazlarsa belki de bu onların suçudur.”

“Evet ama günün sonunda yetkili hâlâ onlar,” dedi somurtarak. Defter kucağından kaydı ama eğilip onu almadı. “Yani Oscar kazanmak veya Criterion Collection’a girmek hâlâ benim

için anlam ifade ediyor. Hâlâ tanınmak istiyorum. Ama işim mutlak mükemmellikte değilse ne şansım olabilir ki?”

“Winona,” diye araya girdim. “Bu babanın söyleyeceği bir şeye benzemiyor mu? Mükemmel olmak senin işin değil!”

“Biliyorum,” diye homurdandı. “Biliyorum.”

“Evet, belki de haksız sebepler yüzünden reddedilirsin ama şu an yapabileceğin en iyi şey şansını denemek. O yüzden dene çünkü filmin çok iyi. Kesinlikle gönderilmeye değer kadar iyi.” Winona bunu geçiştirmeye çalıştı ama ona izin vermedim. “Ben ciddiyim. Son zamanlarda pek işe yaramadığım için üzgünüm ama yemin ederim gerçekten

değiştirmen gereken bir şey olsaydı sana söylerdim.
Söyleyeceğimi biliyorsun.”

Winona yere yattı. “Doğru,” dedi yavaşça. “Ama gerçekçi
olalım, bu aralar senin karar mekanizman pek de güvenilir
sayılmaz.”

Bu her ne kadar yanlış bir gözlem olmasa da içim acıdı.

“Len konusunda üzgünüm,” dedim hüzünle. “Gerçekten.”

Winona, Smokcy’yi okşamayı bırakmıştı ve ikisi de cidden
mi? der gibi bir ifadeyle bana bakıyordu. “Bu durum
duyulduğu zaman ne olacağını sanıyordun?”

“Dürüst olmak gerekirse, bir düşünce sürecinin ürünü
değildi”

Gülmemek için burnundan çıkardığı sesi duyunca ona bütün
hikâyeyi anlattım. Öpücüğü. Oynaşmayı. Serenanın nasıl
Öğrendiğini. Manifesto hakkındaki itirafı. “Zaten kalanını
biliyorsun,” dedim.

“Bu berbat bir durum, Eliza.”

“Biliyorum. Sana her şeyi daha önce anlatmalıydım.”

“Neden anlatmadın?” Winonanın kaşları çatıldı ama
sorusunda öfkeden çok kırgınlık vardı.

Cevap göğsümün derinliklerinden yükseldi ve her ne kadar
yok saymak istesem de yapamazdım. “Korktum,” diye itiraf
ettim. Bu kelime yetersiz kalmış gibi geldi ve ağzımdan zar
zor çıktı ama gerçek buydu. Hiçbir şeyden korkmadığıma
dair bütün o havam sonunda sönmüştü. “Başkalarındansa
asıl senin, benim bir hayal kırıklığı olduğumu, gerçekten

önemli olan şeyi gözden kaçırdığımı düşünmenden ve haklı olmandan korktum.”

Winona, Smokey’nin burnunun üzerini okşadı. “Muhtemelen üstüne çok gelirdim” diye beni onayladı. “Tıpkı Serena’ya yaptığım gibi.” İç çekti ve uzunca bir süre haliya baktı. “Kendime yaptığım gibi.”

“Ama sen ve Serena’nın aksine ben şu feminizm olayını tamamen mahvettim.”

“Hayır, etmedin.” Winona dirseklerine yaslanıp beni süzdü. “Ama insanların seni desteklemelerini kolaylaştırdığın da söylenemez.”

Bunu duyunca, son birkaç günde aldığım tepkilerden, verdiğim kötü kararlardan ve ondan önceki her şeyden kaynaklanan yeni bir bitkinlik dalgasının altında boğulacak gibi hissettim. “Evet,” dedim yorgunca. “Bazen keşke bu işe hiç kalkış masaydım diye düşünüyorum.”

“Bu dediğine gerçekten inanmıyorsun,” dedi Winona. “Ben de inanmıyorum.” Bakışları sertleşince daha fazlasını duymaya hazırlanarak gözlerimi kapadım. “Bununla birlikte, bir daha ata-erkilliği kendine gönül eğlencesi etmeye karar verecek olursan beni Serena Hwangbo’dan önce bilgilendirmeni isterim. İnsanın en iyi arkadaşından bunu istemesinin çok fazla olduğunu düşünmüyorum.”

Rahatladım ve gülmeye başladım. “Notumu aldım.

“özellikle de bahsi geçen çocuk bana gelip senin nerede olduğunu soracaksa.”

“Ne?” Yanaklarım kızardı.

“Merak etme, ona hiç nazik davranmadım.”

“İyi de ne istiyormuş ki?”

Bunun üzerine Smokey başını yere koydu ve Winona tek kaşını havaya kaldırdı. “Sence?” ♦ * *

O gece, yarağıma yayılmış bazı İspanyolca kelimeleri ezberlemeye çalışırken Winona bana mesaj atıp Driveuays'in resmi olarak Ulusal Genç Film Yapımcıları Festivaline gönderildiğini bildirdi. IIIIII! ile cevap verdim hemen ve sonraki birkaç dakika boyunca birbirimize kutlama emojileri dışında hiçbir şey göndermedik.

Sonra telefonum gelen başka bir bildirimle titredi. Belli ki biri hâlâ ara sıra olduğu gibi Natalie'nin o ilk Instagram gönderisine yorum yapmıştı. Ekran görüntülerini bir mazoşist gibi yana kaydardım ve kendi sözlerimi tekrar okurken yeni bir öfke ve aşağılanma hissiyle doldum.

Sonra aslında benim yazmadığım o son iki paragrafa geldim.

Bugle 'daki değerli meslektaşlarımın bundan daha iyi olduklarını düşünmüştüm. Değillermiş. Hiç olmamışlar Bu gazetenin varlığını sürdürdüğü otuz yıl içinde baş editörlerin sadece yedisi kadın. Bu da orana vurulduğunda %19 yapar. Bu oran şu an Meclisteki mevcut kadın sayısından bile düşük. Meclisten söz ediyoruz, millet.

Bugün Bugle, ahlak evreninin gidişatını değiştirmede küçük de olsa bir rol oynayabilirdi. Bunun yerine, hemen her kriterle göre işi çok daha fazla hak eden kadın yerine bir erkeği seçti. Hayal kırıklığına uğradım, kızdım, aşağılandım ama sanırım hiç şaşırmadım.

İşte o an bir şey fark ettim. Manifestoyu yayınlayan kişi Lense... bu sonu yazan kişi de o olmalıydı.

Bu ne anlama geliyor olabilir? Bu çocuk yalancının teki miydi? Bunun benim yazabileceğim bir şeyin parodisi mi olması gerekiyordu?

Yoksa gerçekten ciddi miydi?

Onu haber odasında dikilip duvardaki kadın baş editörlerin portelerini sayarken veya odasındaki aptal Princeton sandalyesinde oturup Meclisteki kadın üyelerin sayısını Google'da aratırken hayal ettim.

Başımı yatağın kenarından sarkıtarak Yaşam Kullanma Kılavuzunun hâlâ attığım yerde olup olmadığına baktım. Elbette oradaydı, ilk elli sayfası kırışmış bir şekilde kapağı açık duruyordu. İçgüdüsel olarak ona uzandım ve kırışmış sayfaları düzeltirken Len'in kitabını mahvetmiş olmayı umursamamam gerektiğini hatırladım.

Doksan dokuzuncu bölümde biten bu sinir bozucu kitabın sonunu açtım. Perec at turunu düzgün takip etmiş olsaydı kitapta her oda için bir tane olmak üzere yüz bölüm olurdu. Ama Perec bunu yapmamıştı. Sırf sistemi bozguna uğratmak için bilerek bir bölümü çıkarmıştı. Hakkında yaptığım araştırmalardan öğrendiğime göre Perec'in olayı buydu: Yapısal kısıtlamaların bir işin varlık nedeni olabileceğine inanıyordu ancak ona göre gerçek yaratıcılık ve anlam bir eğilimi kucaklamaktan veya bu kısıtlamalardan kasıtlı olarak sapmaktan doğardı.

Yani Len bana Perec'in kuralcı bir adam olduğunu söylerken haklıydı. Bunun aynı zamanda kuralları çiğnemek anlamına geldiğini de ima etmişti ancak ben onu dinlemeyi reddetmiştim. İnsanlar bu düşüncesinin Perec'in eserlerini daha insancıl ya da en azından daha felsefi kıldığını düşünüyordu.

Çünkü galiba hayatta hiçbir şey olmasını beklediğiniz kadar düzenli değildi.

Telefonumu tekrar elime aldım ve Len'den gelen son mesajları okudum:

Her şeyi berbat ettim, Eliza.

Üzgünüm.

Konuşabilir miyiz lütfen?

Cevap vermeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim ve kilit tuşuna basıp ekranı kapadım. Karanlıkta yan dönüp kıvrıldım ve yorganımı göğsüme çektim.

Lanet olsun, Len. Her seferinde onu çözdüğümü sanırken böyle oluyordu.

39

Sabah kimya dersinde Amerika tarihî okumalarımı yetiştirmeye çalışırken sabah anonsu Otis Redding'in sesiyle girdi.

Başımı kaldırdım ve ekranda Winona'nın Pembe Güzellik temalı balo tanıtım videosunun döndüğünü gördüm. Winona, Willoughby dans takımının kaptanı olan son sınıflardan Jada Williams'ı Duckie gibi giyinmeye ve tıpkı filmdeki gibi "Try a Little Tenderness"a pleybek yapmaya ikna etmişti. Jada üzerinde ten rengi bir ceketle avluda enerjik bir şekilde dans ediyor ve her anın tadını çıkarıyordu. Son sahne yavaş yavaş kararırken ekranda neon pembe bir Pembe Güzellik, onun hemen altında da Willoughby Lisesi Balosu ve Bilet satışları avluda yapılmaktadır yazıları belirdi. Video bitince ben dahil herkes alkışladı.

Tam Soğuk Savaş ın yatışmaya başladığı dönemi okumaya dönecekken televizyondan gelen beklenmedik bir ses duydum.

"Merhaba Gözcüler. Ben Len DiMartile."

"Ve ben Serena Hwangbo."

"Lütfen Bağlılık Yemini için ayağa kalkın."

Herkes kalktıktan beş saniye sonra ben hâlâ yerime çivilenmiş halde oturuyordum. Yalpalayarak ayağa kalkarken gözlerimi

Len'den ayıramadım. Bugün üzerinde pastel pembe ve san ekose bir gömlek vardı. Kendisinden en az otuz santim kısa

olan Sere-na'nın yanında duruyordu. İki de ellerini kalplerine götürmüş halde hafifçe döndüler.

Göğüslerini ellerinin örtmediği tarafta BEN BİR FEMİNİSTİM yaka iğnesi takılıydı. Len inki özellikle göze çarpıyordu çünkü FEMİNİST kelimesinin üzerini bir bantla kapamış ve yerine kalıcı kalemle SÜRTÜK yazmıştı.

James'e baktım ama o şüphe uyandıran bir şekilde hiç şaşırmışa benzemiyordu.

"Hey," diye fısıldadım. "Neler oluyor?"

"Bekle ve gör," diye gizemli bir cevap verdi.

Ben de belki bu yıl üçüncü kez sabah anonsuna dikkat kesildim. Tabii ki Len'in ya da Serena'nın ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile algılayamadım. Neler olacağını düşünerek sabırsızlıkla bekledim.

"Pekâlâ, Len," dedi Serena sonunda. "Sanırım Özel bir duyurun varmış?"

"Evet," diye cevapladı Len başıyla onaylayarak. Televizyonda gerçekteki kadar tatlı değildi ama benzerliği yine de yüreğimi hızlandırmaya yetti. "Herkesin bildiği üzere, yakın bir zamanda Bugle çalışanları beni gelecek yılki baş editörleri olarak için seçti."

Etrafımdaki insanlar şimdi bana bakıyordu ama ben fark etmemiş gibi davrandım.

"Ve çoğu son derece mantıklı muhalif fikirler ortaya atıldı." Boğazını temizleyen Len, sıradışı bir şekilde gergin görünüyordu. İşte, parmakları yine saçlarına gitmişti. Merakım şu an iyice tavan yapmıştı.

“Willoughby’deki liderlik pozisyonlarında yeterince kadın olmadığı konusunda hemfikirim, özellikle okul başkanlığı ve

Bugle baş editörlüğü rollerinde. Karşımıza çıkan oranlar saçmalığın daniskası ve ben bunları iyileştirmede hiçbir şey yapmadığım için pişmanım. Çünkü yaygın inancın aksine feminizm erkeklerden nefret etmek demek değildir.

Feminizm, hepimizin eşitliği sağlamak adına el ele vermesi demektir?’ Gözünü kırpmadan kameraya bakıyordu. “Ancak görevden çekiliyor olmamın tek nedeni bu değil.”

Sınıfta bir uğultu patlak verdi, hatta Bay Pham bile söylenenleri dinlemek için sınav kâğıtlarını okumayı bıraktı.

“Görevimden istifa ediyorum çünkü Eliza Quan’ın manifestosunu Bugle’ın ana sayfasında yayımlayan kişi benim. Bu, Bugle’ ın baş editörüne yakışmayan ve temel gazetecilik etiğini ihlal eden bir davranış. Ne kadar berbat olduğundan söz etmiyorum bile.” Ellerini ceplerine soktu. “O yüzden özür dilerim. Her şey için. Ancak bu pozisyonu kabul edemem çünkü bu doğru olmaz.”

Kameraya bir kez daha bakınca gözleri gözlerime kilitlenmiş gibi hissettim.

“Sağ ol, Len,” dedi Serena sıradan bir anons yapıyormuş gibi. “İnsanın hatasını itiraf etmesi cesaret ister ve bence sen bunu çok güzel ifâde ettin.” Kameraya bilgiç bilgiç baktı, bu da tuhaf bir şekilde hanaymış gibi geldi. “Ama sana bir şey daha sormak istiyorum.”

Ben de herkes gibi hâlâ ekrana kilitlenmiş vaziyetteydim.

“Bize taktığın yaka iğnesinden söz et,” diyerek gömleğini işaret etti.

“Ah, evet,” dedi Len. “Yine bildiğiniz üzere etrafta Eliza ve benim hakkımda oldukça çirkin bazı söylentiler dolaşıyor. O yüzden durumu açıklığa kavuşturmak istedim. Eliza’ya ne deniyorsa bana da aynısı denmeli. Bu saçmalıklarla sadece onun uğraşmak zorunda kalması hiç adil değil.”

“Çok asilsin, Len,” dedi Serena. “Ancak ben bir adım daha ileri gideceğim.” Uzanıp Len’in yaka iğnesindeki bandı söktü.

Yakasında yine BEN BİR FEMİNİSTİM yazıyordu. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve kameraya doğru konuştu. “Bence birbirimize isimler takmayı bırakmalıyız. Ben de bu konuda suçluyum. Ancak birbirimizi aşağı çekmek için değil, yükseltmek için çalışmamız gerektiğine inanıyorum. Ve bence bu hakkında bir kampanya başlatılacak kadar mühim bir konu.”

Hemen arkasında, Serena’nın Perçinci Rosie’ gibi giyinip pazısını gösterdiği bir pankart açıldı. Normalde pankartın en tepesinde yer alan Yapabiliriz! yazısı yerine Başkanlık için Hwangbo yazıyordu.

“Evet, okul başkanlığı için adaylık kampanyamı resmen başlatmış bulunuyorum!”

Bu kızın hakkını vermek lazımdı. Nasıl mesaj vereceğini çok iyi biliyordu.

Arka planda bir sürü tezahürat yükseldi ve biri kırmızı, beyaz ve mavi konfetiler patlattı.

“Şimdilik bu kadar,” dedi Serena neşeyle. “İyi günler ve iyi şanslar!”

Yayın kapanmadan hemen önce Len kameraya zafer işareti yaptı. “Serena’ya oy verin,” dedi ve sonra ekran karardı.

Bay Pham televizyonu kaparken James kaşlarını kaldırarak bana baktı.

^aBugle m yeni baş editörü olmak nasıl bir his?" diye sordu.

Ağzım hâlâ bir karış açıktı ama aklıma Len'e yazmaya karar verdiğim şu sözlerden başka hiçbir şey gelmedi:

Tamam, konuşalım.

* 11. Dünya Savaşı sırasında fabrikalarda çalışan, cephane ve savaş

malzemeleri üreten Amerikalı kadınların kültüre! simgesi,
(ç.n)

40

Günün sonunda, sanat atölyesinin arkasındaki portatif binanın duvarına yaslanarak Lenİ bekliyordum. Kampüsün bu tarafına bakan sokak oldukça sessizdi ve her ne kadar uzaktan antrenman yapan spor takımlarının uğultusu duyulsa da buradaki tek ses ara sıra sarı otları hışırdatan rüzgârdı.

Yere oturdum ve ilkokuldayken Kim'in kolye yapmayı sevdiği minik, beyaz yoncalardan topladım. Bu kolye işinde hep çok hünerli olmuştu. Tırnağıyla bir sapı delip bir sonraki çiçeği yarıktan geçirerek tomurcuğun kendi kendini tutmasını sağlardı. Ben buna yeltendiğimdeyse her bir sapı diğerine bağlayarak yapılmış beceriksiz bir iş çıkıyordu ortaya. Kaba kuvvet ve sabırsızlığın bedeli buydu.

Şimdi Kim'in yöntemini deniyordum, Len in hâlâ gelmediğini fark edene kadar neredeyse altmış santimlik bir dizi yoncayı acemice bir araya getirmiştım.

Telefonuma baktım ama benimle burada buluşmayı kabul ettiği son mesajından başka bir mesaj gelmemişti. Ona tekrar mesaj attım ama acı verici ve uzun bir sessizlikten başka bir cevap almadım.

Nerede olabilirdi? Bir yanımda acaba hiç mi gelmeyecek diye merak ediyordu. Sabah anonsundaki onca zahmete sırf beni ekmek için mi girmişti? Göğsüm buna itiraz edercesine daraldı ve Bu biç de onun yapacağı bir şeye benzemiyor^ diye ısrar etti.

Yanaklarım utançtan kızarmaya başladı ve yonca zincirimi tek tek kopararak bozmaya başladım. Len in nasıl biri

olduğunu nereden biliyordum kİ? Tüm bu olanlardan sonra hâlâ onun için bahaneler ürettiğime inanamıyordum. Oysa ben, Eliza Quan, insanlar için bahaneler üretmezdim.

Yonca katliamımın yarısına gelince duraksadım. Burada oturup sap ardına sap parçalamaya devam edebilirdim, kararlılığım aşına olduğum ve duruma uygun düşen ancak aynı zamanda beni hiç tatmin etmeyecek bir şeye dönüşebilirdi. Veya belki de bunu artık istemediğimi itiraf edebilirdim.

Çiçek zincirinden kalanı bir bilezik yapıp ayağa fırladım. Len adına bahane üretmek zorunda değildim. Ama ona bir şans daha verebilirdim.

Avludaki okul sonrası kalabalık epeyce azalmıştı. Ancak Len'i aramaya nereden başlayacağımı bilemedim. Tekrar telefonuma uzanıp kime mesaj atabileceğimi düşünmeye başladım. Serena olabilir miydi?

Derken birkaç metre ötedeki bir sınıfın camına vurulduğunu işittim. Birkaç saniye sonra ses yine geldi. Bakmak için yaklaşıncı onu gördüm. Camın diğer tarafında bir sıranın üzerine çökmüş, pencereye ataş fırlatıyordu. Göz göze gelince mesaj atar gibi yapıp çaresizce ellerini salladı. Ağzını, telefonum yok, diyerek oynattı.

Demek olan buydu: Len ceza almış ve herkesin telefonlarını toplama konusunda oldukça katı bir öğretmenle sınıfta tıklıp kalmıştı. Nihayet Lenin de minik bir bedel ödediğini gördüğüm için birazcık sevinmediğimi söylesem yalan olurdu.

Ancak onunla konulmam gerektiğini fark ettim. Bu aciliyet hissi her geçen dakika beni daha da geriyordu. Cezanın

bitmesini beklersem, annem beni almaya gelene kadar çok az zamanım kalacaktı.

Hiçbir planım yoktu ama bu, sınıfa dalmama engel olmadı. Ki bugünkü cezadan sorumlu öğretmen kim olduğunu gördüm.

“Dr. Guinn!”

The Atlantic dergisinden başını kaldırıp gözlüğünün arkasından bana baktı. “Merhaba Eliza,” dedi. “Ziyarete mi geldin?”

“Aslında...” diye başladım ve durdum çünkü cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum. Uygunsuzca -veya belki tam da uygun düşecek şekilde- yerimde Len olsa ne yapardı diye düşündüm. Sonra aklıma bir fikir geldi. “Bir sorum var.”

Dr. Guinn dergisini kapayıp masanın üzerine koydu. Cezanın aniden bölünmesi karşısında herkes heyecanlı ve şaşkın bir şekilde öğretmenin cevabını bekledi. Cevap uzun bir duraksamadan sonra geldi:

“Bu sorunun arka sıradaki arkadaşımızla bir ilgisi olduğunu varsayabilir miyim?”

Tüm gözler bacaklarını koridora uzatmış, sırasında iki büklüm oturan Len’e döndü.

“Sorun da bu zaten,” dedim. “O tam olarak arkadaşım sayılmaz.” Göz ucuyla Len e baktım ve hafifçe irkildiğini fark ettim.

“Öyleyse,” dedi Dr. Guinn alnına masaj yaparak, “vardığımız sonuçta belli bir adalet hissettiğini mi düşünmeliyim?”

Buna cevap vermemeye karar verdim. Sesimi sorusunun havada asılı kaldığı boşluğa doğru yükselterek, "Dr. Guinn," dedim. "Bir keresinde bağ kurmanın öneminden bahsedene siz değil miydiniz?"

Dr. Guinn'in seyrek kaşları şaşkınlıktan havaya kalktı. Bunu beklemiyordu ki benim de güvendiğim şey tam olarak buydu.

"Bizimle hemfikir olmayanlarla bağ kurmamız gerektiğini söylemiştiniz," diye devam ettim. "Bize yanlış yaptığını hissettiğimiz kişilerle."

"Aramızda böyle bir konuşma geçmişti sanırım, evet."

"Ancak böyle bir bölünmeyi ortadan kaldırmak için, sizin deyişinizle, her iki tarafın da bir adım atması gerekir." BEN BİR FEMİNİSTİM yaka iğnesini çıkarmamış Len i işaret ettim. "Bazen bunu çok iyi yapamayız, bazen de yeterli olmaz." Len sandalyesine gömüldü. "Ama denemiş olmanın da hakkını vermeliyiz."

Dr. Guinn kollarını her zamanki gibi göğsünde kavuşturmuştu. Dudakları düşünceli ve her an ya surat asabilecek ya da tebessüm edebilecekmiş gibi ince bir çizgi halini almıştı. "Teklifin nedir, Eliza?"

Tamam, işte başlıyorduk. "Bence Len de bugün bunu yapmayı denedi," dedim parmağımla onu işaret ederek. "Bunu itiraf etmek beni öldürse de edeceğim çünkü ben de deniyorum." Bir adım öne çıktım, Len ne sessizliğini bozdu ne de gülümsedi ama gözlerinin içi parlıyordu. "Sonunda bir kez olsun doğru olanı yaptığı için cezalandırılması gerektiğini düşünmüyorum."

Dr. Guinn sandalyesine yaslandı. "Len'in cezadan salıverilmesini İstiyorsun."

Başımı sallayarak onayladım ve direkt Dr. Guinn'in parlak kafasının üzerinde asılı saate baktım. "Bu noktada zaten sadece kırk dakikası kaldı," dedim. "Bence en azından bu kadarlık bir ertelemeyi hak etti."

Dr. Guinn saatini kontrol etti ve tekrar kurması gerektiğini anlamış olacak ki yan taraftaki metal düğmeyi çevirmeye başladı. Sınıfa sessizlik hâkimdi, herkes büyülenmiş gibiydi. En sonunda bir cevap geldi. "Pekâlâ," dedi Dr. Guinn. "Cezanın ertelenmesine karar verildi."

Sınıftaki ortam bir kutlama atmosferine dönüştü kİ düşününce bu biraz garipti çünkü bütün sınıfı değil, bir tek Len'i

cezadan kurtarmışım. Ama Len yerinden fırlamış, elini uzatanlara beşlik çakıyordu. "İşte, DiMartile!" ve "Adamsın!" tezahüratları yükselirken onun hiçbir şey yapmadan tebrik edilmesini izledim. Görünüşe bakılırsa bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Ama belki değişebilirdi. Başını hafifçe iki yana sallayan Len, âdeta perdeler inerken orkestrayı işaret eden bir aktör gibi elini bana doğru kaldırdı. Sonra biri, "Evet, hak edene hakkını ver!" diye ekledi.

Çıkarken Dr. Guinn ikimizi de inceledi. "Seninle her zaman aynı fikirde olmayabiliriz, Eliza ama azmin daima önemli bir güç olacak," dedi bana. Len e telefonunu uzatırken hâlâ bunun bir iltifat olup olmadığını çözmeye çalışıyordum. "Ve siz beyefendi, yarın sizinle burada tekrar görüşeceğiz."

Dışarıya çıkınca Len'e, "Yarın mı?" diye sordum.

Bana kocaman, sıcacık ve tanıdık bir ifadeyle sırıttı. "Sana zahmet olmazsa beni dört kez daha cezadan kurtarmana ihtiyacım var."

“Bu kadar zahmete değer misin bilmem!” Ama güldüm ve tahmin ettiğimden daha iyi hissettim.

Len’in mutluluğu apaçık ortada olsa da ondan kaçamak ve ürkek bir enerji de alıyordum. Parmaklarını saçlarından geçirdikten sonra beyzbol şapkasının siperini gözlerine kadar indirdi. Onu daha Önce hiç böyle görmemiştim ama yine de tam olarak ne hissettiğini biliyordum.

“Sana bir içecek ısmarlayabilir miyim?” diye sordu sesi çatlayarak.

Boba Biraderlerde kendisine haftanın özel içeceğini sipariş etti ve ben daha bir şey söyleyemedim, “Bir de badem jöleli lavanta çayı lütfen,” dedi. “Soya sütlü ve yarım ölçek ratlandırıcı-lı.” Geri çekilip bana yer açtı. “Değil mi?”

Bu kelimesi kelimesine her zamanki siparişimdi. Yüzüm istemsizce aydınlanınca onun da gerginliğinin eriyip gittiğini

ve yerini bilgiç bir tebessümün aldığını fark ettim.

Rahatlayışı neredeyse kibirliydi. İşte bu yüzden, içecekleri onu çimenlerde beklediğim yere getirdiğinde diğerini gösterip, “Senin için sorun olmazsa bugün bunu denemek isterim,” dedim.

Bu tahmin ettiğim gibi onu afallattı ama hiç soru sormadan bardağı uzattı. “Bu hojichay” dedi ve yanıma oturdu. “Japon yeşil çayı.”

Bir yudum aldım ve tadının bu kadar farklı olması beni şaşırttı. Tarçın ya da yanık şeker gibi zengin ve vurucuydu ama sonrasında ağızınızda sert bir tat bırakmıyordu. Aslında hiç de fena değildi. Yeni ama yine de bir şekilde rahadaticıydı.

Aramızda oluşan sessizlikte Len ayını içmekten çok pipetini çiğnedi ve birkaç dakika boyunca sadece yoldan geçen arabaları izledik. Sonunda, "Bu sabah yaptığın ne duyuruydu ama," dediğim sırada o da aynı anda, "Dinle, gerçekten çok üzgünüm, Eliza," dedi.

Çekingen bir duraksamanın ardından devam etti.

"Manifestoyu yayımladığım ve sana bundan söz etmediğim için özür dilerim. Hiç şüphesiz çok aptalca bir şeydi. Ama beni öyle acımasızca tarif etmiştin ki... Şey, aslına bakarsan seni kışkırtmanın ne kadar komik olacağını kendi gözlerimle görmek istedim." Suçluluk duygusundan yanakları pembeleşti.

Pipetimi bardağı batırdım. "Evet, biliyorum, sen böyle davranarak bir şeyler seni incitmemiş gibi yapıyorsun. Pisliğin teki gibi davranarak."

Len'in yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade belirdi. "Yemin ederim, bunun aptalca ve kendimi yeren bir şaka olmasına niyetlenmiştim. Hatta biz yazıyı kaldırmadan önce senin dışında başka birinin görebileceği aklımın ucundan bile geçmedi. James'le Powell'ın yazıyı kaldırmalarını sağlamaya çalıştım, hatırlıyor musun? Ama sonra olay öyle bir büyüdü ki nasıl durduracağımı bilmediğim bir hal aldı."

Bileğime dokundu, parmak uçları hafifçe tenime değdi ve yonca bileziğinin üzerinde nazikçe gezindi. Sonra elini tekrar çim-

lere indirdi.

"Doğru dürüst düşünmeden hareket ettiğim aşikâr. Sonra da sana gerçeği söylemekten korktum." İeeğinden koca yudumlar alarak bardağım akıllıca olmayan bir hızla boşaltıyordu. "Korkaklık ettiğim için özür dilerim, güvenini

kırdığım için özür dilerim ve benim yüzümden olan her şey için özür dilerim. Bir de söylediğim tüm boktan şeyler için."

"Gerçekten de boktandın"

Len tepkisini bardağının ardına gizlemeye çalıştı ama içinde sadece badem jölesi ve buz küpleri kalmıştı. "Evet," dedi çaresizce.

"Ama söylediklerinin hepsi yanlış değildi." Şimdi kendi çayına doğru iç çekme sırası bendeydi. "Ben de bazı boktan şeyler söyledim ve bunun için özür dilerim." Bacaklarımı öne uzattım, o da aynısını yaptı. Kotlarımız yandan birbirine değdi. "Ben de korktum. Birçok konuda da hatalıydım. Herkes hakkında her şeyi bildiğimi sandım ama sanırım bazen kendimi bile tanımadığım oluyormuş." Aniden söylediklerimi duyduğundan emin olma telaşına kapılarak yüzümü ona döndüm ve elini tuttum. "Senin korkak olduğunu düşünmüyorum."

"Artık mı?" diye iğneledi ama o da parmaklarını benimkilere doladı.

"Hepimiz zaman zaman korkak olabiliriz." Alnımı omzuna yasladım. "Ya da olmayabiliriz."

O da çenesini başıma dayadı ve bedenlerimizin birbirine bu kadar kolay uyması çok doğal geldi. "Bugle m yeni baş editöründen bilgece sözler," diyerek beni onayladı.

"Bir dakika." Bir şey fark ederek elektrik şokuna kapılmışım gibi doğruldum. "Baş editörlükten çekilmen A/^(dan tamamen istifa etmen anlamına mı geliyor?"

"Hayır, haber yazarı olarak kalmaya devam edeceğim. Tabii sen beni kovmazsan?"

Yüzüme onunkine rakip olabilecek kadar büyük bir gülümseme yayıldı. "Etik geçmişin biraz lekeli"

"Yeni bir sayfa açıyorum ama." Şapkasının siperini biraz daha indirip açısı mükemmel olacak şekilde düzeltti. "Ve beyan etmek isterim ki, artık beyzbol maçı haberleri yapamam çünkü bu çıkar çatışmasına girer."

Onu hazırlıksız yakalayıp ona sarıldım ve ciyaklayarak, "Geri mi dönüyorsun?" diye sordum. Sanırım coşku ikimizi de şaşırttı.

"Hedef bu," dedi gülerek.

"Vay canına, aferin! Belki bir gün maçına bile gelirim."

"Belki Willoughby takımına daimi bir sevgi beslemeye bile başlayabilirsin."

Şapkasını kaptığım gibi kendi başıma taktım. "Bu işler hiç belli olmaz," dedim sırıtarak ve ellerimi başımın arkasına koyup çimenlere uzandım.

Len de hareketimi taklit edince bahar göğünün altında yan yana uzandık. Bu akşamüstü gözüme bir anda sonsuz göründü. Sanki bütün evren önümde, elimin altında olanın kendine özgü altın sıcaklığındaydı. Bilmediğim, bilemeyeceğim pek çok şey olsa da daha önce hiç bu kadar kendimden emin hissetmemiştim.

Bir Ay Sonra

"Belki biraz daha yukarı. Biraz daha... Bekle, hayır, şimdi çok oldu."

Len kollarını uzatmış, çerçevesi bir portreyi duvarda ayarlarken omzunun üzerinden dönüp bana baktı. "Buraya uzanabilirsin, biliyorsun değil mi?" dedi. "Bunun için aşırı uzun boylu' birine ihtiyacın olduğunu hiç sanmıyorum."

"Yakalandım." Yüzümde haylaz bir tebessüm belirdi. "İşin aslı benim sana ihtiyacım vardı." Ne de olsa portremin, beni neredeyse tahttan indirecek olan çocuk tarafından hak ettiği yere asılması-

nın sembolizmi bu fırsatı kullanmamak için çok büyüktü.

Her ne kadar bahsi geçen çocuk, güya kendisine patronluk çatladığındaki huysuzluğuyla Özellikle çok tatlı da olsa.

Onu yanağından öpmek İçin uzandım ama sonra durdum ve çerçeveyi koyduğu noktaya gözlerimi kısarak baktım. "Belki biraz sola mı kaydı rsan?"

Yemek vaktiydi ve yılın bitmesine sadece birkaç gün kalmıştı. '88 döneminin meşhur ressamı Eton Kuo'nun bizzat çizdiği portrem kargodan daha yeni gelmişti. Bu sabah bana paketi veren James çok duygulanmıştı. "Dostum," demişti zarfı yırtarak açmamı izlerken. "Kendi portremi daha dün almışım gibi geliyor." Portremi zarftan çıkardığımda bunun bir şaheser olduğunu söylemiş ve titrek bir sesle eklemişti, "Seninle gurur duyuyorum, Quan. Gerçekten."

Portrem bana gerçekten çok benziyordu. Evet, alnımı biraz geniş çizmişti ve yüzümü bu kadar buruşturduğumdan emin değildim ("Buruşturuyorsun," demişti James) ama insanın hayattan bu denli katı beklentileri olmaması gerektiğini duymuştum bir yerlerden.

"Burası iyi, Eliza," diye ısrar etti Len ve duvardaki noktayı kalemle işaretleyip tezgâhta duran çekici aldı.

Tam itiraz edecektim ki Natalie kıpkırmızı kesilmiş ve nefes nefese haber odasından içeri kafasını uzattı. "Hey," dedi, "öğrenci konseyi oylarını saymayı şimdi bitirdiler. Serena kazandı! Yeni okul başkanı oldu."

"Bu muhteşem!" Ellerimi çırpmaya başladım, ayaklarım yerden kesildi. Hem bu hem Winona'nın Ulusal Genç Film Yapımcıları Festivali'ne kabul edilmesi haftanın bomba gibi geçmesini sağlamıştı!

Fotoğraf makinesini dolaptan alan Natalie, "Ben avluya gidiyorum," dedi. "Serena beş dakika içinde sürpriz bir canlı yayın

yapacağını duyurdu demin. Orada görüşürüz?"

"Evet," diye bağırdım ve Natalie dörtnala kapıdan çıkarken arkasından el salladım. Derken Len le portremi asma işinin tam ortasında olduğumuzu hatırladım. "Bunu daha sonra bitirsek..."

Ama Len olduğu yerden kıpırdamadan çekici elinde döndürdü ve aleti tekrar tezgâha bıraktığında portremi çoktan asmış olduğunu fark ettim.

Ve bakın şu işe! Haklıydı. Çerçeve gayet iyi hizalanmıştı.

"Mükemmel olmuş." Ona bakıp gülümsedim ve ara sıra kıyafet tercihlerimi değiştirmenin son derece mantıklı -hatta eğlenceli— olduğuna karar verdiğimden beri sıkça giydiğim ka-zak-alternatifime uzandım.

"Güzel ceket," dedi Len ben kollarımı deri ceketten geçirirken. Beni kendi doğru çekip göğsümdeki nakışlı ismi inceliyormuş gibi yapınca güldüm. "DiMartile da kim?" diye mırıldandı saçlarıma doğru. "Yoksa onu beğeniyor musun?"

Neredeyse dudaklarımdan öpmesine izin verecektim ama son anda geri çekildim.

“Onun beni beğendiği kesin,” dedim.

Tebessümü yüzüne aheste aheste yayıldı. “Ya öyle mi?” dedi. “Oysa senin beğenilmeyi umursamadığını sanıyordum.”

Parmak uçlarıma yükselip boynuna sarıldım. “Ben canım ne isterse onu umursarım.”

Onu kendime doğru çekip öptüm: Bu seferki potansiyel dolu, uzun ve gerçek bir öpücüktü. Sonra kızların işlerin başına geçtiği bir geleceğin nasıl olacağını keşfetmek üzere el ele avluya çıktık.

Teşekkürler

Eliza'yı, ona (ve bana) bir şans verecek kadar seven pek çok kişi olmasaydı bu kitap var olmazdı:

ilk olarak, olaylara tepkisi her zaman benimkilerle aynı ama daha akıllı ve daha komik olan, bu hikâyeye duyduğu sarsılmaz inancıyla tüm hayallerimi gerçekleştiren menajerim Jenny Bent'e çok teşekkür ederim. Eliza'nın denizaşırı yolculuğunun paha biçilmez bir parçası olan muhteşem zevki ve sağduyulu muhakemesi için Gemma Cooper'a teşekkürler. Ve Bent Agency ekibinin kalanına; özellikle Claire Draper, Amelia Hodgson ve Victoria Cappello'ya.

Editörlerime de aynı şekilde çok teşekkür ederim: Şevkli ve bilgili Mabel Hsu ile hitabeti güçlü zarafet abidesi Stephanie King. Her ikisine de gayretli rehberlikleri ve yorulmak bilmeyen destekleri için minnettarım. Bir de yorumlardaki şakalarımı güldükleri için.

Harper ekibine sonsuz şükranlarımı sunarım: Detaylara gösterdikleri kusursuz dikkatleri için Karen Sherman, Lindsay M. Wagner ve Gweneth Morton a; muhteşem bir kapak için Molly Fehr, Amy Ryan ve Fevik'e; tüm coşkuları ve destekleri

için Allison C. Brown, Aubrey Churchward, Jacquelynn Burkc, Tanu Srivastava ve Katherine Tegen'a teşekkür ederim. Aynı şekilde Usborne ekibinden Rebecca Hill, Sarah Cronin, Katharine Millichope, Kevin Wada, Stevie Hopwood ve Katarına Jovano-vic'e de güzel bir Birleşik Krallık baskısı yarattığınız ve aramızda bu kadar zaman dilimi varken bile bana kendimi ailenin bir parçası gibi hissettirdiğiniz için teşekkür ederim.

Her zaman kitap yazmak zamanımı geçirmek için son derece makul bir yolmuş gibi davranan, özellikle de bunu bitirmeme yardım eden arkadaşlarıma çok teşekkürler. Yeniden yazmaya başlamam için bana ilham veren Trish Smyth'e; uzun zamandır en büyük taraftarlarım olan Lef La' Bryant ve Lucy Claire Cur-ran'a; tüm şikâyetlerimi dinleyen ve mükemmel sağduyu kontrolleri yapan Ayushee Aithal'a; on iki yaşımızdan beri eleştirel yargılarını vazgeçilmez bulduğum Alice Lee'ye.

Avi Francisco, Christina Liu, Krystal Gregory ve Riya Kuo da dahil olmak üzere taslakların tamamını veya bir kısmını okumak için zaman ayıran herkese teşekkür ederim.

Yazmamı baştan beri desteleyen annemle babama sevgilerimi ve şükranlarımı sunarım. Ayrıca önemli bir karaktere ilham veren C.'ye de teşekkürler.

Ve son olarak J.'e: Sensiz yapamazdım.